CĂRȚI ROMANTICE

Soție de ocazie

MARY BALOGH

MARY BALOGH
Soţie de ocazie

***The Temporary Wife* by Mary Balogh**

Copyright © 1997 Mary Balogh
Ediţie publicată pentru prima dată în Statele Unite de Signet, un imprint al Dutton Signet, o divizie a Penguin Books USA Inc.
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BALOGH, MARY
Traducere din limba engleză Larisa Din/Graal Soft

capitolul 1

Pentru că nu se cuvenea să dai anunţ în ziar că eşti în căutare de soţie, Anthony Earheart, marchizul de Staunton, fiul cel mare şi moştenitorul ducelui de Withingsby, dădu anunţ pentru o guvernantă.

Făcu asta în nume propriu, dar fără să îşi folosească titlul şi relaţiile, spre amuzamentul prietenilor şi cunoştinţelor sale, care nu se feriră să glumească pe seama situaţiei.

— Şi câţi copii spuneai că ai, Staunton? îl întrebă Harold Price la clubul White, în dimineaţa de după apariţia anunţului în ziar. Nu crezi că ar fi mai indicat să angajezi o profesoară? Una capabilă să ţină sub control o clasă întreagă?

— De fapt, ar trebui să angajezi mai mult personal, adăugă Cuthbert Pyne. Vreau să spun, pentru o şcoală întreagă. Nu e cazul să rişti educaţia tuturor copiilor înghesuindu-i pe toţi într-o clasă.

— O să vină toată mamele în fiecare după-amiază să îi ia de la cursuri, Tony? întrebă lordul Rowling înainte să prizeze tutunul pe care şi-l întinsese pe dosul palmei. Ai un salon suficient de mare încât să încapă toate cât timp aşteaptă? Şi crezi că vor aştepta liniştite unele lângă altele?

— Eşti sigur că vrei să îi educi pe toţi, Staunton? vru să ştie colonelul Forsythe. Ai destule proprietăţi care au nevoie de ajutoare şi administratori, băiete? Are Anglia suficiente proprietăţi pentru aşa ceva?

— Ai uitat de Ţara Galilor, Forsythe, zise domnul Pyne. Şi de Scoţia.

— Dar nu este corect faţă de restul lumii dacă toate posturile sunt ocupate de Staunton, zise colonelul, plângându-se în mod exagerat.

— De fapt, eu nu cred că Tony este în căutarea unei guvernante, spuse Sir Bernard Shields. Îşi caută o nouă amantă. Am auzit că ai alungat-o pe încântătoarea Anna săptămâna trecută – la pachet cu mai multe rubine. Aşadar,

te-ai gândit să îi cauţi înlocuitoare în afara culiselor teatrelor din Londra? Ai decis să cauţi pe cineva care să fie în stare să poarte conversaţii cât timp tu eşti, ah, la muncă?

— Sau cineva care să dea instrucţiuni, zise Lord Rowling. Ştii, omul cât trăieşte învaţă, aşa se spune. Şi de la cine să înveţi mai multe, dacă nu de la o guvernantă? Şi tocmai într-o clasă, cu pupitre unde să îţi exersezi cunoştinţele! Chiar nu reuşesc să înţeleg.

— Îndrăznesc să spun, interveni şi Lord Callaghan, un bărbat foarte tânăr şi deschis, că Staunton caută să angajeze o guvernantă pentru una dintre nepoatele lui, iar noi îl jignim, inventând tot felul de poveşti.

Marchizul de Staunton nu luă parte la discuţie, decât ridicând ocazional din sprâncene sau strângând din buze. Îi privi de parcă nu ar fi fost altceva decât un spectator prea puţin interesat. Din câte ştia el, nu avea niciun copil. Nu deţinea nicio proprietate – nu încă. Se săturase de Anna după numai şase săptămâni şi nu se grăbea să îi găsească o înlocuitoare. În ultima perioadă, începuse să observe că amantele lui nu mai reuşeau să îi satisfacă apetitul de nestăvilit. Le ştia toate şiretlicurile şi se plictisise de ele – Rowling se înşela, nu mai avea nimic nou de învăţat. Şi se interesa prea puţin de soarta nepoatelor sale – sau a nepoţilor săi, dacă tot veni vorba.

Nu, nu era în căutarea unei guvernante sau a unei amante. Voia să îşi aleagă o soţie şi îi explică situaţia lordului Rowling în timp ce se întorceau la casele lor.

— Şi nu e genul de lucru care să îşi găsească rezolvare la clubul Almack, într-o sală de bal sau în salonul cuiva? întrebă acesta, rânjind de parcă întreaga situaţie era o glumă menită să îl distreze. Şi fără să fie nevoie să dai anunţ în ziar, Tony? Eşti Staunton, în fond şi la urma urmei, o să devii Withingsby într-o bună zi. Eşti la fel de bogat ca Cresus, iar domnişoarele ar întoarce capul după tine şi dacă ai fi un cerşetor. Şi cu toate acestea dai anunţ în ziar sub pretextul căutării unei guvernante. Spune-mi, te rog, ce-mi scapă? Îşi învârti bastonul şi îşi duse mâna la pălărie în

semn de salut pentru o domnişoară care trecu pe lângă ei.

— Nu am să găsesc ce caut eu la Almack, răspunse marchizul, pe un ton deloc amuzat. Continuă când prietenul său îl privi nedumerit: Trebuie să fie o adevărată lady – nu am de gând să fac concesii. De asemenea, nu vreau să aibă o situaţie financiară bună, ci să fie simplă, sfioasă, de-a dreptul banală, poate chiar pudică. Trebuie să aibă personalitatea unui şoricel timid.

— Vai, spuse Lord Rowling cu uimire. Un şoricel timid, Tony? Pentru tine? Chiar simţi această nevoie de a domina femeia care o să-ţi devină soţie?

— Ducele de Withingsby m-a convocat acasă, răspunse marchizul. Pretinde că e bolnav. A ţinut să-mi aducă aminte că Lady Marie Lucas, fata contelui de Tillden, a împlinit şaptesprezece ani şi, prin urmare, a ajuns la vârsta la care înţelegerea pe care au făcut-o familiile noastre la naşterea ei să se transforme într-o logodnă oficială. M-a informat că în cei opt ani de absenţă din casa părintească am avut suficient timp să mă bucur de tinereţea mea.

Lord Rowling făcu o grimasă.

— Tatăl tău nu dă dovadă de prea multă înţelepciune, zise el. Ai strâns o avere considerabilă în aceşti opt ani, Tony. Începu brusc să rânjească. Totodată, ţi-ai câştigat în Londra o reputaţie binemeritată de crai. Aşadar, intenţionezi să te căsătoreşti cu şoricelul timid ca să îl faci de ruşine pe Excelenţa Sa?

— Exact, răspunse marchizul fără ezitare. Perry, am luat în considerare şi varianta de a ignora pretenţiile lui sau de a refuza să mă însor cu copila care a fost atent aleasă şi pregătită să devină următoarea ducesă de Withingsby. Dar această idee a mea este mult mai bună. Dacă Excelenţa Sa nu este deja pe patul de moarte, cu siguranţă că asta va grăbi situaţia. Dacă nu a înţeles încă ultimii opt ani, s-o facă curând. Da, o să-mi aleg cu mare atenţie soţia. Îndrăznesc să spun că nu voi duce lipsă de candidate.

Lordul Rowling păru îngrozit, poate de-abia acum înţelegând că prietenul său nu glumea deloc.

— Dar, Tony, spuse el, nu poţi să te însori cu cea mai plictisitoare fiinţă care îţi iese în cale doar ca să îi faci în ciudă tatălui tău.

— De ce nu? întrebă Staunton.

— De ce nu? zise prietenul său, agitându-şi bastonul în aer. Căsătoria este o sentinţă pe viaţă, prietene. O să rămâi legat de femeia aceea toată viaţa. Nu vei putea tolera aranjamentul.

— Nu intenţionez să-mi petrec tot restul vieţii alături de ea, răspunse marchizul. Odată ce şi-a încheiat rolul o să primească o sumă de bani ca să plece din viaţa mea – ce altceva şi-ar mai putea dori o guvernantă de la viaţă?

— Şi dacă trăieşte până la nouăzeci de ani? continuă Lord Rowling. Tony, îşi vei dori să ai moştenitori. Dacă îi vei face cu ea, cel mai probabil că îşi va dori – şi are tot dreptul să o facă – să fie mama lor. Se va aştepta să locuiască în casa ta până cresc copiii.

— Am deja un moştenitor, zise marchizul. Fratele meu William, Perry. Iar el are băieţi – cum m-a informat Marianne. Pot doar să sper că sunt voinici.

— Dar orice bărbat vrea să aibă propriii moştenitorii, spuse Lord Rowling.

— Aşa să fie oare? întrebă marchizul de Staunton, surprins. Bărbatul de faţă categoric nu îşi doreşte aşa ceva, Perry. Hai să schimbăm subiectul. Deja începe să mă plictisească discuţia asta. Ai de gând să mergi la Tattersall mâine? Am pus ochii pe o pereche promiţătoare de cai.

Lordul Rowling ar fi preferat să continue discuţia anterioară, ca să-l trezească la realitate pe prietenul său, dar începură să vorbească despre cai. La urma urmei, îl cunoştea suficient de bine pe marchizul de Staunton ca să ştie că acesta avea o voinţă de fier, că spunea şi făcea exact ceea ce îşi dorea, fără să ţină cont de preferinţele celorlalţi sau de normele societăţii. Dacă se hotărâse să îşi aleagă o soţie într-o manieră atât de neconvenţională şi pentru un motiv atât de cinic şi lipsit de sentimente, atunci cu siguranţă avea să o găsească şi să o facă soţia lui.

Între timp, chiar dacă vorbea cu entuziasm despre cai

şi curse, marchizul de Staunton se gândea cu satisfacţie la întoarcerea sa la Enfield Park din Wiltshire şi la efectul acestei întoarceri asupra ducelui de Withingsby. Avea să fie ultima palmă peste faţă pentru bărbatul care îi dăduse viaţă numai pentru a-l face nefericit în primii douăzeci de ani de viaţă. În ultimii opt ani, de când plecase de acasă în urma unei scene cutremurătoare, trăise independent de tatăl său, refuzând orice sprijin financiar. Îşi făcuse propria avere, la început din jocuri de cărţi, urmate de investiţii riscante şi, în cele din urmă, de investiţii şi afaceri ceva mai prudente.

În mod clar, tatăl lui nu înţelesese mesajul. Dar avea să o facă. Avea să înţeleagă că fiul său mai mare era odată pentru totdeauna în afara sferei sale de putere şi control. Oh, da, o căsătorie nechibzuită – prea puţin spus despre căsătoria moştenitorului ducelui de Withingsby cu o doamnă de familie bună, dar fără resurse financiare, care îşi câştigă existenţa ca guvernantă – era cea mai bună soluţie. Ardea de nerăbdare să vadă expresia de pe chipul tatălui său când avea să îşi ducă noua mireasă la Enfield.

Aşa că aşteptă răspunsurile la anunţ, răspunsuri care începură să sosească imediat după prima publicare în ziarele londoneze şi nu încetară să se oprească nici în zilele următoare, chiar în număr mai mare decât anticipase. Refuză unele solicitante, fără să le cheme la interviu – pe toate cele cu vârsta sub douăzeci de ani şi peste treizeci de ani, pe cele cu recomandări deosebit de impresionante şi pe o tânără domnişoară care, dorindu-şi cu ardoare să îl impresioneze cu cunoştinţele ei de limbă latină, scrisese răspunsul chiar în acea limbă.

Intervievă cinci candidate, înainte să îşi găsească şoricelul timid în persoana celei de-a şasea. Domnişoara Charity Ducan fusese condusă într-un salon de la parter şi alesese să rămână în picioare în partea din cameră care nu era scăldată în lumina soarelui. Preţ de o secundă, după ce deschisese uşa şi intrase în încăpere, marchizul crezuse că probabil se răzgândise şi plecase. Dar apoi o văzu şi îi trecu prin minte să simpla ei decizie de a rămâne postată acolo

era una importantă. În plus, era îmbrăcată din cap până-n picioare într-o nuanţă tristă de maro şi avea o atitudine sfioasă şi disciplinată. Era guvernanta ideală – genul de angajată pe care nici cea mai geloasă dintre soţii nu ar fi obiectat să locuiască sub acelaşi acoperiş cu soţul ei.

— Domnişoară Duncan? întrebă el.

— Da, domnule.

Era o voce calmă, joasă. Făcu o reverenţă fără să îşi ridice o clipă privirea de la covorul de sub picioarele ei. Nu era foarte înaltă, dar era subţire, poate chiar slăbuţă, însă el nu avea cum să îşi dea prea bine seama din cauza pelerinei. Din umbră, avea un chip palid, banal. Părul ei castaniu se pierdea în maroul bonetei fără să ştii unde începea unul şi unde se termina cealaltă. Veşmintele ei erau simple şi mohorâte. Nu neapărat ponosite, dar nu ar mai fi suportat prea multe purtări. Erau decent-ponosite.

Era perfectă. Tatăl lui avea să fie scandalizat.

— Vă rog să luaţi loc, spuse el, făcându-i semn către un scaun.

— Da, domnule, răspunse ea şi se aşează, pe care era de aşteptat, cu spatele drept, fără să atingă spătarul scaunului. Îşi duse palmele acoperite de mănuşi în poală şi îşi îndreptă modest privirea către genunchi.

Era întruchiparea vie a unei tinere din mica nobilime. Era perfectă! Ştiu de îndată că ea era persoana potrivită – căutările lui luaseră sfârşit. Se afla faţa-n faţă cu viitoarea lui soţie.

*

Charity Duncan se aşează aproape de fereastră ca să profite la maximum de ultimele raze de soare. Nu se cuvenea să aprindă lumânarea înainte să fie absolut necesar. Lumânările erau costisitoare. Cârpea o cămaşă de-a fratelui său şi constată cu amărăciune că materialul se subţiase. Cusătura avea să ţină o perioadă, dar în curând urma să apară o gaură care va fi mai greu de cârpit.

Sarcina îi luă mai mult decât ar fi trebuit. Ochii – şi

mintea – îi tot fugeau spre ziarul care stătea deschis pe masă. Singura ei extravaganţă era aceea de a cumpăra ziarul în fiecare zi, chiar dacă era departe de a fi considerată o extravaganţă. Ştia că lui Philip îi plăcea să citească ziarul la lumina lumânării când ajungea acasă de la muncă, dar, în principiu, achiziţia era pentru binele ei. Era mânată de circumstanţe să îşi găsească de lucru. În ultima lună căutase, trimisese scrisori şi – destul de rar – fusese chemată la interviuri. Nu ar fi refuzat nici posturi mai umile decât de guvernantă sau de însoţitoare.

Nimeni nu o dorea. Fie era prea tânără, fie prea bătrână, prea simplă sau prea drăguţă, prea aristocrată sau prea bine educată, fie… Fie posibilii angajatori puneau prea multe întrebări.

Dar nu avea de gând să renunţe la căutările sale. Familia ei – o soră cu trei ani mai mică decât ea şi trei copii mult mai mici – era săracă. Mai mult decât săracă. Erau îngropaţi în datorii şi aflaseră acest lucru numai după moartea tatălui lor, acum mai bine de un an. Aşa că, în loc să se bucure de viaţa unui gentilom, Philip era obligat să lucreze ca să îşi susţină familia. Şi ea insistase să lucreze, cu toate că banii pe care i-ar fi putut câştiga o femeie ar fi fost prea puţini ca să îi împartă cu altcineva sau ca să le acopere datoriile.

Doamne, cât de mult ar fi dorit să existe o modalitate prin care să câştige rapid o mică avere. Se gândise chiar la varianta unui jaf spectaculos – fără să ia în serios această posibilitate, bineînţeles. Nu se cădea să se plângă, îşi spuse ea, terminând în sfârşit lucrul la cămaşă. În fond, nu erau chiar nevoiaşi. Nu chiar, dar aproape. Şi nu părea să fie nicio lumină la capătul legendarului tunel.

Dar Philip ajunsese acasă, aşa că se ridică să îl întâmpine, să îl sărute pe obraz, să îi servească cina, să îl întrebe despre ziua lui – şi să îi atragă atenţia asupra unui anunţ din ziar, unul care părea promiţător.

— Nu se specifică despre câţi copii este vorba şi ce vârstă au, dacă sunt fete sau băieţi, spuse ea încruntată când începură să dezbată subiectul. Nici dacă locuiesc aici,

în Londra, în Hebridele Exterioare sau în Cornwall. Doar că postul este disponibil.

— Nu e nevoie să te angajezi, Charity, spuse Philip Duncan.

Era veşnica lui replică. Philip considera că era datoria lui să îşi asume întreaga responsabilitate pentru femeile din familia sa.

— Dar trebuie să fac asta, spuse ea cu tărie. Este singurul anunţ din ziarul de astăzi care mi se potriveşte, Philip. Cei de la agenţie nu mi-au propus nimic nici ieri, nici astăzi de dimineaţă. Trebuie măcar să încerc.

— Ai putea să te întorci acasă, zise Philip, şi să-mi dai voie să am grijă de tine, aşa cum se cuvine. Aş vrea să te întorci acasă, acolo unde este nevoie de tine.

— Ştii prea bine că nu voi face asta, răspunse ea zâmbindu-i. Nu ai cum să ne susţii financiar pe toţi, Phil, şi nici nu ar trebui să o faci. E dreptul tău să îţi trăieşti viaţa. Agnes…

— Agnes va aştepta, zise el ferm, sau se va sătura să aştepte şi se va mărita cu altcineva. Dar este scandalos că sora mea trebuie să se angajeze.

— Am nevoie să simt că aduc şi eu o contribuţie, insistă ea. Nu este corect ca eu să rămân acasă să brodez şi să cultiv o grădină frumoasă doar pentru că sunt femeie. Sunt cea mai mare din familie. O să merg să-mi încerc norocul cu acest post, continuă ea. Dacă nu-l primesc, atunci poate mă voi întoarce la ţară. Deja s-ar părea că nu am nicio şansă să mă angajeze cineva, nu?

— Întoarce-te acasă, Charity! o imploră Philip. Acum sunt doar un biet cleric, dar o să obţin un post mai bun şi o să câştig mai mult. Poate că o să fiu chiar bogat într-o bună zi. Şi, e adevărat, nu eşti potrivită pentru o muncă domestică. Nu ştii să fii servilă. Ultima oară ai fost concediată pentru că nu ţi-ai putut păstra părerile pentru tine.

— Nu, răspunse ea cu o grimasă. Nu mi se părea normal ca tatăl copiilor să abuzeze de servitoarea cea drăguţă împotriva voinţei ei şi i-am spus asta – atât lui, cât

şi mamei copiilor. Era un om îngrozitor, Phil. Dacă l-ai fi cunoscut, nu l-ai fi plăcut absolut deloc.

— Nu mă îndoiesc, spuse el. Dar felul cum se comporta cu ceilalţi servitori nu era problema ta, Charity. Îndrăznesc să spun că fata putea să vorbească şi singură.

— Dar îi era teamă să facă asta, replică ea, ca să nu-şi piardă slujba.

Philip se uită lung la sora lui. Nu mai era nevoie să spună nimic.

Charity începu să râdă.

— În orice caz, nu îmi doream să rămân acolo, continuă ea. Dar mi-aş dori să fie mai uşor să găsesc de lucru. Am avut şase interviuri în ultima lună şi fără niciun rezultat. Poate chiar ar fi mai bine ca doamna Earheart şi copiii dumneaei să locuiască în Hebridele Exterioare, pentru ca eu să fiu singura care îndrăzneşte să li se alăture, oftă ea. Poate că ar ajuta să includ în scrisoarea de solicitare disponibilitatea mea de a merge până la capătul pământului. Poate că sunt dispuşi să mă plătească mai mult pentru a compensa situaţia aceasta.

— Charity, spuse Philip. Mi-aş dori să te întorci acasă. Copiilor le e dor de tine. Penny îmi spune asta în toate scrisorile ei. Ai fost ca o mamă pentru ei de când a murit mama.

— Nu voi menţiona nimic despre disponibilitatea mea, continuă ea de parcă nu l-ar fi auzit. S-ar putea să par prea nerăbdătoare sau doritoare. Aceasta va fi ultima mea încercare. Cel mai probabil nici măcar nu voi primi un răspuns, şi ţi se vor îndeplini toate dorinţele. Dar mă voi simţi ca o femeie neajutorată, Phil.

Acesta oftă din nou.

Dar Charity se înşelase. La cinci zile după ce trimisese scrisoarea de solicitare domnului Earheart, primi răspuns şi fu invitată la un interviu în dimineaţa următoare. Simplul gând îi făcea inima să bată cu putere. Îi era foarte greu să se lase chestionată, de parcă ar fi fost mai degrabă un bun, nu o persoană. Dar era singura modalitate de a obţine slujba. Şi totuşi, părea atât de crud să ia parte la acest

interviu, să fie atât de aproape, doar ca să i se irosească toate speranţele, din nou.

— O să fie cel de-al şaptelea interviu, îi spuse ea lui Phil când acesta ajunse acasă. Crezi că de data asta va fi cu noroc?

— Charity, dacă îţi doreşti într-adevăr acest post, răspunse el oftând, trebuie să îţi joci rolul. După cum ştii deja, o guvernantă, la fel ca oricare altă servitoare, trebuie să se facă văzută, dar nu şi auzită.

Charity strâmbă din nas. Nu era ca şi cum ar fi fost gălăgioasă sau vulgară. Dar era o lady. Era obişnuită să vorbească de la egal la egal cu celelalte doamne. Nu îi era uşor să se obişnuiască cu ideea că exista o clasă desconsiderată a micii nobilimi sărăcite – din care făcea şi ea parte, cel puţin cât timp îşi căuta o slujbă. Era un adevăr care trebuia ignorat şi îndurat.

— Aşadar, e cazul să fiu sfioasă? întrebă ea. Să nu-mi spun părerea sau să fac remarci?

— Nu, răspunse el fără menajamente – iar ea înţelese atunci, cu un junghi de durere, că cel mai probabil Philip învăţase asta pe pielea lui. E important să-l convingi pe domn, şi pe soţia acestuia în caz că este şi ea prezentă, că, dacă te angajează, o să te potriveşti de minune cu mobilierul din casă.

— Ce înjositor, zise ea, dar îşi muşcă imediat buzele, dorindu-şi să nu fi vorbit cu voce tare.

— Şi, Charity, spuse el, aplecându-se peste masa care îi despărţea şi luând-o de mână, chiar dacă ţi se oferă slujba, nu o accepta dacă este – dacă este vorba despre un bărbat tânăr. Nu că vârsta ar juca un rol important. Dar dacă este…

— Un afemeiat? sugeră ea.

Fratele său roşi.

— Dacă bănuieşti că e aşa, continuă el.

— Sunt perfect capabilă să îmi port de grijă, Phil, răspunse ea. Când fostul meu angajator s-a uitat la mine cu acea expresie în ochi în primele mele zile la slujbă, i-am întors privirea cu ochi reci şi cu buzele strânse.

Repetă privirea, iar fratele său rânji fără să vrea.

— Ai mare grijă, Charity, zise el.

— Aşa o să fac, promise ea. O să fiu sfioasă. Un adevărat şoricel. Un şoricel tăcut, banal şi maroniu. O să fiu atât de discretă, că nici măcar nu-şi va da seama că suntem în aceeaşi cameră. O să fiu…

Însă fratele ei deja râdea în hohote. Ea ocoli masa şi se aşeză în spatele scaunului lui, îmbrăţişându-l.

— Oh, Phil, de-abia dacă te mai aud râzând, spuse ea. Totul o să fie bine, ai să vezi. Cumva, o să fim bogaţi, iar tu te vei căsători cu Agnes şi veţi trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— Şi tu? întrebă el, mângâind-o pe braţ.

— Şi eu voi trăi până la adânci bătrâneţi, răspunse ea. Penny se va căsători şi ea, iar eu voi rămâne să am grijă de copii până se fac mari şi se căsătoresc şi ei, după care îmi voi asuma fericită rolul de celibatară excentrică.

Philip începu din nou să chicotească, iar ea îl sărută pe creştet.

Cu toate acestea, în dimineaţa următoare, când ajunse la casa de pe Upper Grosvenor Street, unde urma să aibă loc interviul, era copleşită de emoţii. Holul era neostentativ, dar elegant. La fel şi servitoarea care răspunsese la uşă. La fel şi salonul gol în care fusese poftită să aştepte. Se îndreptă instinctiv spre partea din încăpere care nu era scăldată în lumina soarelui. Încercă să îşi controleze bătăile inimii. Dacă nu obţinea slujba, avea să înceapă să îşi piardă încrederea în ea. Deja aproape că îi promisese lui Phil că se va întoarce acasă fără să mai facă şi alte încercări. Urma să… însă gândurile sale fură întrerupte de uşa care se deschise.

Chiar era tânăr – nu avea mai mult de treizeci de ani. Era chipeş, într-un fel mai dur, îşi spuse. Era de înălţime medie, cu o siluetă zveltă, bine proporţionată, cu păr şi ochi închişi la culoare şi cu un chip slab, ascuţit, aristocratic. Lumina soarelui căzu direct pe el când intră pe uşă. Privirea lui aspră, cinismul rece al expresiei sale, îl făcea să pară aproape demonic. Era îmbrăcat în veşminte scumpe şi

elegante. Într-adevăr, haina şi pantalonii bine croiţi picau impecabil pe el – o dovadă de necontestat că era un gentleman în pas cu moda.

Nu părea un om blând. Părea genul de bărbat care ar fi devorat servitoarele, în loc să încerce să le seducă. Dar nu era cazul să îl judece fără ca măcar să îl lase să vorbească. Se simţi din nou înjosită, complet singură în casa unui gentleman fără o servitoare sau o însoţitoare, pentru că ea însăşi era acum o servitoare – una fără slujbă. Îşi îndreptă privirea spre covor, înainte ca ochii lui să o găsească în întuneric. Se concentră cât putu de tare să adopte atitudinea unei simple guvernante.

— Domnişoară Duncan? întrebă el.

Vocea lui era pe cât de arogantă şi plictisită s-ar fi aşteptat ea să fie, cu toate că avea un timbru plăcut de tenor. Nu încercă să folosească un ton fermecător. De ce ar fi făcut-o? Avea interviu cu guvernanta copiilor săi.

— Da, domnule, răspunse ea, încercând să pară demnă, dar nu mândră. Îşi ţinu spatele drept. Era, la urma urmei, o lady.

— Vă rog să luaţi loc.

Îi făcu semn spre un scaun care nu era în bătaia soarelui, lucru care o linişti. Interviurile nu tindeau să devină mai uşoare pe măsură ce se înmulţeau.

— Da, domnule, zise ea, aşezându-se, fără să îşi ridice privirea.

Avea să răspundă scurt şi la obiect. Spera să nu fie vorba de întrebări incomode.

Domnul Earheart se aşeză pe scaunul din faţa ei, picior peste picior. Cizmele lungi erau din piele scumpă, lăcuită. Valetul lui cu siguranţă muncise de zor să le facă atât de strălucitoare. Bărbatul inspira bogăţie, încredere şi putere. Charity se simţi extrem de inconfortabil în pauza de dinainte ca el să vorbească din nou.

capitolul 2

Oare cum era cel mai indicat să îi iei interviu viitoarei soţii? se întrebă marchizul de Staunton.

— Scrisoarea de recomandare din partea pastorului de la fosta dumneavoastră parohie este impresionantă, domnişoară Duncan, începu el.

— Vă mulţumesc, zise ea.

— Cu toate astea, continuă el, a fost scrisă acum mai bine de un an. Aţi mai fost în slujba cuiva de atunci?

Charity se uită fix la genunchii ei şi păru să îşi cântărească bine răspunsul.

— Da, domnule, spuse ea.

— Ce anume aţi lucrat, domnişoară Duncan.

— Am fost guvernantă timp de opt luni pentru trei copii, domnule, răspunse ea.

— Timp de opt luni. El făcu o pauză, dar ea nu păru să înţeleagă mesajul. Şi de ce aţi plecat?

— Am fost concediată, răspunse ea, după câteva momente de ezitare.

— Chiar aşa? întrebă el. De ce, domnişoară Duncan? Oare nu fusese în stare să stăpânească copiii? Se aştepta la asta. Părea complet lipsită de personalitate.

— Angajatorul meu m-a acuzat că am minţit, răspunse ea…

Bine. Măcar era sinceră. Rămase surprins de răspunsul ei şi de faptul că nu încercase imediat să se justifice.

Un adevărat şoricel umil.

— Şi aţi făcut-o? vru să ştie el. Aţi minţit.

— Nu, domnule, zise ea.

Ştia şi el prea bine cum era să fii acuzat pe nedrept. Cunoştea prea bine acel sentiment.

— Este prima încercare de a vă găsi un loc de muncă după acea experienţă? întrebă el.

— Nu, domnule, răspunse ea. Este a şaptea. Vreau să spun, este al şaptelea interviu.

Nu fu surprins să afle că nu reuşise să treacă niciun alt interviu. Cine ar fi vrut ca o persoană atât de anostă şi

lipsită de personalitate să îi educe copii?

— De ce nu aţi avut succes?

— După părerea mea, domnule, spuse ea, pentru că toţi ceilalţi m-au întrebat ce m-aţi întrebat şi dumneavoastră.

Ah, da. Fără îndoială că o asemenea confesiune ar fi oprit brusc orice interviu.

— Şi nu v-aţi gândit niciodată să minţiţi? o întrebă el. Să vă prefaceţi că aţi plecat de la respectivul loc de muncă de bunăvoie?

— Ba da, recunoscu ea. Am luat în calcul această variantă, domnule. Dar nu am făcut-o.

Mai era şi un şoricel foarte moral. Cineva, cândva, îi spusese că nu e frumos să minţi, aşa că nu minţise niciodată, nici măcar atunci când ar fi fost pentru binele ei. Chiar dacă asta însemna că nu avea să îşi găsească în veci o slujbă. Se agăţa de o moralitate puritană. Tatăl lui avea să fie scandalizat.

— Şi meritaţi să fiţi recompensată pentru cinstea de care aţi dat dovadă, domnişoară Duncan, zise el. S-ar putea să vă pot oferi ceva.

Pentru prima oară îl privi drept în ochi, doar o clipă, îşi ridică genele lungi şi negre care dezvăluiră doi ochii mari, albaştri ca proverbialul cer de vară. Nu genul de cenuşiu care părea câteodată albastru, ci un albastru senin de neconfundat. O secundă mai târziu, ochii dispărură sub gene şi pleoape. Preţ de o clipă blestemată, marchizul simţi că era pe punctul de a face o mare greşeală.

— Vă mulţumesc, domnule, răspunse ea cu emoţie în glas. Câţi copii aveţi? Locuiesc aici cu dumneavoastră?

— Nu am niciun copil, zise el.

Aşteptă, urmărind-o cum îşi studia genunchii, cum îşi mută privirea spre genunchii lui, ridicându-şi ochii spre pieptul lui – poate chiar spre bărbie.

— Nu aveţi copii? Se încruntă. Şi atunci, domnule, cine sunt elevii…

— Nu e vorba despre niciun elev, răspunse el. Nu sunt în căutarea unei guvernante, domnişoară Duncan. Ofer un

cu totul alt post.

Micuţul şoricel simţi că un motan mare şi fioros stătea la pândă. Sări în picioare şi se întoarse spre uşă.

— Nu vă sugerez nimic indecent, domnişoară Duncan, spuse el, fără să se ridice de pe scaun. De fapt, sunt în căutarea unei soţii. Şi sunt dispus să vă ofer acest post.

Se întoarse pe jumătate spre el, dar fără să se uite în ochii lui.

— O soţie? se miră ea.

— O soţie, repetă el. O caut pe viitoarea doamnă Earheart, domnişoară Duncan. Temporar, asta e situaţia. Bineînţeles, căsătoria va fi pentru totdeauna, presupun, având în vedere că astfel de lucruri sunt aproape imposibil de anulat în afară de moartea unuia dintre parteneri. Dacă aveţi o idee romantică despre a vă căsători din dragoste şi de a trăi fericită până la adânci bătrâneţi, o să vă urez o zi frumoasă şi o să trec la următorul interviu. Dar îndrăznesc să spun că nu aveţi astfel de idei sau, dacă le aveţi, atunci v-aţi dat singură seama că un astfel de vis este nerealist pentru cineva în situaţia dumneavoastră.

Charity ridică din sprâncene, dar nu îl contrazise. Corpul ei era în continuare îndreptat spre uşă. Capul era încă pe jumătate întors spre el.

— Căsătoria va fi permanentă, zise el. Dar vom trăi împreună ca un cuplu căsătorit numai temporar – nu mai mult de câteva săptămâni. Ulterior, veţi redeveni o femeie liberă, cu mica menţiune că veţi fi doamna Earheart, şi nu domnişoară Duncan. Şi o să trăiţi confortabil tot restul vieţii.

Charity se încruntă spre covor. Dar nu se grăbi să iasă din cameră. În mod clar, oferta o tenta. Ar fi fost ciudat să nu fie.

— Nu vreţi să vă aşezaţi, domnişoară Duncan? întrebă el.

Ea se aşeză, îşi odihni din nou frumos mâinile în poală şi continuă să îşi studieze genunchii.

— Nu înţeleg, spuse ea.

— E chiar destul de simplu, zise el. Avea oarecum

chipul în formă de inimă. Dar această descriere era prea sofisticată pentru ea. Am nevoie de o soţie pentru o scurtă perioadă de timp. Mi-a trecut prin minte chiar să angajez pe cineva care să joace acest rol, dar ar fi mult mai... eficient să am o soţie adevărată, pentru tot restul vieţii.

Charity îşi umezi buzele.

— Şi după ce se termină scurta perioadă? întrebă ea.

— Sunt dispus să vă ofer cinci mii de lire pe an, răspunse el, o casă, o trăsură, servitori şi mă oblig să acopăr cheltuielile gospodăreşti pe tot parcursul anului.

Tânăra rămase nemişcată şi tăcută mult timp. Lua în calul varianta, îşi spuse el. Se gândea la cele cinci mii de lire pe an, la casa şi la trăsura care aveau să fie ale ei. Lua în calcul varianta de a nu mai fi niciodată nevoită să caute un post de guvernantă.

— Cum aş putea să ştiu că spuneţi adevărul? întrebă ea, în cele din urmă.

Dumnezeule! Ridică din sprâncene şi îi aruncă o privire de gheaţă, în timp ce mâna sa dreaptă strângea mânerul monoclului. Dar îşi irosi indignarea pe pleoapele ei coborâte. Văzu că stătea cu palmele încleştate în poală. Îşi spuse că, pentru cineva ca ea, totul ar fi putut părea o glumă crudă.

— O să existe, bineînţeles, un contract scris, răspunse el. O să îl aduc aici, alături de avocatul meu chiar în după-amiaza aceasta, domnişoară Duncan, să zicem, la ora trei? Dacă vreţi, puteţi să staţi de vorbă cu el ca să vă confirme posibilităţile mele financiare de a onora angajamentul. Sunteţi dispusă să acceptaţi oferta mea?

Nu îi răspunse imediat. Deschise de câteva ori gura, de parcă ar fi fost pe punctul de a vorbi, dar o închise din nou. Îşi muşcă pe rând buza de jos şi pe cea de sus. Se trase de fiecare deget al mănuşii drepte, de parcă ar fi vrut să o dea jos, după care o trase din nou hotărât de încheietură. În cele din urmă, spuse:

— Şapte mii.

— Poftim?

Nu era sigur că înţelesese bine, chiar dacă vorbise

destul de clar.

— Şapte mii de lire pe an, rosti ea cu fermitate. Pe lângă celelalte lucruri despre care mi-aţi vorbit.

Un şoricel micuţ care viza totuşi premiul cel mare. Bineînţeles, nu putea să o învinovăţească.

— Acestea fiind spuse, propun să cădem de acord la şase mii, spuse el, privind-o lung. Aşadar, acceptaţi oferta mea, domnişoară Duncan? Să anulez celelalte interviuri?

— Da, şopti ea. Apoi, zise cu hotărâre: Da, domnule.

— Minunat! Se ridică în picioare şi îi întinse mâna. Vă aştept din nou la ora trei. Ne vom căsători mâine-dimineaţă.

Charity îi luă mâna şi se sculă de pe scaun. Îşi ridică din nou genele, iar Anthony întâlni expresia neînfricată din acei ochi albaştri. Se abţinu cu greu să nu facă un pas în spate. Probabil că se uita la vârful nasului lui, îşi spuse el. Părea să se uite în centrul ambilor lui ochi, în acelaşi timp.

— Ce se va întâmpla, întrebă ea, când o veţi cunoaşte pe femeia cu care veţi dori cu adevărat să vă căsătoriţi şi să vă petreceţi tot restul vieţii împreună?

El îi zâmbi destul de rece.

— Acea femeie, răspunse el, cu care să-mi petrec fie chiar şi un an din viaţă nu există.

Charity deschise din nou gură să vorbească, dar închise buzele şi nu spuse nimic. Îşi coborî privirea.

*

Totul mersese de minune, îşi zise el după plecare ei. Se aşteptase să fie asaltat cu întrebări, îndeosebi despre care aveau să fie îndatoririle ei în acele câteva săptămâni de dinainte de a îşi recâştiga libertatea şi de a-şi trăi viaţa cu ceea ce ar fi trebuit să fie pentru ea o adevărată avere. Domnişoara Charity Duncan nu întrebase nimic. Se aşteptase să îi facă tot felul de confidenţe. Nu îi spusese nimic. Nu ştia nimic despre ea, în afară de ce se spunea în scrisoarea ei de solicitare. Avea douăzeci şi trei ce ani, era fiica unui gentleman, ştia să scrie, să citească şi să

socotească, ştia franceză, ştia să deseneze şi să cânte la pian şi avea experienţă în creşterea şi educarea copiilor, pe care îi iubea.

Mai ştia că era tăcută, sfioasă, nici prea frumoasă, nici prea urâtă şi ageră. Singurul lucru care îl uimise fusese că îi ceruse mai mulţi bani decât îi oferise el iniţial. Nu, mai fusese ceva – ochii ei, care erau diferiţi de restul figurii. Şi totuşi, îşi spuse el, chiar şi cea mai simplă şi plictisitoare dintre femei avea dreptul la o urmă de frumuseţe.

Avea să îi devină soţie a doua zi. Ridică din sprâncene şi rânji la gândul acela. Da, era persoana potrivită, îşi spuse el. Foarte potrivită.

*

Se aşezase lângă fereastră, încercând să profite de ultimele raze de soare. Cârpea o şosetă de-a lui Philip. Era de-abia ora şase, dar începuse să se întunece. Strada îngustă pe care locuiau şi înălţimea clădirilor de vizavi nu ajutau cu nimic situaţia. Câteodată tânjea atât de tare după casa de la ţară. Nu, nu doar câteodată. Oftă.

Ce avea să îi spună lui Phil când va ajunge acasă? Nici ei nu îi venea încă să creadă ce i se întâmplase în acea zi. De dimineaţă mersese pe Upper Grosvenor Street, nădăjduind din tot sufletul să primească postul de guvernantă. Totuşi, pe drum, atenţia îi fusese distrasă de un vis prostesc, cum că avea să găsească într-un şanţ un colier scump sau o altă cale neaşteptată spre bogăţie.

În loc să îi ofere postul de guvernantă, domnul Earheart – chipeş, elegant, rece – o ceruse în căsătorie. Era ca un basm bizar – doar că, într-un basm, ar fi cerut-o în căsătorie pentru că se îndrăgostise iremediabil de ea. Domnul Earheart îşi dorea o soţie de ocazie, dar îi promisese să aibă grijă de ea pentru tot restul vieţii. Avusese grijă ca acel contract scris să specifice asta. Nu avea să piardă banii în situaţia în care el ar fi murit înaintea ei. Urma să primească şase mii de lire pe an pentru tot restul vieţii sale, pe lângă toate celelalte lucruri pe care îi

povestise în dimineaţa aceea…

Ea, Penny şi copiii ar fi putut să trăiască confortabil cu şase mii de lire pe an. Ar fi putut să plătească datoriile tatălui destul de repede. Bineînţeles, Philip nu avea să fie prea fericit că nu fusese el cel care salvase familia de la sărăcie, dar avea să se obişnuiască cu ideea. Şi acum putea să se însoare cu Agnes.

Bineînţeles, ştia ce urma să îi spună lui Phil. Petrecuse multe ore singuratice în care repetase povestea. Nu îi stătea în firea să mintă. Nu era convinsă că putea face asta. Dar trebuia – nu avea altă soluţie. Nu avea cum să îi spună adevărul. Cel mai probabil, ar fi trimis-o la casa de nebuni. Chiar şi ei îi venea greu să creadă ce i se întâmplase.

Oh, Dumnezeule, îşi spuse ea, în timp ce cârpea ciorapul care mai fusese şi altă dată cârpit. Sărmanul Phil, nu cheltuia nimic pentru el, îşi folosea toţi banii pentru fraţii şi surorile sale. Se şterse pe obraz, după ce o lacrimă căzuse pe neaşteptate pe dosul palmei, speriind-o. Şi se simţi pătrunsă de acel val de panică care o năpădise la intervale regulate de când venise acasă, după ce semnase acele acte. A doua zi avea să se mărite cu un necunoscut – şi încă unul misterios. Făcea asta numai pentru bani. Dar odată ce va face acest pas nu mai avea nicio cale de întoarcere. Nu avea să existe – niciodată – un soţ adevărat în viaţa ei, o căsnicie adevărată. Nu că momentan ar fi avut mari şanse. Dar o speria ideea că…

Dar Philip ajunsese acasă, arătând obosit după o zi de muncă, iar ea îi zâmbi cu căldură, lăsă cârpitul şi sări în picioare să îi aducă supa şi o bucată de pâine.

— Pari frânt, zise ea, întinzându-i obrazul pentru o sărutare.

— Aşa cum suntem toţi seara, răspunse el. Mm, miroase bine, Charity. Se aşează obosit pe scaun.

În timp ce el mânca, ea îşi puse coatele pe masă, sprijinindu-şi bărbia în palme. Nu ştia cum să înceapă aşa că aşteptă să pornească el o conversaţie. O întrebă dacă sosise vreo scrisoare de acasă, iar când Charity scutură din

cap că nu, o linişti, spunându-i că era prea devreme pentru că de-abia primiseră una la sfârşitul săptămânii trecute.

— Ah, zise el în cele din urmă, amintindu-şi, ai avut un interviu în dimineaţa asta. Iartă-mă că nu te-am întrebat mai devreme. Cum a fost?

Ea îi zâmbi.

— Am primit slujba.

Philip se opri cu lingura în aer.

— Ah, spuse el din nou. Ce veste bună?! Sunt oameni cumsecade, Charity? Unde locuiesc? Câţi copii au?

— Foarte cumsecade, rosti ea cu zâmbetul pe buze Stau pe Wiltshire. Au trei copii. Şi, da, este o veste foarte bună.

Încerca să se bucure pentru ea, observă Charity.

— Ai avut interviul cu domnul Earheart? întrebă el Ai cunoscut-o şi pe doamna Earheart?

— Oh, da, zise ea. Şi pe copii. Sunt toţi foarte drăguţi. Ţi-ar plăcea de ei. Pleacă mâine la ţară. O să merg cu ei.

— Mâine? se încruntă el. Aşa de repede?

— Da, spuse ea cu zâmbetul pe buze. Am pregătit suficientă supă cât să-ţi ajungă trei zile şi am făcut prăjiturile acelea cu coacăze care îţi plac ţie – o adevărată extravaganţă, ştiu, dar am vrut să te bucuri de ele.

— Poate că ar trebui să-mi iau o oră liberă mâine, spuse el, ca să te conduc şi ca să mă asigur că angajatorul tău te merită. La ce oră pleci?

— Nu, Phil, răspunse ea, luându-l de mână. Nu e nevoie să faci asta. Mi-ar fi prea greu să îmi iau rămas-bun de la tine şi apoi să fiu veselă pentru copii. Aş prefera să nu vii.

Fratele său o bătu uşor pe mână.

— Cum crezi tu că e mai bine. Dar Wiltshire nu e foarte departe, Charity. Şi nimic nu este ireversibil. Dacă nu eşti mulţumită poţi pleca oricând şi să te întorci acasă. Penny o să fie foarte fericită, la fel şi copiii.

— În orice caz, este o slujbă căreia vreau să mă dedic în totalitate, spuse ea. De ce să fii tu cel care ne întreţine pe toţi?

— Pentru că sunt bărbatul familiei, răspunse el.

— Of!

Charity se ridică de la masă, luă castronul gol al lui Philip şi i-l umplu din nou, fără să îl întrebe dacă mai dorea.

Philip avea să fie foarte supărat pe ea. Prea puţin spus de fapt. Dar după ziua de mâine nu mai putea face nimic. Gândul că urma să fie singură în ziua nunţii o macină câteva clipe, dar renunţă la el. De ce să-şi plângă singură de milă? Avea să devină o femeie bogată – ce soartă demnă de toată mila!

Nu mai zăboviră. Philip era obosit, iar zilele lui începeau devreme. Deja se întunecase şi foloseau cu economie lumânările. Pe lângă asta, despărţirile erau întotdeauna dificile. Niciodată nu păreau să fie prea multe de spus în acele ultime ore împreună – poate tocmai pentru că, de fapt, erau prea multe de spus. Iar de data asta era chiar mai rău, pentru că, în acele puţine vorbe, erau necesare atât de multe minciuni. O întrebă despre copiii care aveau să îi fie elevi, şi ea se simţi obligată să inventeze genuri şi vârste pentru ei.

Nu îi plăcea să mintă. Dar cum ar fi putut să îi spună adevărul? Urma să vină şi momentul adevărului când avea să fie în stare să aibă singură grijă de familia ei, când avea să fie prea târziu să se vaite de nebunia pe care o făcuse. Da, urma să vină şi momentul adevărului.

Dar nu acum.

*

Se trezi dis-de-dimineaţă, aşa cum făcea de când se mutase cu fratele ei în oraş, ca să îi pregătească micul dejun şi să îi împacheteze câteva felii de pâine şi puţină brânză uscată pentru prânz – şi prăjitură cu coacăze ca un mic răsfăţ. La plecare, îl îmbrăţişa strâns, fără să spună niciun cuvânt.

— Ai grijă de tine, îi zise el, îmbrăţişând-o. Nu-mi place că te simţi obligată să faci asta, Charity, când eu sunt capul familiei. Într-o zi o să fii din nou liberă, ca să trăieşti o

viaţă de lady, îţi promit.

— Te iubesc, spuse ea, „Phil, în câteva ore o să fiu sotia unui bărbat foarte bogat. O să fiu o femeie foarte bogată. Oh, Phil, Phil”. Plâng? Cât sunt de prostuţă. Începu să râdă şi îşi şterse lacrimile.

Şi el plecă. Pur şi simplu. Camera era goală, rece şi mea pe jumătatea întunecată. Era ziua nunţii ei. Copii fiind, ea şi Penny obişnuiau să se joace de-a miresele – erau mereu jocuri vesele, extravagante. Dar asta era realitatea. Era ziua nunţii ei. Clipi ca să înlăture şi cele din urma lacrimi.

*

— Ai înnebunit, Tony? întrebă Lord Rowling la balul săptămânal de la Almack în timp ce marchizul de Staunton le urmărea cu interes pe dansatoare prin monoclul său. Chiar ai de gând să continui cu nebunia asta?

— Uh, bineînţeles, răspunse marchizul oftând. Îi făcu semn spre ringul de dans cu o mână împodobită cu inele. Priveşte cu ochii tăi marele târg de nunţi, Perry – în Londra, la Almack, în sezon. Cele mai bune mărfuri sunt expuse în camera aceasta şi toţi potenţialii cumpărători le analizează cu atenţie. Eu sunt cumpărător. De ce nu aş fi? Sunt moştenitorul unui ducat – iar sănătatea ducelui este precară. Am douăzeci şi opt de ani şi nu întineresc. Pur şi simplu, am hotărât să îmi fac cumpărăturile într-o altă piaţă.

— Ai dat anunţ pentru o guvernantă şi ţi-ai ales o soţie, spuse Lord Rowling, clătinând din cap. Ai ales o necunoscută în urma unui scurt interviu. Nu ştii nimic despre ea.

— Din contră, răspunse Marchizul, oprindu-şi monoclul pe o anumită domnişoară, studiind-o din cap până-n picioare. A fost recomandată cu căldură de pastorul parohiei în care a crescut. A fost concediată de la ultimul loc de muncă după opt luni pentru că a minţit, acuzaţie pe care ea o neagă. E un şoricel banal, tăcut, cu simţ moral. Şi

a negociat cu mine, Perry, şi m-a convins să-i dau mai mulţi bani decât îi oferisem iniţial. O să se descurce de minune. Fiica lui March a mai luat în greutate de la începutul sezonului. Cel care se va căsători cu ea se va trezi cu o soţie plinuţă la nici cinci ani de la nuntă. În sfârşit, unii bărbaţi preferă o soţie mai rotofeie.

— Tony! exclamă exasperat prietenul lui. Cinismul tău le întrece pe toate. Dar povestea asta cu căsătoria e prea de tot.

— De ce? întrebă marchizul. Dacă l-aş invita la o discuţie pe tatăl oricăreia dintre aceste fete, m-ar încolţi imediat, cu tot cu reputaţia mea de afemeiat incurabil. La fel ar face şi ea. Sunt ca un premiu matrimonial. Nu ar şti nimic despre mine, în afară de câteva detalii superficiale, iar eu nu aş şti nimic despre ea. Am fi ca doi străini. Chiar vezi vreo diferenţă între a mă căsători cu una dintre aceste domnişoare sau cu micuţul şoricel de guvernantă care aproape că a început să saliveze când a simţit că e doar la câţiva paşi de averea mea? Există o singură diferenţă majoră. O să-mi fie mai uşor să scap de şoricel odată ce şi-a îndeplinit rolul.

Lordul Rowling îşi scoase tabachera cu tutun din buzunar, dar rămase cu ea în aer fără să o deschidă în timp ce îşi privea lung prietenul.

— Faci o greşeală, Tony, zise el. Una fatală şi irevocabilă. Şi dacă femeia refuză să fie dată la o parte?

Marchizul de Staunton ridică din sprâncene.

— La fel ca oricare altă mireasă, Perry, zise el, îmi va jura supunere mâine-dimineaţă. Cred că o să dansez cu domnişoara Henshaw. Cineva a avertizat-o în legătură cu reputaţia mea şi roşeşte foarte drăgălaş de fiecare dată când mă priveşte – şi o face adesea.

Plecă în misiunea lui, dar principala sarcină a serii fusese îndeplinită. Rowling acceptase să îi fie martor la cununie. Staunton nu frecventa adesea balul de la Almack sau oricare alt bal la modă. Îşi propusese să se simtă bine în acea seară. În ultima lui seară de celibatar. Reflectă la asta în timp ce dansa cu îmbujorata domnişoară Henshaw,

concentrându-se să îi sporească îmbujorarea. Dar nu găsi gândul acela deloc alarmant.

A doua zi avea să fie ziua nunţii lui. O zi ca oricare alta.

capitolul 3

Lordul Rowling îşi ţinu promisiunea şi ajunse devreme pe Upper Grosvenor Street, ca să îl însoţească pe mire la biserică, acolo unde avocatul marchizului îi aştepta deja în calitate de cel de-al doilea martor. Marchizul de Staunton, spre fascinaţia prietenului său, era la fel de stăpân pe sine – şi îmbrăcat la patru ace – de parcă ar fi ieşit la plimbarea de dimineaţă pe Bond Street.

— Eşti sigur de pasul pe care urmează să îl faci? îl întrebă lordul Rowling în timp ce se pregăteau să iasă din casă. Chiar nu exista nicio şansă să te fac să te răzgândeşti, Tony?

— Dumnezeule, sigur că nu, răspunse marchizul, punându-şi pălăria pe cap, şi făcându-i semn servitorului său că era gata de plecare.

Biserica nu era una dintre cele mai frecventate din Londra. Lordului Rowling i se păru la fel de mohorâtă ca strada pe care se afla şi ca norii grei de deasupra. Mirele nu părea deranjat de acest aer mohorât – cum nu părea nici foarte entuziast. Îşi salută avocatul şi se îndreptă spre uşa bisericii, fără să spună ceva. Cei doi însoţitori se priviră scurt şi îl urmară.

Acolo aştepta mireasa, aşezată pe o bancă din spate, în penumbră. Mirele observă imediat că era îmbrăcată la fel ca în ziua precedentă. Nu făcuse nicio încercare de a se împodobi ca o mireasă. Marchizul îşi dădu seama prea târziu că nu îi trecuse prin minte să îi dea bani să îşi cumpere haine noi – o rochie pentru acea zi, veşminte de mireasă pe care să le ia cu ea spre viitorul ei mai prosper. Urmau să plece la moşie la scurt timp după cununie. Nu

aveau timp de cumpărături. În fine, nu asta era important acum. Era oricum mai bine să o prezinte exact aşa cum era în realitate.

— Domnişoară Duncan? i se adresă el, făcând o scurtă plecăciune şi îi întinse braţul.

— Da, domnule. Se ridică, îl privi scurt, după care îşi coborî privirea spre braţul lui.

Părea să nu ştie dacă să îşi întindă braţul peste al lui sau dacă să îl ia de braţ. Marchizul îi luă mâna şi i-o aşeză pe încheietura lui. Nu se obosi să îi facă cunoştinţă cu Lord Rowling. Era nerăbdător.

— Ne aşteaptă pastorul, zise el.

— Da, domnule, zise ea, uitându-se spre altar.

Marchizul îşi simţi gura surprinzător de uscată, iar inima îi bătea neregulat. Era o necunoscută. Şi era pe punctul de a deveni soţia lui. Pentru tot restul vieţii. Preţ de o clipă îi trecu prin minte că va ajunge să regrete acea zi. Dar ignoră gândul, aşa cum făcuse şi când se trezise în zorii zilei, şi după micul dejun. Ura emoţiile de ultimă clipă. Îşi conduse mireasa spre altar.

Fără pompa şi fastul care însoţiseră fiecare nuntă elegantă la care participase, ceremonia fu destul de scurtă şi deloc remarcabilă, observă el. Pastorul vorbi, vorbi şi el, vorbi şi ea, Rowling îi întinse un inel pe care el îl puse pe degetul ei şi dintr-odată era prea târziu să se mai întrebe dacă avea să regrete cândva pasul făcut. Domnişoara Charity Duncan nu mai exista cu numele acesta. Era nevasta lui. Prima reacţie fu de uşurare. Îşi aplecă uşor capul şi îşi atinse scurt buzele închise de colţul gurii soţiei sale. Pielea ei era rece.

Pastorul îi felicită bine dispus, avocatul încercă să păstreze un aer festiv, iar Rowling zâmbi şarmant. Mai aveau de semnat registrul.

— Sincere felicitări, Lady Staunton, spuse Rowling, luând-o de mână, zâmbindu-i cu căldură.

— Poftim? întrebă ea.

— Nu sunteţi obişnuită să vă auziţi noul nume, zise el, sărutându-i mâna. Sper să fiţi fericită, doamnă.

— Eşti Charity Earheart, îi explică marchizul, marchiză de Staunton.

— Oh, răspunse ea, privindu-l cu ochii mari şi speriaţi – de data asta chiar făcu un pas înapoi. Chiar sunteţi marchiz?

— Staunton, la ordinele dumneavoastră, milady, zise el. Ar fi trebuit să acorde mai multă atenţie acelor ochi ieri. Dar acum era prea târziu. Daţi-mi voie să vi-l prezint pe Lord Rowling.

Ploua când ieşiră din biserică – o ploaie măruntă şi rece cădea din norii gri şi mohorâţi.

— Un semn bun, spuse Rowling râzând. Bunica mea obişnuia să spună că o căsnicie fericită întotdeauna începe cu o zi a nunţii ploioasă. Cred că s-a căsătorit cu bunicul meu în timpul unei furtuni şi s-au bucurat de patruzeci de ani fericiţi împreună.

Dar nimeni nu părea nerăbdător să îi împărtăşească entuziasmul debordant. Marchizul de Staunton îşi grăbi mireasa tăcută spre trăsură. Urmau să ia micul dejun cu cei doi invitaţi, să ridice bagajele soţiei de la locuinţa ei şi să-şi înceapă călătoria. Îi scrisese tatălui său că avea să ajungă a doua zi. Nu menţionase nimic despre noua sa soţie.

Se aşeză lângă ea în trăsură, îi puse din nou mâna pe încheietura lui şi o ţinu acolo cu mâna liberă în timp ce ceilalţi bărbaţi stăteau de partea opusă. Aproape că îi părea rău pentru ea – lucru ciudat având în vedere faptul că tocmai îi asigurase un viitor mult mai bun decât o viaţă de guvernantă. În plus, nu era obişnuit să compătimească pe nimeni. De-abia acum îi se păru ciudat că nu o însoţise nimeni la nuntă. Oare nu avea niciun prieten? Mănuşa ei de piele era foarte subţire la vârful degetului mare, observă el. Avea să se găurească în curând.

Era un bărbat însurat. Străina care îşi odihnea mănuşa pe încheietura lui era soţia lui, marchiza lui. Nu i se părea real. Şi totuşi, era adevărat.

*

Era o femeie măritată. Mersese pe jos la biserica tăcută, mohorâtă, intrase fiind ea însăşi, Charity Duncan, şi ieşise la nici jumătate de oră drept altcineva, cineva cu un alt nume. Totul se schimbase. Nimic nu avea să fie niciodată la fel. Era Charity Earheart, mar…

Îşi întoarse capul să îl privească pe bărbatul tăcut care stătea lângă ea. Nu rostise niciun cuvânt de când servitorul lui îi luase cufărul micuţ din casa lui Philip – trăsura aproape că acaparase întreaga stradă şi atrăsese multe priviri – şi o întrebase surprins dacă nu mai avea şi alte bagaje.

— Nu, domnule, răspunse ea şi se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să i se adreseze cu milord.

Era… Se simţea ridicol. Iar el probabil că îi simţise privirea îndreptată asupra lui. Îşi întoarse capul spre ea. Avea ochii întunecaţi, îşi spuse ea. Erau aproape negri. Şi aproape opaci. Avu sentimentul că o perdea groasă sau chiar o poartă de oţel fusese trasă în spatele ochilor lui ca să nu poată nimeni să privească în sufletul lui.

— Cine sunt… eu? îl întrebă ea. Nu reuşea nicicum să-şi amintească. Sunteţi marchizul de…?

— Staunton, răspunse el. Avea un nas acvilin şi buze destul de subţiri. O şuviţă din părul lui negru îi căzuse pe frunte, deasupra ochiului drept, şi se curbase acolo ca un semn de întrebare răsturnat. Fiul cel mare al ducelui de Withingsby. Moştenitorul său. Suntem în drum spre Enfield Park, moşia lui din Wiltshire, ca să vă prezint în mod oficial.

Era, într-adevăr, marchiz. Lordul Rowling nu o tachinase. Nu era banalul domn Earheart. Dar, bineînţeles, servitorii săi îi spuneau milord, iar ei i se adresaseră cu milady. Era fiul şi moştenitorul unui duce. Ducele de Withingsby. Şi avea să devină el însuşi duce într-o bună zi. Iar ea urma să fie… Nu. Nu în adevăratul sens al cuvântului.

— De ce v-aţi căsătorit fără acordul tatălui dumneavoastră? îl întrebă ea. Şi de ce cu mine? Sunt fiica unui gentilom, dar un viitor duce ar trebui să îşi caute o soţie de rang înalt.

Zâmbetul lui era oarecum neplăcut, îşi zise ea, chiar

dacă îi dezvăluise dinţii foarte albi. Dar nu îi atingea şi ochii.

— Poate că da, milady, spuse el, asta e şi ideea.

Se căsătorise cu ea ca să îi facă în ciudă cuiva? Tatălui său?

— Sunteţi certat cu tatăl dumneavoastră? întrebă ea.

El continuă să zâmbească… cu buzele.

— Să spunem că, cu cât este el mai nemulţumit, cu atât sunt eu mai fericit.

Charity înţelese de îndată. Numai un prost nu ar fi înţeles.

— Aşadar, eu sunt un pion în jocul vostru, rosti ea.

Lui Anthony îi dispăru zâmbetul şi o privi lung.

— Un pion foarte bine recompensat, milady, spuse el. Unul care va avea un titlu nobiliar tot restul vieţii.

Era numai bine, se gândi ea, că aveau să rămâne împreună doar câteva săptămâni – scopul fiind ca ducele de Withingsby să ajungă să o dispreţuiască. Nu vedea cum ar fi putut să îl placă pe bărbatul acesta. Ce fel de bărbat era în stare să se însoare cu o necunoscută numai ca să îi facă în ciudă tatălui său?

Nu că ea ar fi avut dreptul să se scandalizeze, bineînţeles. Acceptase oferta pe care o primise cu o zi înainte – Dumnezeule, trecuse numai o zi! — fără să ceară mai multe detalii despre el, doar se asigurase că avea resursele necesare să îşi păstreze promisiunea faţă de ea. Se măritase cu el datorită acelor promisiuni. Era genul de femeie care s-ar fi căsătorit cu un străin pentru bani. Era o recunoaştere neplăcută pe care s-o faci chiar şi – sau mai ales – faţă de tine însăţi.

Avea să fie foarte greu ca bărbatul acesta să fie altceva decât un străin pentru ea, chiar dacă urma să petreacă următoarele câteva săptămâni în compania lui. Ochii aceia! Nu puteai citi nimic în ei. Îi dezvăluiră că era genul de bărbat care nu voia să fie descoperit, un bărbat care nu ţinea cont de părerile celorlalţi. Aproape că o înspăimântară.

— Totuşi, nu e o măsură prea drastică să vă căsătoriţi

cu cineva sub rangul dumneavoastră numai ca să câştigaţi un avans în joc? întrebă ea. Nu ar fi fost mai bine să aşteptaţi să se liniştească apele, cum se întâmplă de obicei?

Ea ştia asta prea bine. Crescuse într-o casă cu cinci fraţi şi surori.

— Credeţi că ar fi fost mai bine ca eu şi tatăl meu să facem pace? întrebă el. Am să vă rog să vă păstraţi astfel de observaţii deşarte despre viaţă pentru elevii dumneavoastră, milady. De fapt, nu o să mai fie cazul, nu?

Charity se simţi rănită. Deşarte? Fiind soră mai mare, învăţase de la o vârstă fragedă să îi înţeleagă pe ceilalţi, să se identifice cu ei, să medieze, să fie împăciuitoare. Numai un bărbat extrem de neplăcut, îşi spuse ea, ar fi putut să îi vorbească atât de sfidător unei doamne – şi avu un nou şoc când îşi dădu seama că bărbatul acesta era soţul ei. Îi jurase supunere. Acum şi pentru tot restul vieţii, chiar şi când acele câteva săptămâni aveau să se încheie şi ea s-ar fi întors acasă la copii, nu va fi cu adevărat liberă. Ar fi putut oricând să-i ceară orice. Nu, era un gând ridicol. Şi el ar fi fost la fel de fericit ca şi ea să se rupă de orice, mai puţin de legătura de nedesfăcut care îi unea.

— Aş fi presupus, spuse ea după câteva clipe de tăcere, că un bărbat care urmează să devină duce într-o bună zi şi-ar dori să aibă propriii moştenitori.

Chiar în timp ce rostea acele cuvinte îşi dori să se fi oprit, să îşi fi muşcat limba. Simţi că îi luaseră foc obrajii. Încercase să înţeleagă motivele pentru care se însurase cu ea – şi gândise cu voce tare, din păcate.

— Chiar aşa, milady? Tonul dulce din vocea lui nu avea nicio legătură cu acea privire întunecată, satanică. Îi vorbi încet, dar rece: Vă oferiţi serviciile dumneavoastră?

Simţi că o cuprinde groaza şi se întrebă dacă îşi legase singur nodul complicat de la lavalieră sau dacă valetul făcuse asta pentru el. Îşi îndreptă privirea spre gâtul lui.

Noaptea trecută nu reuşise să doarmă întrebându-se, printre altele, dacă... Din cuvintele lui înţelesese că acel

lucru nu părea să facă parte din atribuţiile ei în săptămânile următoare.

— *Sunteţi* soţia mea. Vocea lui era în continuare delicată şi plăcută – dar făcută parcă din gheaţa de la Polul Nord.

— Da, domnule. Ştia prea bine că valetul îl ajutase cu haina. Nu ar fi reuşit nicicând să se strecoare în ea de unul singur. Îi pica mănuşă şi îi scotea în evidenţă umerii laţi. Se întrebă dacă faimosul şi foarte costisitorul Western era croitorul lui.

— Va trebui să facem în curând popas, spuse el, privind pe fereastră, mijindu-şi ochii. A început din nou să plouă foarte tare.

Ploaia o făcu să se simtă uşurată din cauza direcţiei în care o luase conversaţia. Era ceva important – una dintre cele o sută de întrebări – pe care ar fi trebuit să le pună cu o zi în urmă, înainte să accepte oferta şi, cu siguranţă, înainte de a semna actele. Dar abia mult mai târziu se gândise la asta, odată ajunsă acasă, de fapt, în timp ce îi cârpea şosetele lui Philip. În orice caz, cum ar fi putut întreba: „Intenţionaţi să împărţim acelaşi pat, domnule?” Numai gândul de a pune o astfel de întrebare cu voce tare îi dădea palpitaţii.

Era foarte chipeş, periculos de atrăgător. Era, de asemenea, destul de neplăcut. Deloc de dorit în calitate de soţ, cu atât mai puţin ca amant.

Dacă nu urma să se întâmple nimic, bineînţeles – şi, din fericire, nu părea o posibilitate reală, atunci avea să treacă prin viaţă fără să ştie ce însemna să fii cu adevărat soţie. Nu va avea niciodată copii. Era un lucru la care se aştepta de ceva timp – cu siguranţă de când îi murise tatăl şi înţelesese în ce sărăcie se afla familia ei. Era chiar mai deprimant acum, când nu mai exista nicio urmă de îndoială, acum când nu mai avea nicio speranţă… I-ar fi plăcut să ştie… Credea că ştia ce se întâmpla, dar să ştii un lucru şi să îl trăieşti pe pielea ta erau experienţe complet diferite, îşi zise ea. Însă şirul gândurilor o mâhni. O lady nu trebuia să se gândească la astfel de lucruri.

Ploaia se înteţi până deveni torenţială. Drumul se transformă într-o mare cafenie de noroi, iar de la geamul trăsurii era imposibil să vezi la mai mult de câţiva metri în faţă. După cincisprezece minute de înaintare extrem de înceată şi câteva alunecări periculoase, trăsura opri pe aleea pietruită a unui han de la marginea drumului – nicidecum genul de loc unde să înnopteze marchizul de Staunton, moştenitorul unui ducat. Cel puţin, asta se citea pe expresia lui nemulţumită pe când aşteptau să se deschidă uşa trăsurii şi să se coboare scara.

Charity îşi aminti ce spusese Lord Rowling despre ploaia din ziua nunţii. Dacă avea dreptate, căsnicia lor avea să fie cea mai fericită din lume. Zâmbi cu amărăciune.

O grăbiră să intre în sala mare întunecată, cu tavan jos a hanului, sub o umbrelă mare şi neagră pe care marchizul i-o deschisese. Rămase să scuture apa de pe tivul rochiei şi al pelerinei în timp ce el vorbea cu hangiul, un bărbat masiv care părea mai degrabă iritat decât încântat de oaspeţii pe care ploaia îi mânase în hanul lui.

— Veniţi, spuse soţul ei pe un ton ferm, întorcându-se spre ea, făcându-i semn spre scara de lemn pe care începuse să urce hangiul. Se pare că vremea capricioasă a făcut hanul popular. Suntem norocoşi că am ajuns la timp să ocupăm cea din urmă cameră.

Nu era o cameră mare. De la jumătate, tavanul cobora în jos. O fereastră mică dădea înspre grădina hanului. În cameră era un lavoar, o măsuţă şi un scaun. Chiar nu mai era spaţiu pentru alte piese de mobilier fiindcă restul camerei era dominat de patul cel mare.

— Nu mai avem nevoie de nimic, îi spuse marchizul hangiului care se retrase fără niciun cuvânt. Milady, camera asta va trebui să ţină loc celorlalte camere pe care le-am rezervat la un alt han la peste treizeci de kilometri depărtare. Va trebui să mâncăm în sala de mese şi să sperăm că bucatele sunt comestibile.

Patul era ca o a treia persoană din cameră, imposibil de ignorat, stânjenitor de tăcut.

— Sunt sigură că aşa va fi, domnule, răspunse ea,

aruncându-şi boneta şi mănuşile pe pat cu un gest care se dorea a fi nonşalant.

— Poate că vreţi să vă odihniţi puţin înainte de cină, zise el. Vă las, milady, şi îmi rezerv onoarea de a mă întoarce mai târziu să vă însoţesc la masă.

Nu avea nici cea mai mică idee unde ar fi putut să meargă într-un han atât de mic şi ponosit. Cel mai probabil în sala de jos să îşi înece amarul în bere proastă. Fără îndoială că stomacul lui avea să reacţioneze violent. Dar nu-i prea păsa. Era prea ocupată să se simtă uşurată că, cel puţin pentru moment, avea să rămână singură în încăperea aceea îngrozitor de jenantă. Nu se gândise niciodată la un pat ca la un obiect aproape viu. Se gândise întotdeauna la toate paturile ca la simple piese de mobilier pe care dormeai. Cu toate astea, nu i se mai întâmplase până atunci să se afle într-un dormitor cu un bărbat care să nu fie tatăl sau fratele ei. Nu fusese niciodată nevoită să se gândească la posibilitatea de a petrece o noapte în aceeaşi cameră – în acelaşi pat – cu un bărbat.

Dar era căsătorită cu respectivul domn, îşi aminti ea, întinzându-se pe pat – care era tare şi cu multe cocoloaşe, dar măcar părea curat – după ce îşi scoase pantofii şi agrafele. Philip probabil că se gândise la ea toată ziua, imaginându-şi-o familiarizându-se cu domnul şi cu doamna Earheart, noii săi angajatori, şi cu cei trei copii ai lor. Probabil că spera că ei continuaseră să fie la fel de amabili şi că cei trei copii nu o istoviseră prea tare în timpul călătoriei. Cu siguranţă că se uita pe geam la ploaia care cădea, fiind preocupat de binele ei. Aştepta nerăbdător prima scrisoare de la ea.

Oare ce ar fi spus, se întrebă ea, dacă ar fi ştiut că se căsătorise în dimineaţa aceea, că acum era Charity Earheart, marchiză de Staunton, într-o bună zi ducesă de Withingsby? Că în următoarele săptămâni avea să fie folosită ca un pion în cearta prostească dintre marchiz şi tatăl său, ducele. Că, după toate astea, avea să fie o doamnă puternică, cu o alocaţie de şase mii de lire pe an, pe lângă o casă, servitori şi o trăsură. Tatăl lor nu avusese

niciodată propria trăsură. Polly fusese singura servitoare şi rămăsese cu ei în ultimii zece ani numai pentru că se considera ca făcând parte din familie şi pentru că nu ar fi avut unde altundeva să meargă.

Oh, Phil, îşi zise ea, închizând ochii. Ar fi putut în sfârşit să se bucure singur de casa lor. Să o ducă pe Agnes acolo, să înceapă să îşi facă propria familie. Fără corvoada datoriilor tatălui lor şi fără obligaţia de a-şi susţine financiar fraţii, ar fi putut să ducă un trai bun ca gentilom de provincie.

Oh, Penny! Oare cum se descurca ea singură acasă, fără ajutorul lui Phil, fără ajutorul ei? Penny avea doar douăzeci de ani. Era drăguţă şi veselă. Ar fi trebuit să îşi ocupe timpul cu un logodnic, cu o nuntă. Oare copiii erau bine? Oare se descurcau cu mâncarea? Oare aveau cu ce să se îmbrace? Oare le era la fel de dor de ea cum îi era ei?

„Cât de curând”, le promise ea în tăcere. Cât de curând urmau să fie toţi împreună. Totul avea să fie ca înainte sau aşa cum îşi închipuiseră că avea să fie înainte ca tatăl lor să moară, şi ei să îşi dea seama de situaţia în care se aflau. Nu aveau să mai fie niciodată săraci sau neprotejaţi – nici despărţiţi.

Da, făcuse exact ce trebuia. Cum ar fi putut să refuze o ofertă atât de neaşteptată şi de irezistibilă? Fusese ca o mană cerească. Cum altfel să o interpreteze? Respinse posibilitatea că lucrurile ar putea sta altfel, mai ales dacă ţineai cont de înfăţişarea demonică şi de ochii neînduplecaţi ai marchizului de Staunton.

Bineînţeles că făcuse ceea ce trebuia. Oricum, era prea târziu să se mai lase pradă îndoielilor.

Bineînţeles că făcuse ceea ce trebuia.

*

Pe la miezul nopţii ploaia părea să se fi oprit. Marchizul de Staunton stătea în pragul uşii deschise a sălii de mese, cu un umăr rezemat de toc, privind spre curtea pietruită, tremurând uşor în aerul rece. Dar era, bineînţeles,

prea noroios şi prea târziu ca să plece în seara aceea.

Era ultimul dintre oaspeţii hanului care mai rămăsese prin preajmă. În spatele său, hangiul făcea curat cu mişcări zgomotoase. În mod clar, încerca să îi dea de înţeles ultimului său client că era cazul să plece la culcare.

— Mâine o să fie soare, milord, zise el.

— Da, încuviinţă marchizul.

Aveau să se bucure de soare la sosirea lor la Enfield Park. Minunat, îşi spuse el cu zâmbetul pe buze. Ar fi trebuit, se gândi el prea târziu, să ignore cererea tatălui său de a se întoarce acasă. Nu ar fi trebuit să îi răspundă. Sau, mai bine de atât, ar fi trebuit să îl informeze scurt şi elegant că era prea ocupat cu propriile treburi ca să răspundă invitaţiei amabile a Excelenţei Sale. Ce dacă ducele era bolnav? Oare tatălui său îi păsase când îşi rupsese piciorul, aproape şi gâtul, în timpul concursului hipic cu atelaj din Brighton, de acum şase ani? Nicidecum.

Întrerupsese orice legătură cu tatăl său în urmă cu opt ani. Nu era legat de Withingsby nici măcar financiar. Era independent şi bogat. Nu avusese nicio obligaţie să ia în considerare respectiva scrisoare. Se întrebă de ce se simţise cumva obligat, cumva prins în trecut, de parcă nu ar fi lăsat propriu-zis niciodată în urmă trecutul. De parcă legăturile nu fuseseră pe deplin tăiate.

Ar fi trebuit să ignore scrisoarea. Ar fi trebuit să găsească o modalitate prin care să renunţe la dreptul său din naştere. Să îl lase pe William să devină duce după moartea tatălui lor. Să o lase pe Claudia să fie ducesă. Zâmbi. Ce ironie. Claudia, ducesă de Withingsby!

Claudia…

Hangiul tuşi.

— Să vă mai aduc ceva? întrebă el.

— Nu, răspunse marchizul, îndreptându-şi spatele, intrând în încăpere şi închizând uşa în urma sa. Mă duc la culcare. Noapte bună. Se îndreptă spre scări.

Consumarea căsătoriei nu făcuse parte din planul său. În definitiv, de ce plăcere ar fi putut să aibă parte dacă împărţea patul cu un şoricel cafeniu? Dacă era vorba de

sfială, durere, lacrimi? Şi sânge. În plus, nu se însurase pentru plăcerea sa.

Nu avea intenţia de a consuma căsătoria. Dar aranjamentele de dormit pe care ploaia îl obligase să le accepte îl deranjau teribil. Pe de-o parte, avea un somn agitat şi nu îi plăcea să împartă patul cu altcineva. Excepţie făcând activităţile sexuale, însă niciodată pentru dormit. Pe lângă asta, simpla idee de a desfăşura această activitate atât de intimă – dormitul – în compania altcuiva îi jignea ideea de intimitate.

În seara asta, mai mult decât oricând, avea nevoie de intimitate. În schimb, fusese blestemat să petreacă restul nopţii nu doar în aceeaşi încăpere cu mireasa sa, ci şi în acelaşi pat.

Lumina felinarului care atârna deasupra uşii grajdului din curte îl ajută să se dezbrace fără să fie nevoie să aprindă o lumânare şi să se strecoare sub aşternuturi pe partea din pat care dădea spre uşă. Ea dormea liniştită pe cealaltă parte a patului.

Soţia lui! Se întrebă dacă avea o familie. Nu numai că nu o însoţise nimeni la biserică, dar nimeni nu se grăbise să iasă din casă când se duseseră să îi ia bagajele. Chiar nu avea pe nimeni? Rude? Prieteni? Da, cât de curând avea să aibă o sumedenie de prieteni, îşi spuse el cu cinism. Era foarte uşor să îţi faci prieteni când aveai şase mii de lire pe an. Se putea oare ca acel mic cufăr să adăpostească toate bunurile ei? Unde erau restul? Oare chiar se putea trăi cu atât de puţin?

Dar nu era curios în privinţa ei. Nu voia să ştie altceva decât ce ştia deja. Mai mult decât atât, nu voia să o compătimească. Nu avea niciun motiv pentru care să îi fie milă de ea – se asigurase de asta ieri în contractul pe care îl semnaseră şi în dimineaţa aceea, la biserică. Avea să îşi reprime orice fărâmă de curiozitate. Odată ce avea să îşi îndeplinească rolul, urma să fie generos recompensată. Întotdeauna le răsplătea pe femeile care îi satisfăceau dorinţele. Bineînţeles, chiar dacă ea nu îndeplinea rolul obişnuit, tot avea să fie recompensată pentru timpul ei. Nu

avea de ce să simtă nicio altă responsabilitate faţă de ea, îşi spuse, hotărât fiind să adoarmă.

capitolul 4

Marchizul de Staunton observă curând că somnul îl ocolea. Complet. Şi, treptat, mai observă ceva – alte două lucruri, de fapt. Observă că simţea căldura ei pe partea dreaptă, chiar dacă nu se atingeau. Îi mai simţea şi liniştea, şi tăcerea – stătea prea nemişcată şi prea tăcută ca să doarmă. Totuşi, era lesne de înţeles că şi ei îi era la fel de greu să adoarmă precum lui.

— Ar trebuit să dormiţi, îi spuse el. Mâine va fi o zi plină.

Îl deranja că era trează, că îi invada şi mai mult spaţiul personal, pe lângă prezenţa fizică, oricum inevitabilă.

— Am numărat toate oile din Anglia, răspunse ea.

El zâmbi.

— Tocmai începusem cu cele din Ţara Galilor când mi-aţi vorbit, zise ea. Acum trebuie s-o iau de la capăt.

El se aşteptase la un simplu „Da, domnule”. Îşi aminti o clipă de ochii ei, pe care îi evitase în timpul cinei, când se aşezase în faţa lui la masă. Ochii ei i se păreau primejdioşi, cu toate că nu ar fi ştiut să spună exact de ce sau să explice de ce mintea lui alesese tocmai acel cuvânt ca să descrie efectul lor asupra lui. Acum, cuvintele ei sugerau un anumit simţ al umorului. Nu îşi dorea să aibă simţ al umorului – sau ochii aceia. Şi-ar fi dorit să o ştie simplă, ştearsă şi lipsită de personalitate.

— Şi nu am mai avut niciodată neplăcerea să dorm pe un pat atât de inconfortabil, continuă ea.

— Scuzele mele, spuse el tăios. Nu acestea au fost planurile mele pentru noapte.

Ea rămase tăcută. Dar nu o putea ignora. Era perfect conştient de ea, ca de o prezenţă vie în camera lui, în patul

lui. Se întoarse pe partea cealaltă, cu faţa spre ea Privirea lui se obişnuise cu întunericul din încăpere şi observă că nu avea părul strâns decent sub o bonetă. Era împrăştiat peste tot pe pernă. Părea lung şi uşor ondulat. Chiar atrăgător. Se enervă din nou. Acceptase faptul că avea ochi frumoşi. Această dovadă de frumuseţe era suficientă pentru mireasa lui. O alesese tocmai pentru înfăţişarea banală.

Oare cum era să simţi inocenţa? se întrebă el iritat. Era lucrul – poate chiar singurul lucru – care nu se regăsea în repertoriul său sexual. Stătea întinsă pe spate, cu ochii închişi. Dar îşi întoarse capul pe pernă, în timp ce el o privea, şi deschise pleoapele. Îi simţi mirosul părului. Mirosea a săpun. Era pentru prima oară când acest miros i se părea erotic. Şi nu era. Se încruntă.

— O mie trei sute şaizeci şi patru, zise ea după câteva secunde de tăcere neplăcută.

Vocea îi părea încordată. Umorul, îi trecu lui prin minte, era mecanismul ei de apărare. La urma urmei, era pentru prima oară când împărţea patul cu un bărbat. Probabil o încerca un sentiment de panică.

— Ar mai fi o variantă, zise el, ascultând oarecum speriat ecoul cuvintelor pe care le rostise fără să se gândească aproape. Ca să invităm somnul, vreau să spun.

— Să ne prefacem că putem dormi mâine toată ziua dacă vrem? se grăbi ea să întrebe. Da, asta funcţionează uneori. O să încerc.

Anthony se rezemă în cot şi îşi odihni capul în palmă.

— Eşti soţia mea, spuse el, dându-şi seama că se cufunda în nisipuri mişcătoare când nici măcar nu plănuise să se aventureze în aşa ceva.

— Da.

În cele din urmă, răspunsul ei deveni monosilabic. Făcuse ochii mari, observă el, însă în întunericul acela nu mai păreau atât de periculoşi, acum că nu le vedea exact nuanţa.

— Nu am nici cea mai mică intenţie de a-mi adjudeca dreptul conjugal prin forţă, zise el. Acestea fiind spuse, dacă nu reuşeşti să adormi, dacă patul nu te ademeneşte,

sunt dispus să îmi ofer serviciile.

Îşi plecase capul mai aproape de al ei. Înnebunise oare? Dar nu mai avea cum să dea înapoi, decât dacă l-ar fi refuzat ea. O invită să spună nu.

— Oh, fu singurul ei răspuns.

Dar respiraţia ei întretăiată îl asigură că înţelesese foarte bine.

— Dacă vrei să încerci, zise el. Rămase surprins şi puţin alarmat să descopere că trupul său deja începuse să se lupte împotriva voinţei sale şi să se excite. Cu toate astea, nici măcar nu o considera atrăgătoare. Dacă nu vrei, vom încerca din nou să dormim şi poate chiar să încercăm varianta şi mai plictisitoare de a număra picioarele oilor.

Ea îl privi în ochii care se aflau la doar câţiva centimetri de ai ei. El observă că nu-i lăsase şansa de a-i da un răspuns monosilabic. Tăcea. Dar lui îi era imposibil să retragă întrebarea. Iar corpul lui tânjea ca ea să spună da.

— Vrei să încerci? întrebă el.

— Da, şopti ea.

Un refuz nu l-ar fi surprins. Ieri era o domnişoară sărmană, obligată să îşi câştige existenţa ca guvernantă, obligată de circumstanţe să accepte orice insultă şi umilinţă la care ar fi fost supusă de angajatorii săi – ultimii o acuzaseră de minciună. Astăzi devenise o femeie respectabilă prin căsătorie, cu perspectiva unui trai mai mult decât confortabil pentru tot restul vieţii după numai câteva săptămâni petrecute în compania lui. I-ar fi fost foarte uşor să evite acest aspect al căsătoriei despre care înţelesese că nu era pe placul doamnelor respectabile. Nu şi-o închipuia ca pe o femeie senzuală sau pasională. Dimpotrivă. Dar îi oferise o alegere clară – se întrebă câţi bărbaţi le ofereau soţiilor lor o astfel de alegere în noaptea nunţii – iar ea şoptise da. Bine. Aşa să fie.

*

Se aştepta ca el s-o sărute. Buzele lui erau la doar câţiva centimetri de gura ei. Simţi mirosul de whisky în

răsuflarea lui. Dacă ar fi sărutat-o, ar fi putut închide ochii, s-ar fi putut concentra pe senzaţia creată de buzele lui pe ale ei – sărutul din biserică i se păruse şocant de intim, chiar dacă buzele lor aproape că nu se atinseseră. Dacă ar fi sărutat-o, poate că ar fi putut să se ascundă în spatele ochilor închişi, în spatele sentimentelor sale, lăsând celelalte lucruri să urmeze.

Nu înţelegea de ce spusese da, poate doar pentru că era îngrijorată că ar fi încercat să adoarmă şi nu ar fi reuşit, şi fusese ciudat de tulburată de căldura trupului lui, în pat, lângă ea; şi mai ştia că aceasta era probabil singura ocazie de a trăi cel mai profund sentiment de intimitate. Şi pentru că simplu miros de whisky o îmbăta.

Nu o sărută. Nici nu îşi dădu capul la o parte. Rămase aplecat asupra ei, uitându-se lung în ochii ei. Ochii lui erau negri. Avea părul răvăşit. O mângâie cu mâna liberă. Fu ca şi cum ar fi fost atinsă de o torţă arzătoare, chiar dacă de-abia dacă îi atinse umărul. Îşi mişcă mâna spre sânul ei, îl mângâie, îl cuprinse în palmă. I se părea imposibil să respire. Se simţi extrem de jenată. Avea sânii destul de mari – prea mari, după părerea ei.

Iar sfârcul ei deveni prizonier între vârfurile degetelor lui, iar el îl strânse de parcă nu ar fi ştiut că era acolo, provocându-i o durere sfâşietoare, cu toate că nu era ca nicio altă durere de care avusese până atunci parte. Fără îndoială, era durere, dar ţâşni în gâtul ei, în celălalt sân şi până jos, în pântec şi între coapse şi, chiar dacă o durea, tânjea după mai mult. Trase tremurând aer în piept şi expiră aproape zgomotos.

Se sperie. Ar fi vrut să fi spus nu. Oare era prea târziu acum? Era însă şi curioasă. Şi-ar fi dorit să o sărute. Nu se cuvenea să fie romantic? Nu se cuvenea să fie… dragoste? Înţelese singură absurditatea acelui gând. Nu era dragoste. Dar era, cu siguranţă, incitant. Ar fi trebuit să fie dragoste – un sentiment dulce şi gingaş.

Îi desfăcuse cumva nasturii de la cămaşa de noapte şi începu să repete aceleaşi mişcări şi cu celălalt sân – cu sânul ei dezgolit.

De data asta, durerea îi tăie respiraţia.

Dar mâna lui se mutase mai jos, spre deschizătura cămăşii de noapte – spre sursa durerii pe care o trezise în ea. Îşi depărtă uşor picioarele şi îşi ridică şoldurile ca să-i permită să o atingă, înainte să aibă creierul ei timp să înţeleagă unde se afla mâna lui şi ce făcea acolo. Se simţi copleşită de jenă şi de dorinţe mistuitoare, necunoscute şi imposibil de controlat. Degetele lui înaintau, cercetau, mângâiau. Auzea sunete teribil de intime. Ar fi murit de ruşine, era sigură, dacă acest act ar fi depins de voinţa ei.

Deschise brusc ochii. El era încă sprijinit în cot. O privea în continuare. Îşi îndepărtă mâna şi îi ridică până la talie cămaşa de noapte. Da, ştia despre partea asta, îşi spuse ea. Ştia la ce să se aştepte. Trase adânc aer în piept, fără să expire. Nu regretă că acceptase. Era un străin şi nu vedea cum ar fi putut vreodată să ţină la el – în parte, pentru că nu vedea cum ar fi fost vreodată posibil să ajungă să îl cunoască –, dar era soţul ei şi nu putea nega faptul că era atrăgător. În definitiv, era fericită că urma să trăiască aceasta experienţă – o dată în viaţă.

— Expiră, zise el. Nu poţi să mai ţii aerul în piept. Respiră normal.

Cât de uşor îi era lui să spună asta, reflectă ea, în timp ce se aşeză deasupra, lăsându-şi o mare parte din greutatea corpului să cadă peste ea. Îi simţi mâinile mişcându-se sub ea, apucând-o de fese, strângând-o tare. Coapsele ei erau larg deschise. El părea puternic, plin de muşchi. Se simţi complet lipsită de apărare. Dar îi dăduse ocazia să refuze, iar ea spusese că da. Ar fi acceptat din nou, dacă ar fi fost întrebată din nou. Curiozitatea, teama şi entuziasmul alcătuiau un amestec ameninţător, îşi spuse ea.

La început i se păru teribil de înfricoşător. Pe lângă convingerea că nu ar fi avut loc înăuntru, mai era şi teama că avea să fie străpunsă, distrusă, fără niciun mijloc de apărare. Urmă certitudinea înspăimântătoare că, într-adevăr, nu avea loc şi că avea să fie sfâşiată de o durere cumplită. Că era adânc, adânc în interiorul ei, că era tare şi

că refuza să iasă, şi descoperi cu uimire că până la urmă avea loc şi că avea să supravieţuiască – că era o senzaţie necunoscută, excitantă şi chiar plăcută.

Dar avusese dreptate să creadă că a şti şi a simţi erau lucruri complet diferite. Nu şi-ar fi putut niciodată imagina voluptatea desăvârşită a acelei senzaţii.

Apoi mai descoperi – în timpul minutelor de uimire şocată – că, de fapt, nu ştia nimic. Numai despre penetrare. Nu avea nici cea mai mică bănuială că penetrarea era doar începutul. Se avântă în ea cu mişcări adânci şi line până ce jena pe care o treziseră deja palmele lui pe sânii ei se transformă într-o durere aprigă – durere care nu era chiar durere, ci un sentiment pentru care nu găsi un alt cuvânt în vocabularul său. Durere care era imposibil de suportat şi care creştea cu fiecare apăsare.

— Oh, suspină ea brusc, îngrozită şi uluită în timp ce îi apucă fesele în încercarea de a îl ţine adânc în ea, iar muşchii interiori pe care nu îi descoperise încă la nivel conştient se încleştară convulsiv. Oh.

El răspunse de îndată chemării ei tacite. Apăsă adânc în încleştarea ei şi se opri.

— Dumnezeule, îi şopti el în ureche. Dumnezeule!

Ceva despre care ar fi putut crede că este moartea o atrase, iar ea o urmă fără să se împotrivească. Orice ar fi fost o învălui complet, făcând-o să se simtă mai bine decât şi-ar fi putut imagina vreodată. Neant. Un neant complet, binecuvântat.

Era doar pe jumătate conştientă că el se mişca din nou, mai repede şi mai pătimaş decât înainte. Era doar pe jumătate conştientă de un val de căldură adânc în interiorul ei, când el gemu şi se lăsă cu toată greutatea deasupra ei, nemişcat şi relaxat. Până la urmă, moartea nu era un lucru atât de rău, îşi zise ea amuzată, somnoroasă. Moartea era împlinirea a tot ce-ţi puteai dori.

Dormi. Suspină uşor când greutatea şi căldura aceea minunată care o împingea în saltea se ridică de pe ea şi fu acoperită de o pătură mult mai uşoară. Da, îşi spuse ea în ultimele momente de trezie, era o modalitate mult mai

bună decât a număra oi.

Iar dragostea nu era întotdeauna dulce şi gingaşă. Iar dragostea nu era întotdeauna dragoste.

*

Până dimineaţa drumul se uscase suficient cât să le permită să îşi continue călătoria. Hangiul avusese dreptate. Soarele strălucea pe un cer presărat cu nori albi şi pufoşi. Pajiştile şi gardul viu erau de un verde curat în aerul dimineţii.

Era ziua perfectă pentru o întoarcere acasă.

Marchizul de Staunton privea îmbufnat şi concentrat pe fereastra trăsurii. La naiba, îşi zise el, rostind cu venin cuvintele în gând.

Îi observase bujorii din obraji când îl însoţise în sala de mese a hanului la micul dejun. Arăta ca orice mireasă în dimineaţa de după noaptea nunţii. Aproape că părea drăguţă – nu că petrecuse prea mult timp privindu-i chipul. Îşi mâncase micul dejun fără să observe prea bine ce mânca, doar că era ceva cu prea multă grăsime.

Ce fusese în capul lui seara trecută? Nu simţise nici cea mai mică urmă de interes sexual din momentul în care o spionase din umbra salonului pe când aştepta la interviu şi până în clipa în care începuse să îi vorbească despre oi, Ţara Galilor şi saltele cu cocoloaşe. Nici cea mai mică urmă de interes.

Şi, cu toate astea, îşi consumaseră căsnicia chiar în noaptea nunţii – şi făcuse asta cu mare entuziasm şi cu mai multă satisfacţie decât de obicei. Adormise de îndată ce se ridicase de pe ea şi dormise asemenea unui prunc până la răsăritul soarelui.

Dacă o lăsase însărcinată? Fusese aproape primul gând care îi trecuse prin minte după ce se deşteptase – după ce îşi ignorase dorinţa de a o trezi şi de a repeta actul. O sarcină ar fi complicat în mare parte lucrurile. În plus, ultimul lucru pe care şi-l dorea era să aibă urmaşi. Simpla idee de a lăsa o femeie însărcinată îl făcu să se cutremure.

Avusese întotdeauna mare grijă să îşi aleagă partenere care ştiau cum să aibă grijă să nu se întâmple aşa ceva – până seara trecută.

În dimineaţa aceea îl încercase un sentiment ciudat că era posibil să se fi înşelat, cel puţin parţial, în privinţa soţiei sale. E adevărat, fusese inocentă, necunoscătoare, jenată şi fecioară. Dar fusese şi un butoi cu pulbere de pasiune dornic să fie aprins. El fusese flacăra. Şi îşi plantase sămânţa în ea fără să se gândească.

Îi dovedise că se înşelase crezând că nu mai avea nimic nou de învăţat din punct de vedere sexual, poate doar senzaţia de a fi cu o virgină. Se înşelase amarnic. Ştia că femeile puteau ajunge la orgasm. Se întâmpla adesea cu amantele sale. Dar înţelesese noaptea trecută cu o certitudine umilitoare că femeile simulau orgasmul, aşa cum simulau plăcerea întregului act, ştiind prea bine că, pentru un bărbat arogant, era la fel de important să primească plăcere în pat, dar şi să creadă că o oferă. Aşadar, multe femei îşi câştigau pâinea cea de toate zilele făcându-şi angajatorii să se simtă masculi virili, fermecători şi feroce.

Charity Earheart, marchiză de Staunton, îl învăţase o lecţie importantă seara trecută – fără să ştie acest lucru, bineînţeles. Realitatea zbuciumată a răspunsului său neştiutor şi complet spontan în timpul actului îi dovedise minciuna celorlalte femei cu care fusese. Soţia lui îl făcuse să se simtă mândru de performanţa sa, într-un mod prostesc. Îl făcuse să tânjească la mai mult – din clipa în care se trezise.

Era furios, lucru care probabil îl făcea să se simtă atât de furios, că nu ştia încotro să-şi canalizeze furia. Asupra ei? Nu făcuse altceva decât să reacţioneze la atingerile sale. Asupra lui însuşi? se întrebă el înverşunat. Era oare incapabil să fie singur într-o cameră cu o femeie – chiar şi cu genul de femeie cu care se însurase – fără să se poată abţine să nu se facă de râs?

— Ce peisaj frumos, zise ea, întrerupând tăcerea.

— Într-adevăr.

Încercase de câteva ori să deschidă conversaţia. El descurajase orice încercare cu un răspuns monosilabic. Nu avea niciun chef de vorbă, mai ales despre lucruri atât de captivante intelectual, precum frumuseţea peisajului.

Nu se va mai repeta, îşi promise el. La Enfield vor avea camere separate, bineînţeles, unde aveau să rămână, în afara unor împerecheri scurte, discrete, de obligaţie. Însă uşile camerelor lor aveau să rămână pe veci închise. Avea să stea departe de ea.

— Cum e Enfield Park? întrebă ea.

— Mare, răspunse el, ridicând din umeri. Dar un răspuns atât de scurt depăşea limita dintre îmbufnare şi bădărănie. La urma urmei, nu greşise cu nimic; doar când spusese da cu o seară înainte. Dar el fusese cel care adresase întrebarea. Casa este construită în stilul renascentist al lui Palladio, este foarte mare, cu pajişti bogate, flori şi arbori străvechi, încadrată de o parte de un lac, şi de cealaltă, de păduri, de alei şi privelişti minunate. Există un sat, ferme, câteva ruine vechi – ridică din nou din umeri. Toate aspectele caracteristice unei proprietăţi mari. E un loc foarte prosper. Soţul tău are toate şansele să devină un om foarte bogat, milady – mult mai bogat decât este deja perfect capabil să îţi permită să trăieşti confortabil tot restul vieţii.

— Mama dumitale trăieşte? întrebă ea. Ai fraţi sau surori?

— Mama a murit, răspunse el scurt, la scurt timp după ce a dat naştere celui de-al treisprezecelea copil. Am mai rămas cinci. Nu voia să discute despre mama lui, despre numeroasele ei sarcini şi despre aproape la fel de numeroşii ei copii născuţi morţi. Numărul treisprezece nu includea şi cele patru pierderi de sarcină. Spera să nu îşi fi lăsat soţia gravidă. Am mai rămas cu doi fraţi şi două surori.

— Oh, zise ea. Observă că îşi îndreptase capul în direcţia lui. El nu îşi mută privirea dinspre fereastră. Locuiesc încă acasă?

— Nu toţi, răspunse el. Dar majoritatea, cred.

Marianne îi scria ocazional – era singura care o făcea. Se măritase cu contele de Twynham în urmă cu şase ani. Aveau trei copii. Charles avea douăzeci de ani. Augusta, opt – era cu douăzeci de ani mai mică decât el. Mama lui avusese şaptesprezece sarcini în douăzeci de ani. Nu îi plăcea să se gândească la ea.

— Înseamnă că eşti fericit, zise soţia lui – aproape că uitase că era în trăsură lângă el – să te întorci acasă. Probabil le-ai dus dorul.

Îşi puse mâna pe braţul lui, iar el îşi întoarse brusc capul să îi privească mâna şi să se uite lung în ochii ei.

— Nu am mai fost acasă de opt ani, milady, spuse el, conştient de răceala din propriul glas. Iar aceasta absenţă a fost decizia mea. Singurul motiv pentru care m-am întors acum este pentru că ducele de Withingsby este grav bolnav şi m-a somat, cu siguranţă ca să mă mustre pentru neajunsurile mele şi ca să îmi prezinte lista de îndatoriri. În calitatea mea de prim născut primesc anumite responsabilităţi odată cu titlul de moştenitor al unui ducat şi al unei proprietăţi vaste şi prospere.

Ochii ei albaştri se făcură mari. Erau o trăsătură cu adevărat remarcabilă, care îi înfrumuseţa restul chipului. Se enervă că îi ţinuse ascunşi în mare parte din interviul iniţial. Făceau o notă discordantă cu imaginea generală pe care o prezenta, de şoricel, cafeniu şi tăcut. Dacă l-ar fi privit la începutul interviului, nici măcar nu ar mai fi invitat-o să ia loc. I-ar fi cerut să plece aproape din prima clipă. Iar chipul ei avea categoric formă de inimă.

— Ai rămas despărţit de familie în ultimii opt ani? zise ea pe un ton compătimitor. Oh, cu siguranţă că a fost o ceartă îngrozitoare.

— Nu este o problemă care să te preocupe, milady, răspunse el cu răceală, încercând să o facă să-şi plece ochii.

Era ceva la care se pricepea. Din experienţa sa, puţini erau cei care îi puteau susţine privirea, fără ca el să dorească acest lucru.

Dar ea se uită în ochii lui.

— Îmi imaginez că ai fost rănit profund, zise ea.

El îşi muşcă limba, făcu un gest nerăbdător cu mâna şi îşi îndreptă din nou atenţia spre fereastră.

— Nu mă interesează părerea dumitale neavizată despre lucruri despre care nu ştii nimic, răspunse el, despre o persoană pe care nu o cunoşti.

— Şi mai cred, continuă ea, că ai ales să te protejezi închizându-te în sine – ca într-o fortăreaţă. Cred că eşti un om nefericit.

Anthony trase aer în piept. Era atât de furios, aproape violent. Doar că nu fusese niciodată genul de bărbat care să îşi descarce furia şi frustrările prin violenţă. Simţi răceala de gheaţă pe care efortul de a se controla o trezea întotdeauna în el. Îşi îndreptă din nou privirea spre ea.

— Milady, zise el foarte încet, te sfătuiesc să te abţii de la alte comentarii.

Văzu tresărirea din ochii ei – crezu că era vorba despre teamă –, dar dispăru repede. Ea îşi înclină uşor capul, se încruntă – fără să îşi ia ochii de la el. Dar făcu aşa cum i se poruncise.

El îşi odihni din nou capul pe tapiţeria confortabilă a trăsurii şi închise ochii. Rămase aşa multă vreme, lăsând furia să se scurgă din el, recunoscând faţă de sine însuşi că nu era corect direcţionată. Femeia aceea era soţia lui, soţie pe care o ducea în casa copilăriei sale ca să îi cunoască familia. Era de aşteptat să arate fie şi o fărâmă de curiozitate, chiar dacă aranjamentul dintre ei era, mai degrabă, sub forma unui contract de muncă decât al unei căsnicii.

La urma urmei, nu se putea aştepta din partea ei să se comporte ca şi cum ar fi fost un obiect.

În cele din urmă, vorbi din nou, fără să deschidă ochii.

— Nu e cazul să îţi faci griji în legătură cu ce se va întâmpla după ce ajungem la Enfield Park, zise el. Nu te îngrijora că va trebui să faci o impresie plăcută sau orice fel de impresie. Eu voi vorbi în numele dumitale. Poţi să te consideri umbra mea, dacă vrei. Poţi să te comporţi la fel cum ai făcut acum două zile, când ne-am cunoscut.

— De ce?

Nu era o întrebare sfidătoare. Ci simplă curiozitate.

— Ducele de Withingsby este un bărbat arogant, răspunse el. Este foarte preocupat de viitorul său şi de cel al familiei sale. Chiar dacă moştenitorul lui a fost prea ocupat să îşi trăiască tinereţea în ultimii opt ani, căpătând o reputaţie de afemeiat – oare ştiai asta despre soţul dumitale, milady? —, Excelenţa Sa are mari aşteptări de la mine. Spre exemplu, o căsătorie politică, aranjată.

— Căsătoria dumitale cu mine va fi, bineînţeles, un dezastru, spuse ea.

— Fără îndoială, încuviinţă el. M-am căsătorit cu o guvernantă, o doamnă săracă. Măcar nu am ales pe cineva din demimonde.

— Şi îţi doreşti nu numai o soţie inferioară din punct de al rangului şi al averii, continuă ea, dar şi una fără pic de farmec, fără maniere şi care nu ştie să poarte o conversaţie. O simplă umbră.

— Nu e cazul să îţi faci griji, spuse el. Nimeni nu o să te jignească. Oricine îndrăzneşte asta va avea de-a face cu mine.

— Şi totuşi, întrebă ea pe tonul ei jos, plăcut, cine mă va proteja de insultele dumitale, domnule?

El rămase uimit.

— Milady, zise el, eşti foarte generos recompensată pentru serviciile dumitale.

— Într-adevăr, răspunse ea, fulgerându-l cu privirea. Vorbele, chiar şi expresia ei, erau liniştite şi supuse. Şi atunci, de ce era convins că tocmai îi declarase război?

Închise din nou ochii.

capitolul 5

Enfield Park din Wiltshire era grandios. De fapt, era prea puţin spus, îşi zise Charity. Trăise aproape toată viaţa ei într-o căsuţă cu opt dormitoare, înconjurată de câţiva

acri de pajişti frumoase. Obişnuia să meargă adesea la Willowbourne, o proprietate din apropiere, casa lui Sir Humphrey Loring şi a familiei acestuia – Cassandra Loring, care era cu doar opt luni mai mică decât ea, îi era cea mai bună prietenă – şi i se păruse întotdeauna impunătoare. Ambele proprietăţi ar fi încăput într-un colţ în Enfield Park şi nimeni nu ar fi băgat de seamă.

La început, când trăsura trecu printre coloanele de piatră de la poarta masivă şi pe lângă o cabană din piatră din dreapta aleii, ea luă casa pentru văduvă[1] drept reşedinţa principală şi se simţi prost când îşi dădu seama de greşeală, chiar dacă nu o spusese cu voce tare, căci rămăsese uluită de mărimea şi de perfecţiunea clasică a arhitecturii ei. Şi asta era doar casa pentru văduvă? Probabil că da – îi confirmă marchizul, iar trăsura continuă să înainteze.

Drumul şerpuia printre rânduri lungi de gard viu înflorit, dincolo de care se întindeau păduri dese, bătrâne. Era ca şi cum ar fi pătruns într-o lume mai tăcută, mai întunecată, în afara tropotului cailor şi al scârţâitului roţilor trăsurii. Charity privi uluită peisajul care se desfăşura în faţa ei. Lăsară pădurile în urmă în timp ce se apropiară de un râu şi îl traversară pe un pod în stil Palladio – o structură magnifică, observă ea, aplecându-se mai aproape de fereastră. La celălalt capăt al podului, aleea urca uşor, trecând pe lângă pajişti bine întreţinute, aranjamente florale şi arbori străvechi cu trunchi gros şi noduros. Pe partea dreaptă, Charity observă dealuri cu păduri. Dar înainte să le poată studia, casa care apăru în peisaj îi captă întreaga atenţie.

Era aproape o glumă proastă să o numeşti casă. Era un conac uriaş, în stil clasic. Aproape că era demn de un rege. Ar fi putut fi cu uşurinţă comparat cu un palat. Era

---

1 *Dower house.* De fapt, nu există un echivalent exact în română. În Anglia, tradiţia nobiliară trecea titlul şi proprietăţile nobiliare pe linie strict masculină, nu rămâneau în familie, motiv pentru care exista o casă pentru văduvă, de obicei pe proprietatea răposatului ei soţ. (n. red.)

însă căminul ducelui de Withingsby, socrul ei. Într-o bună zi, soţul ei avea să devină duce şi să moştenească totul. Ieri-dimineaţă îşi închipuise că se mărită cu simplul domn Earheart.

Charity înghiţi în sec. El era foarte tăcut – aşa cum fusese mai toată ziua, cât şi cu o zi înainte. Încercase să lege o conversaţie, cu toate că trebuia să admită că nu alesese subiecte care să le permită să dezvolte o discuţie inteligentă. Se trezise aşteptându-se – în mod naiv – să îi fie mai uşor să comunice cu el. Chiar dacă nu judecase nici măcar o clipă ceea ce se petrecuse seara trecută ca fiind dragoste şi nu îşi făcuse nici cea mai mică speranţă că planurile lui de viitor aveau să se schimbe, se aşteptase totuşi la mai multă dezinvoltură şi căldură.

Dar se înşelase amarnic. Se întâmplase exact opusul, faptul că avuseseră relaţii conjugale – chiar dacă părea aproape imposibil că se întâmplase asta cu bărbatul elegant, aproape posac care stătea lângă ea – nu părea să fi însemnat nimic pentru el, în schimb o făcu pe ea să se simtă extrem de jenată. Îşi aminti fără să vrea unde şi cum o atinsese şi încerca să nu se uite lung la mâinile lui – mâini foarte masculine, cu degete lungi. Îşi aminti cum îi invadase trupul, pătrunzând-o viguros minute întregi. Îşi aminti de plăcerea aceea intensă pe care mişcările lui i-o dăruiseră.

Ce făcuse cu acest străin frumos, îmbrăcat impecabil, cu chip impasibil, ar fi trebuit să îi aducă mai aproape chiar şi fără dragoste. Cum să convieţuiască în continuare ca doi străini, când îşi uniseră trupurile?

Se părea însă că mai avea multe de învăţat. Îi spusese mai devreme că îşi căpătase o reputaţie de afemeiat. Asta însemna că activitatea de seara trecută era una normală pentru el. Ea era pur şi simplu încă o femeie în şirul lui lung de cuceriri – şi, fără îndoială, cea mai puţin experimentată. Era un gând straniu. Pentru ea, experienţa fusese cutremurătoare. Încă nu era sigură dacă era fericită că o trăise sau dacă, în situaţia de faţă, ar fi fost mai bine dacă nu s-ar fi întâmplat.

Dar trăsura se apropia repede de casă – de conac –,

iar stingherеala cu care se luptase toată ziua luă noi proporţii. Chiar şi dacă ar fi venit aici în calitate de guvernantă, ar fi fost la fel de neliniştită. Dar nu venea în calitate de guvernantă. Ci în calitate de soţie a moştenitorului – soţia neaşteptată. Îşi netezi pelerina cafenie şi fu recunoscătoare că mănuşile nu i se găuriseră… încă.

— Ah, spuse marchizul alături de ea, sosirea mea e frumos organizată.

Râse uşor – un sunet care îi dădu fiori.

Uşile masive de la capătul scărilor de marmură se deschiseră şi două persoane – un bărbat şi o femeie – îi întâmpinară. Preţ de o clipă, Charity uită că ducesa murise. Aceste două personaje impunătoare, ambele îmbrăcate elegant în negru, nu puteau fi alţii decât ducele şi ducesa, îşi spuse ea. Dar bineînţeles că nu erau. Erau simpli servitori – menajera şi majordomul, cel mai probabil.

— Excelenţa Sa întâmpină fiecare ocazie mai specială cu un grad ridicat de formalism şi corectitudine, spuse marchizul. Întoarcerea fiului risipitor este o ocazie specială. Cel de-al doilea rânjet era la fel de trist precum primul.

Charity nu avu timp să se emoţioneze şi mai tare. Alţi servitori apărură pe terasă, deschiseră uşa trăsurii şi coborâră treptele aproape înainte ca aceasta să oprească.

Dintr-odată stătea pe aleea pietruită, simţindu-se mică sub coloanele masive care flancau treptele şi complet copleşită de situaţie, privindu-şi soţul primind omagiul servitorilor îmbrăcaţi în negru cu o politeţe rece. Ei se întoarseră să îl preceadă pe trepte, iar el îi întinse braţul.

Avea chipul ferm şi rece, ochii opaci. Nu avea pic de culoare în obraji. Purta o mască atât de dură, îşi spuse Charity, simţind un val neaşteptat de compasiune pentru el, că nu exista nicio şansă să ajungi la bărbatul din spatele ei. Nici măcar prin ochi, punctul slab al măştii. Se întorcea acasă la tatăl său, la familia sa, după opt ani. Cât de diferită de întoarcerea pe care şi-o imagina Charity pentru ea însăşi peste doar câteva săptămâni.

Îi dădu drumul când ajunseră în pragul uşii şi păşi

înaintea ei. Din acest moment trebuia să devină umbra lui, îşi spuse ea, dar în loc să se simtă deranjată că nu o condusese în casă, se bucură de şansa de a dispărea din peisaj. În primă fază, foaierul i se păru maiestuos – cu coloane de marmură, busturi în stil clasic şi o boltă înaltă. Ar fi fost o încăpere intimidantă indiferent de circumstanţe. Dar acestea nu era orice fel de circumstanţe. Două şiruri tăcute de servitori, femeile în stânga, bărbaţii în dreapta, îi străjuiau drumul prin foaier spre o scară care ducea, cu siguranţă, spre un salon magnific.

La baza scării, aranjaţi ca într-un tablou teatral, se aflau câteva persoane, în mod clar nu servitori sau alţi muritori de rând. În centru, cu câţiva paşi în faţa celorlalţi, stătea un bărbat. Un bărbat care semăna atât de izbitor cu viitoarea înfăţişare a marchizului de Staunton, douăzeci şi cinci, treizeci de ani mai târziu, încât, preţ de o clipă, Charity rămase uluită.

Se afla, înţelese curând, în prezenţa ducelui de Withingsby.

Marchizul se opri şi se uită în stânga şi în dreapta, cu un zâmbet ironic pe chip. Îşi fixă apoi privirea asupra tatălui său şi se îndreptă spre el, cizmele sale păşind cu zgomot pe podeaua de marmură. Charity făcu un pas în urma lui. Dar cineva o trase de mână. Îşi îndreptă privirea spre menajera care o privea cu o expresie dispreţuitoare pe chip.

— Mută-te la stânga, fetiţo îi şopti aceasta, şi rămâi la capătul şirului de servitori până se ocupă cineva de tine.

Charity se amuză. Fusese confundată cu o servitoare!

— Oh, nu prea cred, răspunse ea zâmbind. Dar rămase pe loc.

— Impertinento, îi spuse menajera tăios, într-o şoaptă aproape auzită. Mă ocup eu de tine mai târziu. Rămâi unde eşti.

Marchizul făcu o plecăciune în faţa tatălui său, care încuviinţă din cap. Toate celelalte personaje – oare fraţi, surori? — nu schiţară niciun gest. Niciunul dintre ei nu se grăbi să îl întâmpine pe fratele pe care nu îl mai văzuseră de opt ani. Charity simţi fiori reci pe şira spinării. Cât de

diferită avea să fie întâmpinarea ei, îşi spuse din nou. Fraţii şi surorile ei aveau să se agaţe cu bucurie de ea, vorbind unii peste alţii, încercând să se facă auziţi. De-abia dacă auzi câteva şoapte politicoase în întinderea aceea vastă a holului rece ca gheaţa.

Dintr-odată soţul ei se întoarse, căutând-o cu privirea, ridică din sprâncene şi întinse mâna spre ea. Charity nu se putu abţine şi îi aruncă o privire cu subînţeles menajerei, care îi răspunse cu o expresie uluită. Se îndreptă spre el. Holul i se păru lung de câţiva kilometri. În cele din urmă se apropie de el şi îl luă de mână. Rămase cu privirea spre mâinile lor împreunate. Acesta era momentul în care devenea pion, clipa de triumf a soţului ei. E adevărat, cu siguranţă arăta ca atare, trebuia să recunoască – tocmai ce i se dovedise acest lucru. Şi avea să îşi joace bine rolul. Până la urmă, o plătea cu generozitate pentru asta. Şi, având în vedere circumstanţele, nu era un rol dificil. Oricum, nu se simţea în stare să lege două cuvinte. Şi de-abia dacă se putea ţine pe picioare.

— Excelenţa Voastră, zise marchizul, îmi face deosebită plăcere să v-o prezint pe marchiza de Staunton.

Charity observă că nu îi spusese „papa” sau măcar „tată”. I se adresase cu „Excelenţa Voastră”. Cât de ciudat! Cu siguranţă fusese o ceartă de nereconciliat. Şi îşi folosise vocea rece ca Polul Nord. Ea făcu o reverenţă. Şi neliniştită fiind de tăcerea mortuară care însoţi vorbele soţului ei, îşi ridică privirea spre ducele de Withingsby.

De aproape, semăna şi mai mult cu fiul său. Singura diferenţa semnificativă era părul argintiu de la tâmple şi nuanţa palidă a chipului. Acesta o privi cu o expresie rece, cu o privire neînduplecată – semăna cu fiul său chiar şi în expresie şi în comportament. Trebuia să recunoască că avea o prezenţă impunătoare.

— Milady, rupse el tăcerea, înclinându-şi uşor capul spre ea. Chiar şi vocea – chiar şi tonul – se asemăna cu cel al fiului său. Doar că simţi fiori chiar mai reci decât la Polul Nord. Bine aţi venit la Enfield Park. Nu schiţă absolut niciun gest de şoc sau uimire. Îşi îndreptă privirea spre fiul său. Cu

siguranţă că vrei să îţi saluţi restul familiei, Staunton, şi să le faci cunoştinţă cu Lady Staunton.

Mai mult ca sigur că soţul ei câştigase această rundă, îşi zise Charity cu tristeţe, chiar dacă tatăl lui nu îi dăduse satisfacţia de a leşina de groază sau de a face o criză de furie. Tocmai aflase de căsătoria fiului său şi îşi cunoscuse nora pe care o întâmpinase cu acelaşi entuziasm cu care i s-ar fi adresat valetului său. Exceptând faptul că privirea lui rece probabil că nu ar fi trecut în registru fiecare piesă de îmbrăcăminte purtată de valet. Avu impresia că ducele observase chiar şi materialul subţiat al mănuşii ei, gaura care nu apăruse încă în vârful degetului.

Ducele făcu un pas în lateral.

— William?

Soţul său vorbi cu o voce încordată, iar Charity observă că întoarcerea sa acasă nu era complet lipsită de emoţie, cum ar fi vrut el să o facă să creadă – şi cum poate credea chiar şi el. Făcu o plecăciune în faţa unui tânăr care stătea la dreapta grupului tăcut de rude, tânăr care era cu siguranţă fratele lui, chiar dacă acesta nu era atât de înalt şi cu tenul chiar atât de măsliniu. Probabil că erau de vârste apropiate.

— Claudia?

Tânăra care îi răspunse cu o reverenţă era foarte frumoasă. Avea părul blond, era înaltă şi îmbrăcată elegant într-o nuanţă de verde care se asorta cu ochii ei.

— Anthony, răspunseră amândoi.

— V-o prezint pe soţia mea, spuse el, iar Charity fu din nou prinsă într-un joc de plecăciuni şi reverenţe formale. Fratele meu, Lord William Earheart, milady. Şi Lady William.

Oare aşa se cuvenea să fie întâmpinată o soţie aristocrată de familia soţului ei? se întrebă Charity în timp de ce îndreptară spre un alt cuplu. Nicio îmbrăţişare? Nicio lacrimă? Niciun zâmbet, niciun sărut? Doar formalitatea aceasta severă, de parcă ar fi fost străini unul de celălalt? Aproape simţi că se sufocă. Însă cu siguranţă, majoritatea soţiilor aristocrate îşi cunoşteau viitoarele rude înainte de cununie. Şi primeau aprobarea familiei. Oh, da, mai mult ca

sigur că soţul său câştigase această rundă. Era un dezastru.

Lady Twynham – la fel de elegantă şi frumos îmbrăcată – era sora marchizului. Îi spuse Tony, îi reproşă că nu îi răspundea niciodată la scrisori şi îi făcu cunoştinţă cu contele de Twynham, un bărbat corpolent de vârsta a doua, care părea plictisit de întregul episod. Lady Twynham îşi înclină capul spre Charity, dar nu spuse nimic. La fel ca şi tatăl ei, studie cu atenţie boneta cafenie şi pelerina cu care era îmbrăcată cumnata ei.

Locotenentul Lord Charles Earheart era un tânăr zvelt, chipeş, cu păr bogat, care făcu o plecăciune la fel de rigidă către fratele şi cumnata sa. Ce-i drept, nu îi puteai purta pică atâta timp cât marchizul nu părea sigur de identitatea sa.

— Charles? întrebă el. Chiar tu eşti? Locotenent, nu-i aşa?

Era probabil mai tânăr decât Philip, estimă Charity. Nouăsprezece, poate douăzeci de ani? Era copil atunci când fratele său plecase de acasă şi nu se mai văzuseră de opt ani. Cât de trist! Fără această căsătorie, îşi spuse ea brusc, poate că nici ea nu ar fi avut posibilitatea de a îşi revedea fraţii şi surorile timp de opt ani, poate chiar mai mult – cei mici ar fi crescut fără ea. Deja trecuse un an de când îi văzuse ultima oară.

Rămase cea mai mică, o fetiţă. Purta o rochie scumpă şi avea o coafură elaborată şi era nefiresc de tăcută, nemişcată şi plină de demnitate pentru o copilă. Avea un ten foarte măsliniu şi un chip îngust, aristocratic, ca al fratelui ei mai mare – şi ca al tatălui lor. Avea că devină mai degrabă drăguţă decât frumoasă pe măsură ce creştea.

— Augusta? întrebă marchizul. Pentru prima oară auzi o dulceaţă în glasul lui. Eu sunt fratele tău, Anthony, iar ea e soţia mea.

— Cât de bine îţi stă în albastru, Augusta, spuse Charity cu blândeţe. Mă bucur să te cunosc.

Copila execută două reverenţe perfecte.

— Milord, şopti ea. Milady.

Da, într-adevăr, îşi zise Charity. Întreaga scenetă

fusese repetată şi trebuia să admită că marchizul de Staunton câştigase runda aceasta fără drept de apel. Sau poate că întâmpinarea ar fi fost la fel de rece şi dacă ea nu l-ar fi însoţit. Nu avea cum să ştie. Nu ştia nimic despre cearta care îl alungase de acasă, fără dorinţa de a se mai întoarce. Şi nu avea nici cum să ştie ce urma să fie. Nu avea niciun plan pentru viitorul apropiat şi nu ştia nici ce mai avea de gând să facă soţul ei. El îşi puse mâna pe spatele ei şi o întoarse încet în direcţia tatălui său. Menajera era la doar câţiva paşi. Fără îndoială, fusese chemată în tăcere – poate printr-o ridicare din sprâncene.

— Doamnă Aylward, spuse ducele, vă rog să o conduceţi pe marchiza de Staunton în apartamentul marchizului şi să vă îngrijiţi de ea. Vom lua ceaiul în salon peste exact o jumătate de oră. Vino cu mine în bibliotecă, Staunton.

Se zâmbea oare în casa asta? Exista oare vreo urmă de entuziasm sau spontaneitate? Charity trebuia să fie tăcută, reţinută şi sfioasă, aşa cum fusese de când păşise în acest palat. Dar se simţi împovărată de atmosferă, ofensată. Persoanele acelea erau o familie. Membrii unei familii ar fi trebuit să se iubească, să se ajute. Iar ea era, chiar dacă temporar, o membră a acestei familii. Acest domn rigid, cu păr argintiu era socrul ei. Era necesar să facă un gest – ba chiar obligatoriu – dacă voia să îşi menţină o urmă cât de mică a propriei identităţi. Îi zâmbi călduros şi făcu o nouă reverenţă.

— Vă mulţumesc, răspunse ea, şi ezită preţ de o clipă. Tată.

Nimeni nu spuse nimic – sau, mai degrabă, continuară să nu spună nimic. Dar Charity refuză să creadă că oamenii aceia încordaţi din jurul ei rămaseră aşa pentru că deschisese ea gura să rostească vreo blasfemie, îşi întoarse zâmbetul spre soţul ei care îi răspunse cu o plecăciune.

— Pe curând, iubita mea, zise el, accentuând ultimele două cuvinte.

Tresări. Nu îi menţionase niciodată că planul său presupunea să se prefacă a avea sentimente unul pentru

celălalt. De fapt, nu îi oferise prea multe detalii despre planuri sale. Se întoarse şi o urmă pe menajeră spre arcada de marmură şi treptele ample de sub ea.

— Milady, spuse menajera în timp ce urcau scările, nu am fost informaţi de faptul că Excelenţa Sa intenţiona să îşi aducă soţia la Enfield Park. Vă rog să mă scuzaţi.

— Pentru că m-aţi făcut impertinentă? zise Charity râzând. Îşi închipuia stingherealа femeii. M-aţi amuzat, doamnă Aylward. Vă rog, uitaţi.

Însă doamna Aylward nu părea deloc amuzată, mai ales amintindu-şi propriile vorbe. Pesemne că era o regulă generală a casei, îşi spuse Charity, că nimeni nu avea voie să zâmbească sub acoperişul ei. Râsul ei se auzi cu un ecou ciudat şi dispăru fără o urmă. O copleşi din nou acel sentiment apăsător. Nu avea să fie uşor. Rămase cu speranţa că prima etapă a căsniciei sale nu avea să dureze prea multe săptămâni. O încerca dorul de casă, tânjea după feţele familiare, vesele şi zâmbitoare ale familiei sale.

Apartamentul marchizului, de la etajul al doilea, era alcătuit din două dormitoare mari, conectate prin două camere de garderobă, un birou şi un salon mare. Era categoric un apartament gândit pentru un cuplu.

— Vă pregătim imediat patul, milady, zise menajera, conducând-o într-unul dintre dormitoare, o încăpere pătrată, cu tavan înalt, ale cărei culori predominante de verde şi auriu îi dădeau un aer primăvăratic.

Era de departe cea mai puţin apăsătoare cameră pe care Charity o văzuse până acum în casă. Era, de asemenea, o încăpere în care camera ei de acasă ar fi încăput de cel puţin patru ori, era convinsă.

— Ce cameră minunată, spuse ea, traversând covorul moale ca să privească pe fereastra înaltă. Dădea spre o pajişte bogată, cu mai mulţi copaci şi un lac în formă de potcoavă. Şi ce privelişte încântătoare!

— Vă aducem de îndată bagajele şi o vom conduce pe camerista dumneavoastră în camera de garderobă fără alte întârzieri, milady, spuse doamna Aylward. Cu siguranţă, doriţi să vă schimbaţi şi să vă pregătiţi pentru ceai.

„Oh, Dumnezeule”.

— Nu am o cameristă, răspunse Charity zâmbindu-i, şi am adus un singur bagaj mic. Însă v-aş fi recunoscătoare facă mi-aţi putea aduce nişte apă caldă, săpun şi câteva prosoape. Mulţumesc, doamnă Aylward.

Menajera era prea bine pregătită ca să se arate şocată, chiar dacă cei ca ea îşi perfecţionaseră expresia de dispreţ bine cultivat. Întâmpină zâmbetul lui Charity cu această expresie. Dar după opt luni în care lucrase ca guvernantă şi după şase interviuri ca să găsească o altă slujbă, Charity se obişnuise să ignore astfel de priviri şi să îşi amintească de propria demnitate.

Cu toate acestea, era conştientă de situaţia neplăcută în care se afla – una la care nu se gândise atunci când acceptase să se mărite, nici măcar după ce aflase adevărata identitate a soţului său. Abia acum, în casa aceasta, printre oamenii aceştia, conştientiza cu amărăciune faptul că, în afară de rochia gri de mătase cam demodată şi de cea destul de uzată de muselină brodată, nu avea nimic demn de purtat în compania unor aristocraţi. Iar personajele acestea erau mai mult decât simpli aristocraţi. Mai avea nişte haine elegante acasă, bineînţeles, dar nu i se păruse potrivit să le aducă cu ea la oraş, când începuse să îşi caute de lucru.

Se întrebă dacă soţul său cunoştea limitările garderobei ei şi decise că da – la urma urmei, dăduse anunţ pentru o guvernantă, îi văzuse cufărul şi chiar o întrebase dacă nu mai avea şi alte bagaje. Se întrebă dacă avea să se simtă jenat de înfăţişarea ei modestă şi-şi răspunse numaidecât că nu avea să fie cazul. Făcea parte din plan. Voia să fie exact aşa cum era – sau aşa cum se prezentase în faţa lui la interviul de pe Upper Grosvenor Street. Voia să fie un şoricel trist, probabil şi unui umil. Începea să înţeleagă de ce. Chiar şi menajera o confundase cu o servitoare. Probabil că ducele de Withingsby era scandalizat să descopere că ea era soţia moştenitorului său. Îşi privi pelerina cafenie şi încercă să o vadă prin ochii lui. Totuşi, nu avea ce să facă pentru a schimba situaţia.

Oh, da, cu siguranţă soţul ei ştia că deja câştigase această repriză.

Charity nu avea niciun drept să fie mâhnită. Nu avea niciun motiv pentru care să simtă altceva decât nerăbdare ca această farsă să se termine cât mai curând.

Doamna Aylward o lăsă singură după ce îi promisese că va trimite pe cineva să îi aducă bagajul şi că îi va alege o cameristă – care să o ajute până avea să ajungă de la Londra propria cameristă, adăugase ea cu dispreţul şi convingerea că acest lucru nu avea să se întâmple.

Charity se uită de jur-împrejurul grandioasei sale camere şi îşi îmbrăţişă trupul. Ar fi preferat să se afle într-o cameră mică, la mansardă, pregătindu-se să îşi înceapă munca de guvernantă. Doar că ar fi avut slabe speranţe de a se întoarce la familia sa ori de a se îngriji de o viaţă mai bună pentru fraţii şi surorile ei.

Făcuse ceea ce trebuia. Bineînţeles că făcuse ceea ce trebuia.

capitolul 6

Copil fiind, marchizul de Staunton avusese mereu strania impresie că arcada din foaierul impozant se sprijinea cu greutate pe umerii lui de îndată ce intra pe uşă, precum povara lui Atlas. La opt ani după ce plecase de acasă, după ce se eliberase, trăise exact acelaşi sentiment de îndată ce trecuse pragul casei.

Era un sentiment de povară şi amărăciune. Iar oamenii care îi bântuiau încă visele şi coşmarurile, chiar dacă se eliberase de ei în viaţa de zi cu zi, erau acolo, aşteptând să îl acapareze, să îi răpească şi cea din ultimă răsuflare, să îl lase să se înece, să ştie că e blestemat. Era fericit că îşi adusese soţia, că avea această modalitate incontestabilă de a le evita influenţa subtilă. Erau toţi acolo, îi avea în faţa ochilor.

Niciunul dintre ei nu venise la Londra în cei opt ani cât locuise el acolo. Un lucru ciudat având în vedere rangul lor

social şi vârsta lor, mai puţin copila. Era un memento cutremurător al influenţei pe care ducele de Withingsby o avea asupra propriei familii. Fiul său cel mare, moştenitorul, plecase fără permisiunea lui. Niciunul dintre ceilalţi copii nu avea voie să îl revadă, de teamă să nu fie influenţat de el. Ducele părea să îl joace pe degete chiar şi pe Twynham. Din informaţiile marchizului, nu o dusese niciodată pe Marianne în oraş, nici măcar nu venise de unul singur. Nu îl cunoscuse pe soţul surorii sale.

Aşadar, sfidându-şi tatăl, se rupsese de tot restul familiei – chiar şi de fetiţă. Era alegerea pe care fusese obligat să o facă – alegerea care aproape că îl omorâse. Lăsase în urmă un bebeluş şi pe Charles, un copil de doisprezece ani. O observă pe fetiţa din spatele ducelui, în grupul acela tăcut. Ea trebuia să fie bebeluşul. Iar tânărul, fără îndoială, era Charles. Încercă să nu îşi aducă aminte de câte ori nu se torturase, mai ales în acei primi ani, întrebându-se dacă nu dăduse dovadă de laşitate când îi părăsise. Şi de câte ori nu fusese pedepsit cu cruzime prin dorul înverşunat din sufletul său.

Tatăl său părea să nu fi îmbătrânit deloc, cu toate că paloarea chipului îl asigură că nu minţise când îi spusese că era bolnav.

Marchizul observă şi simţi toate aceste lucruri încă din primele secunde în care păşise în foaierul impunător. În acele clipe se simţi copleşit de o emoţie nefirească. Se antrenase să nu simtă. Şi, cu siguranţă, intenţiona să se folosească de această pregătire acum când avea cea mai mare nevoie de ea. Privi batjocoritor spre şirurile tăcute de servitori imaculat îmbrăcaţi înainte de a traversa holul şi de a da curs farsei de reuniune de familie.

Nimic nu reuşi să îl surprindă. Tatăl său îşi întâmpină fiul cu fast exagerat, de parcă nu s-ar fi despărţit cu supărare, de parcă nu ar fi plecat să trăiască pe cont propriu în ultimii opt ani. Şi – aşa cum se aşteptase deja – tatăl său nu avusese nicio reacţie la vestea căsătoriei sale, nici de groază, nici de entuziasm. Îşi întâmpină nora cu politeţe rece. Aşa cum făcură şi ceilalţi. Dar pe marchiz îl

încântă această formalitate. Fără ea, nu ar fi ştiut cum să îi privească în ochi pe William sau pe Claudia sau cum ar fi fost în stare să le vorbească. Observase, încă de dinainte de a intra pe uşă, încă de dinainte de a-şi zări tatăl, că erau acolo, unul lângă celălalt, soţ şi soţie. Iar Claudia era mai frumoasă ca niciodată.

Avu o satisfacţie enormă – mai mare decât s-ar fi aşteptat – când îşi prezentă soţia. Când simţi cât de şocat era tatăl său. Când le demonstră că se însurase cu cine dorise, că nu dădea doi bani pe considerente dinastice. Nu îşi dăduse seama până în acel moment toate motivele pentru care îşi alesese mireasa şi pentru care se căsătorise cu ea înainte de întoarcerea acasă.

După care urmase momentul de glorie. Înainte să plece însoţită de menajeră, soţia sa schiţase un zâmbet. Nu, fusese mai mult decât un zâmbet – luminase încăperea cu căldura expresiei sale şi, în ciuda veşmintelor modeste, preţ de o clipă i se păru extrem de frumoasă. Şi i se adresase Excelenţei Sale cu „tată”. Fusese un moment de neuitat. Nimeni nu i se adresase ducelui de Withingsby într-o manieră atât de informală. Nu fusese nimic vulgar nici în zâmbetul ei, nici în vorbele sale. Erau, pur şi simplu, complet neobişnuite în sânul acestei familii.

Aşa că în mintea sa încolţise o idee şi îi spusese „iubita mea” – o adevărată obscenitate în vocabularul unui duce. Simţise în acea clipă o senzaţie încântătoare de victorie, mult mai puternică decât în visurile sale.

Îşi urmă tatăl în bibliotecă, dar nu rămase în faţa uşii, într-o poziţie de subordonare, aşa cum obişnuia să facă de fiecare dată când fusese chemat, în faţa ducelui care stătea la biroul din stejar masiv. Nu, nu avea de gând să mai rămână niciodată în pragul uşii. Traversă camera şi se sprijini de fereastră, privind peisajul.

— Cum vă simţiţi, domnule? întrebă el.

Tatăl său nu zăcea pe patul de moarte, însă fără îndoială că sănătatea îi era precară. Tocmai starea sa de sănătate îl determinase să se întoarcă.

Excelenţa Sa ignoră întrebarea.

— Este o căsătorie recentă, zise el.

Nu era o întrebare. Marchizul nu avea nicio îndoială că tatăl lui îi urmărise îndeaproape fiecare mişcare din ultimii opt ani, chiar dacă nu schimbaseră nici măcar o scrisoare – până la cea în care fusese chemat acasă.

— Ieri, răspunse el. O uniune care a fost consumată noaptea trecută, adăugă el, fericit că nu era o minciună.

Cu toate că ar fi fost la fel de căsătorit şi fără consumarea ei.

— Cine e? întrebă ducele.

— Fosta domnişoară Charity Duncan, o domnişoară din Hampshire, spuse marchizul. Înainte că ne căsătorim a lucrat ca guvernantă.

— Presupun că te-ai lăsat sedus de ochii ei albaştri, de zâmbetul fermecător şi de insolenţa îndrăzneaţă, îi zise tatăl său.

Zâmbet fermecător? Insolenţă? Şoricelul lui tăcut? Zâmbi, dar nu răspunse. Tatăl său avea să descopere curând cât de înşelătoare fusese prima lui impresie despre nora sa, deşi nu avea ce să strice dacă ea ar fi zâmbit mai des. Se întoarse de la fereastră şi se uită la duce, care era aşezat, aşa cum se aşteptase, la biroul său – din locul în care aruncase întotdeauna reproşuri spre servitorii şi copiii săi. Şi niciun pic de dragoste.

— A fost decizia mea să mă însor cu ea, domnule, zise el. Am trecut de vârsta majoratului acum şapte ani.

— Te-ai însurat cu ea, răspunse Excelenţa Sa, ca să mă sfidezi pe mine, ca să sfidezi educaţia de care ai avut parte. Te-ai căsătorit cu o doamnă săracă, cu maniere îndoielnice. Îndrăznesc să spun că ai ales-o cu mare atenţie.

— Da, domnule, spuse el triumfător. Din dragoste.

Nu intenţionase să pretindă acest lucru, nu luase nicio clipă în calcul această variantă având în vedere că dragostea – în toate manifestările ei – era o emoţie care îi dădea fiori. Dar îi venise această idee în momentul în care ea reuşise să îi şocheze familia cu un singur cuvânt şi cu un zâmbet timid. Era o idee bună. Ducele de Withingsby şi

moştenitorii săi nu se căsătoreau din iubire – mai ales cu doamne fără avere din mica nobilime. Simpla idee că moştenitorul său fusese într-atât de nesăbuit, încât să trăiască o poveste de dragoste era ultima dovadă de vulgaritate pentru tatăl său.

— Tillden ajunge mâine împreună cu contesa şi fiicele lor, spuse ducele. Vin să sărbătorească oficializarea logodnei dintre Lady Marie Lucas şi fiul meu cel mare. Plănuisem un bal în onoarea logodnei voastre poimâine. Ce explicaţie ai de gând să le oferi, Staunton?

— Domnule, răspunse marchizul, nu am de ce să le dau nicio explicaţie.

— Eşti perfect conştient de înţelegerea pe care am făcut-o acum şaisprezece ani, zise Excelenţa Sa. Şi chiar dacă ai fi uitat, scrisoarea mea de acum două săptămâni era menită să îţi reamintească – scrisoare pe care, îndrăznesc să spun, ai primit-o înainte să o cunoşti pe marchiza ta actuală. Tillden are tot dreptul să pretindă că ai încălcat contractul.

— Dacă există un astfel de contract, răspunse fiul său pe un ton ferm, acesta nu poartă semnătura mea, domnule. Dacă a fost vorba de un contract verbal, nu a fost validat de vocea mea. Nu e un lucru care să mă vizeze pe mine.

— Tânăra aceasta care a crescut aşteptând să devină într-o bună zi ducesa de Withingsby o să se simtă de-a dreptul umilită.

— Nu am fost eu cel care i-a dat speranţe, zise marchizul. Domnule, cred că sunteţi de acord că această conversaţie nu îşi are rostul. Sunt un bărbat căsătorit. Ceremonia a avut deja loc, registrul a fost semnat în prezenţa martorilor, uniunea a fost consumată.

Tatăl său îi aruncă o privire rece, lipsită de expresie. Era un moment de glorie pentru fiul său care refuză să întreruptă contactul vizual.

— Sper măcar că ştii cum să îţi îmbraci soţia, Staunton, spuse tatăl său în cele din urmă. Hainele pe care le-a purtat pe perioada călătoriei trebuie să dispară până mâine, s-a înţeles? Am avut impresia că menajera mea a

confundat-o cu o servitoare.

Aşadar, din cauza aceasta era încă lipită de uşă când se întorsese să i-o prezinte tatălui său? Marchizul zâmbi în sinea lui.

— M-am îndrăgostit de soţia mea aşa cum este ea. Nu mă interesează veşmintele pe care le poartă.

— O atitudine absurdă atunci când înfăţişarea soţiei tale reflectă poziţia ta în societate, replică Excelenţa Sa. După felul în care s-a prezentat la sosire, de-abia dacă şi-ar câştiga un loc în bucătărie.

— În calitatea dumneavoastră de tată şi gazdă, zise marchizul, încordarea şi răceala din glasul său fiind departe de satisfacţia pe care o simţea în secret, aveţi dreptul să spuneţi asta, domnule. O să fii încântat să discut subiectul cu oricine s-ar simţi obligat să exprime sentimente similare.

Oare ce avea în cufărul acela mic al ei? se întrebă el.

— Sunt sigur că vrei să urci în camera ta înainte de a coborî la ceai în salon, spuse ducele. Sunt sigur că vrei să o însoţeşti pe Lady Staunton. Sunt la fel de sigur că nu vreţi să întârziaţi. Şi o să îţi instruieşti soţia despre cum să mi se adreseze, Staunton.

Fiul său îl privi lung înainte de a se îndrepta spre uşă, fără niciun cuvânt. Îşi amintea uneori cât de mult îşi iubise tatăl, copil fiind, un tată pe care îl vedea rar, cât de mult se bucura de fiecare remarcă despre asemănarea dintre ei doi, cum toată copilăria sa încercase să îi facă pe plac tatălui, să îl imite, să fie un moştenitor demn de el. Însă acesta nu observase toate eforturile lui. Şi, cu toate acestea, fiecare greşeală la lecţie, fiecare năzbâtie copilăroasă, fiecare ceartă cu un frate mai mic îl adusese chiar în camera aceasta pentru un interogatoriu, pentru o predică, în timp ce el rămânea ţintuit în faţa acelui birou, ştiind că la sfârşit de tot avea să vină porunca de a se apleca peste birou pentru bătaia dureroasă şi niciodată de scurtă durată.

Nici nu mai reuşea să îşi amintească de câte ori fusese bătut de tatăl său. La fel de bine nu ar fi putut să numească toate acele dăţi în care tatăl său îi oferise vreo

dovadă de afecţiune. Pentru că nu existaseră astfel de ocazii.

Poate că l-ar fi putut ierta pe tatăl său pentru rigoarea de care dăduse dovadă faţă de el – poate. Însă ducele nu dăduse dovadă de iubire faţă de nimeni – nici măcar faţă de soţia sa care îi născuse treisprezece copii şi pierduse alte patru sarcini. Iar Excelenţa Sa se arătase nervos şi iritat atunci când fiul său mai mare încercase să îl convingă să îşi vadă noua fiica după naştere – şi după moartea ducesei.

Acesta fusese unul dintre motivele pentru care plecase de acasă.

Ajunsese să urască asemănarea dintre el şi tatăl său – asemănarea exterioară, şi mai ales pe cea interioară. Ajunsese să se urască. Până în momentul în care se eliberase. Acum era un om liber. Se întorsese la chemarea tatălui său, dar venise în condiţiile impuse de el însuşi. Ducele de Withingsby nu mai avea nicio putere asupra lui.

Dar, la naiba, îşi spuse el în timp se urca în grabă treptele spre apartamentul său, arcada aceea începuse din nou să apese greu pe umerii săi.

*

Apartamentul în care locuise din clipa în care părăsise camera copiilor şi până plecase de acasă fusese pregătită în cinstea sa. Probabil îl păstraseră special pentru el, în tot acest timp, îşi zise el. Nimeni nu păruse să dea crezare declaraţiei sale că plecase fără niciun gând de a se mai întoarce vreodată – şi, iată, chiar se întorsese. Se aşteptase ca William şi Claudia să fi primit apartamentul. Dar se pare că nu. Probabil să locuiau în unul mai mic.

Îşi găsi soţia în salon. Stătea lângă fereastră, privind în zare, dar îşi îndreptă atenţia spre el de îndată ce deschise uşa. Această cameră, pe care nu o folosise niciodată, părea ciudat de primitoare, caldă şi feminină, îşi zise el, chiar dacă nu se schimbase nimic în afara faptului că era ea acolo. Era o cameră potrivită pentru o femeie, înţelese el, sau o cameră care avea nevoie de prezenţa

unei femei.

Dintr-odată i se păru nefiresc să găsească o femeie – o soţie – în acele încăperi familiare.

Pentru prima dată de când se cunoşteau nu era îmbrăcată în maro. Se schimbase într-o rochie cu talie înaltă, din muselină. Părea cumva decolorată de la spălat. Îşi aranjase părul simplu, cu un coc la spate. Era mai deschis la culoare decât i se păruse iniţial. Arată ca ruda săracă a cuiva, îşi spuse el, o rudă foarte săracă. De asemenea, părea surprinzător de tânără şi de drăguţă.

Avea un trup mlădios – chiar seducător, îşi aminti el de seara trecută.

— E o privelişte minunată, spuse ea.

— Da.

Traversă camera ca să se apropie de ea. Întotdeauna se simţise cumva sufocat în casa asta. În afara ei trăise sentimentul de libertate – sau măcar iluzia ei. Soarele după-amiezii târzii cădea peste lac, împodobindu-l cu sclipiri aurii. Pădurea din spatele lacului – locul lui de joacă, tărâm magic – era întunecată şi ademenitoare.

— Semeni foarte mult cu tatăl tău. Îi privea profilul, nu peisajul.

— Da, răspunse el, încleştându-şi maxilarul.

— Iar acest lucru nu te bucură, rosti ea încet. Îmi pare rău că am spus asta.

Nu îi plăceau intuiţiile ei, încercările ei de a pătrunde în firea şi mintea lui. Nu se destăinuia nimănui, niciodată – nici măcar celor mai apropiaţi prieteni. Ea trebuia să înţeleagă că nu avea să îi permită privilegiul unei soţii de a iscodi în fiecare colţişor din viaţa sa – simpla idee îi făcea rău. Era nevoit să îi aducă aminte că era un aranjament pur financiar.

— După cum ştii deja, m-am căsătorit cu tine şi te-am adus aici, zise el, îndreptându-şi privirea spre ea – iar ea îl privi fără reţinere cu ochii aceia frumoşi, albaştri – ca să îi demonstrez Excelenţei Sale că sunt stăpânul propriului meu destin. Nimeni nu are drepturi peste viaţa mea şi nu am invitat pe nimeni să îmi invadeze intimitatea. Sunt

moştenitorul ducelui de Withingsby – nimic nu poate schimba asta, numai moartea mea. Dar în afară de acest simplu fapt, sunt propriul meu stăpân. Tu eşti dovada pe care am adus-o cu mine, dovada că nu voi face nimic doar pentru că asta se aşteaptă de la moştenitorul ducatului.

— Şi nu ai avut curajul să îi spui pur şi simplu asta? întrebă ea.

— Milady, eşti impertinentă!

Ea dădu să răspundă, dar nu spuse nimic. Totuşi, nu îşi luă privirea de la el. Se uită la el cu ochi mari. Anthony avea strania senzaţie că, dacă ar fi rămas să se uite mai mult timp în ochii ei, ar fi putut privi în sufletul ei. Dacă ar fi rămas cu ochii atât de larg deschişi, îşi spuse el iritat, mai devreme sau mai târziu viaţa avea să o rănească grav.

— Ţi-ai jucat bine rolul la sosirea noastră, spuse el. Eşti liberă să continui aşa cum ai început. Nu este cazul să te simţi jenată că nu ai o garderobă la modă. La fel de bine nu e cazul să te simţi prost de lipsa conversaţiei – nu e uşor să comunici cu familia mea. Suntem aşteptaţi de îndată în salon. E suficient să rămâi lângă mine şi să mă laşi pe mine să vorbesc. Nu e nevoie să impresionezi pe nimeni.

Ea îi aruncă un zâmbet forţat.

— Cred că Augusta era foarte mică când ai plecat, zise ea.

— Am plecat la o săptămână de la naşterea ei, îi spuse el. După înmormântarea mamei mele.

Nu vărsase nicio lacrimă pentru mama lui. Plânsese de durere, cu copila în braţele sale, chiar înainte de a pleca. Ultimele lacrimi pe care le vărsase – cea din urmă oară când plânsese.

— Ah, şopti soţia sa, şi el ar fi putut să jure că îşi făcuse din nou loc printre gândurile sale şi înţelesese că plânsese după ultimul său contact cu dragostea. După cea din urmă nesăbuinţă.

Nu avea de gând să o lase să intre în mintea lui – sau în trupul său.

— Te-am curtat o scurtă perioadă, îi spuse el brusc. Lucrai ca guvernantă în locuinţa unei cunoştinţe. Acolo ne-a

cunoscut, ne-am îndrăgostit şi nu am mai ţinut cont de reguli. Ne-am căsătorit ieri, ne-am consumat uniunea noaptea trecută, iar de astăzi ne începem relaţia pasională.

Charity se îmbujoră şi îşi mută privirea de la el câteva clipe. Dar îl privi din nou, cu convingere.

— În cazul acesta, milord, zise ea, trebuie să înveţi să zâmbeşti.

Anthony ridică din sprâncene.

— Arăţi ca un bărbat care s-a căsătorit cu o simplă necunoscută doar pentru a enerva, posibil pentru a dezgusta pe cineva, spuse ea, studiindu-i chipul. Arăţi ca un bărbat care se complace într-o victorie amară şi nefericită.

El îşi îngustă ochii. Se întrebă dacă acel scurt interviu din urmă cu două zile fusese îndeajuns ca să îi descopere caracterul – sau ce anticipase a fi o lipsă de caracter. Cu toate astea, trebuia să recunoască că avea şi ea dreptatea ei.

— Am să zâmbesc, milady, zise el. Dar la parter, acolo unde suntem văzuţi de ceilalţi. Nu avem nevoie de zâmbete când suntem doar noi doi.

— Nu, spuse ea.

— Ia-mă de braţ, continuă el. Suntem în întârziere. Excelenţa Sa nu tolerează lipsa de punctualitate.

— Şi din cauza asta am rămas aici să stăm de vorbă, în loc să coborâm imediat? îl întrebă ea, cu o sclipire de amuzament în privire.

Dar el nu răspunse, ci aşteptă să îl ia de braţ.

*

Membrii familiei ducelui de Withingsby se mutaseră din foaier direct în salon. Chiar dacă vremea însorită i-ar fi tentat să iasă la o plimbare până la ora ceaiului, toţi simţeau nevoia tăcută de a rămâne împreună, departe de urechile curioase ale servitorilor.

— Ar fi trebuit să ne dăm seama, vorbi primul lordul William Earheart de îndată ce închiseră uşa, că atunci când a acceptat supus să se întoarcă la Enfield la mai puţin de o

săptămână după ce i-a scris Excelenţa Sa, Staunton avea deja un plan. Dacă Excelenţa Sa m-ar fi întrebat, l-aş fi sfătuit să nu scrie acea scrisoare.

— Oh, William, zise soţia sa cu reproş, eliberându-se de la braţul său şi luând-o pe după umeri pe Augusta, nu ai fi făcut asta. Ştii prea bine că ai sperat să se întoarcă Anthony la fel ca noi toţi.

— Despre ce Dumnezeu vorbeşti? întrebă el încruntat. Tu ai sperat să se întoarcă?

— Nu pot să cred, spuse contesa de Twynham, aşezându-se pe o canapea. Nu-mi vine să cred. Cum a putut face asta? E una să fugi şi să trăieşti în oraş câţiva ani – sunt sigură că e visul oricărui tânăr. E una să duci o viaţă de petrecere şi să câştigi o reputaţie de… Aruncă o privire spre Augusta. Da, asta e una. Dar este cu totul altceva să te căsătoreşti fără încuviinţarea Excelenţei Sale şi să îţi aduci soţia aici fără să dai de veste. Ai văzut-o, Claudia? Aş muri de ruşine dacă servitoarea mea ar purta astfel de veşminte.

Claudia, Lady William, o dusese pe Augusta la fereastră, aşezând-o lângă geam.

— Marianne, poate că au avut parte de o călătorie obositoare. Şi ştii cât de tare a plouat ieri. Cine ar vrea să se îmbrace cu hainele cele mai bune în astfel de condiţii?

— Dar cine naiba o fi? şopti contele de Twynham în timp ce îşi turnă un pahar de brandy, acum cât încă mai avea timp. La ceaiul de la Enfield nu era permis alcoolul. A pomenit Staunton ceva despre asta? Dacă ar fi fost cineva de seamă cu siguranţă că ar fi făcut-o. O să fie chiar neplăcut mâine la sosirea lui Lady Marie, nu?

— Oh! Marianne flutură o batistă în aer de parcă era pe punctul de a leşina, după care o duse la nas. Cred că o să mor. Şi deja e prea târziu pentru ca Excelenţa Sa să o anunţe să nu mai vină. Iar Tony ştia că urma să vină. Cu siguranţă, ştia. Cum a fost în stare de aşa ceva? Nu-mi vine să cred. S-a căsătorit cu o sărăntoacă şi a adus-o aici ca să ne umilească. Şi, după cum am văzut cu toţii, este o fiinţă de-a dreptul vulgară.

Lord William îşi trecu degetele prin păr.

— I s-a adresat Excelenţei Sale cu „tată”, spuse el cutremurându-se. De-abia dacă era de cinci minute în casă. Poţi măcar să ţi-o imaginezi pe Lady Marie spunându-i „Tată”? Ea ştie să se poarte. Nu aş vrea să fiu mâine în pielea Excelenţei Sale nici pentru tot ceaiul din China.

— Şi totuşi, Lady Staunton are un zâmbet frumos, zise Claudia. Poate că ar trebui să aşteptăm să o cunoaştem mai bine înainte de a ne grăbi să o criticăm. Tu ce crezi, Charles?

Locotenentul Lord Charles Earheart stătea lângă ea şi Augusta, privind pe fereastră.

— Nu mi-aş fi luat liber să vin acasă dacă Excelenţa Sa nu m-ar fi somat, spuse el. Mai ales ştiind deja că şi Staunton a fost invitat. Nu am nicio părere despre faptul că s-a întors sau despre situaţia cu soţia sa. Nu mă priveşte cu nimic.

Dacă şi-ar fi dorit să vorbească cu demnitate şi răceală, eşuase amarnic. Vocea lui tremura de pasiune tinerească. Claudia se apropie şi îi atinse braţul. Nu se retrase, dar nici nu se întoarse ca să îi arate că înţelegea zâmbetul ei de compasiune.

— Ce părere ai despre fratele tău mai mare, Augusta? întrebă Claudia.

— Cred că lordul seamănă foarte bine cu ducele, răspunse Augusta. Cred că are o înfăţişare neplăcută. Iar soţia lui mi se pare foarte urâtă.

Contele de Twynham râse pe înfundate, în timp ce soţia sa începu din nou să fluture batista.

— Din gura unei copile… zise ea. Ai dreptate, Augusta. Chiar are o înfăţişare neplăcută, de parcă s-ar amuza pe seama acestei situaţii înfiorătoare. Iar ea nu are nicio urmă de frumuseţe sau de orice altceva, aş îndrăzni să spun. Nu m-ar surprinde să aflu că Tony a găsit-o în bucătăria cuiva – sau într-o sală de cursuri mai degrabă. Mă întreb sincer dacă chiar este aristocrată. O să îmi fie foarte dificil să port o discuţie civilizată cu ea.

— Excelenţa Sa se va comporta într-un mod civilizat,

poţi fi sigură de asta, Marianne, spuse Lord William. Şi se va aştepta la acelaşi comportament şi din partea noastră. La urma urmei, este vorba de Lady Staunton, oricine ar fi fost ea înainte ca Staunton să decidă să o ia de soţie.

— Iar într-o zi nefastă va deveni ducesă, zise sora lui, profund dezgustată. Va fi capul acestei familii şi va fi peste Claudia, peste mine – peste noi toţi. Va fi ceva de nesuportat. Anticipez că eu şi Twynham vom veni din ce în ce mai rar la Enfield în viitor. Dar sunt mai multe feluri de a te arăta civilizat, Will. Am să fiu civilizată.

Lordul Twynham începu din nou să râdă.

— Mă întreb cum se va descurca mâine Withingsby, spuse el. Tillden nu o să fie deloc amuzat, ascultaţi-mă pe mine. Şi deja este peste tine, Marianne. Este marchiza lui Staunton.

— Astăzi trebuie să avem un comportament civilizat şi vom vedea ce ne aduce ziua de mâine, spuse Claudia. Anthony s-a întors acasă şi şi-a adus o soţie pe care o îndrăgeşte. I-a spus chiar „iubita mea”. L-aţi auzit şi voi, nu? Trebuie să recunosc că pe mine m-a înduioşat.

Soţul ei pufni.

— Ducele de Withingsby şi moştenitorii săi nu se căsătoresc din motive atât de triviale, precum iubirea, răspunse el, iar tu ştii deja asta, Claudia.

Aceasta se îmbujoră şi îşi coborî capul ca să o sărute pe Augusta pe creştet. Şi lordul William avu bunul-simţ de a roşi, dar se văzură nevoiţi să întrerupă conversaţia. Uşile se deschiseră, iar ducele intră în încăpere. Traversă camera în tăcerea care îi întâmpină sosirea şi se opri în faţa şemineului neaprins, cu mâinile la spate.

— Staunton încă n-a coborât? întrebă el pe un ton plictisit. Întârzie. Îl vom aştepta cu drag. Răceala din glasul său nu atrase niciun răspuns.

Familia rămase într-o tăcere încordată. Contele de Twynham luă serios în considerare să dea pe gât ultima înghiţitură din pahar, dar îl aşeză fără tragere de inimă pe bufet, cuviincios. Claudia o îmbrăţişă pe Augusta, pentru care era un adevărat răsfăţ, ceva rar şi nemaipomenit să ia

ceaiul în salon cu adulţii şi îi zâmbi gingaş.

capitolul 7

Charity se aşteptase ca Enfield Park să fie un loc grandios. Dar salonul i se păru apăsător din prima clipă în care păşi în încăpere. Salonul de acasă era ca o cameră primitoare, locul în care membrii familiei se adunau seara sau atunci când veneau în vizită prieteni sau vecini, încăperea aceasta era ca o sală de audienţe – aceasta fu singura comparaţie care îi veni în minte. Tavanul înalt era pictat cu o scenă mitologică, însă nu reuşi să îşi dea seama despre care era vorba. Pereţii erau acoperiţi de tablouri uriaşe cu rame aurite – peisaje, cele mai multe. Piesele de mobilier, bogat ornamentate şi poleite cu aur, vorbeau despre bunăstare, bun-gust şi onoare. Tocul de uşă era sculptat elaborat. Şemineul din marmură era o adevărată operă de artă.

Însă de-abia dacă avu timp să-şi tragă răsuflarea şi să îşi îndrepte atenţia către persoanele prezente – ducele stătea semeţ în faţa şemineului, iar ceilalţi membri ai familiei erau răsfiraţi peste tot prin încăpere, fie stăteau în picioare, fie aşezaţi. Nimeni nu se mişcă, nimeni cu rosti niciun cuvânt, cu toate că toţi îşi îndreptară atenţia spre uşă când intrară, ţinându-se de braţ.

Rochia ei de muselină părea la fel de potrivită pentru ocazie cum ar fi fost şi celălalt schimb de haine.

O clipă mai târziu, după ce trecu şocul primului contact, ar fi fost în stare să îi mustre pe fiecare în parte. Fratele lor se întorsese acasă şi nimeni nu părea să vrea să îi vorbească. Pentru numele lui Dumnezeu, ce era în neregulă cu ei? Răspunsul nu întârzie să apară. Majoritatea perechilor de ochi se mutară spre duce după câteva momente, şi era evident că toţi aşteptau ca el să dea tonul. Acesta nu se grăbi să o facă, chiar dacă nu era nevoie să spună niciun cuvânt ca să dea de înţeles că era

nemulţumit.

Nimeni nu ar trebui să îşi permită să fie un asemenea despot, îşi zise Charity – un gând pe care învăţase să îl păstreze pentru sine.

— Acum să Staunton a decis să ne onoreze cu prezenţa sa, spuse în cele din urmă Excelenţa Sa, aşteptăm tava cu ceai. Marianne? Am să te rog s-o anunţi tu pe menajeră. Lady Staunton va face o excepţie de această dată de la îndatoririle sale.

Charity avu nevoie de câteva clipe să îşi dea seama că ea era cea pentru care se făcea o excepţie. De la servitul ceaiului? Ea trebuia să facă asta? Bineînţeles, înţelese ea cu uimire. În calitate sa de soţie a marchizului era doamna cu cel mai înalt rang dintre toate cele prezente în încăpere. Se simţi şi mai jenată de rochia sa de muselină.

— Tony, fii bun şi aşează-te lângă mine să-mi explici de ce nu mi-ai răspuns niciodată la scrisori, zise Marianne, ridicându-se să tragă sfoara cu clopoţel. Şi, având în vedere faptul că nici măcar nu se uitase înspre Charity, iar canapeaua pe care stătea avea numai două locuri, era evident că invitaţia nu era destinată şi pentru soţia fratelui ei.

Însă Charity aruncă o scurtă privire spre fereastră, la micul grup adunat acolo. Claudia şedea pe o banchetă alături de Augusta, îmbrăţişând-o pe fetiţă, iar Charles stătea în picioare lângă ele. Claudia îi întâlni privirea şi îi zâmbi cu căldură – sau, cel puţin, asta alese Charity să creadă în timp ce traversă camera ca să li se alăture. Nu avea de gând să fie o umbră, oricât şi-ar fi dorit soţul ei. Era o lady, iar o lady nu stătea niciodată în umbra altcuiva, nici chiar când era vorba de soţul ei.

Zâmbi cu căldură.

— Augusta, ai primit şi tu onoarea de a ni te alătura în salon? spuse ea. Mă bucur.

— Doar astăzi, răspunse Claudia. În onoarea întoarcerii lui Anthony. Ceilalţi copii nu au fost la fel de norocoşi, în ciuda feţelor lungi, chiar şi în ciuda câtorva rugăminţi.

— Ceilalţi copii? se miră Charity.

— Nu ţi-a povestit Anthony? întrebă Claudia. De fapt, nici el nu i-a cunoscut încă. Marianne şi Richard au trei copii – două fete şi un băiat –, iar eu şi William avem doi băieţi. Poate că, după ceai, ţi-ar plăcea să vii în camera copiilor să îi cunoşti. O să se bucure foarte tare, îţi garantez.

Charity acceptă invitaţia şi se abţinu cu greu să nu o îmbrăţişeze. Măcar era cineva cu suflet în Enfield Park. Oare cum reuşise Claudia să găsească un material pentru rochia sa în aceeaşi nuanţă cu ochii ei, se întrebă ea.

— Charles, spuse Charity zâmbindu-i. Ţi-ai luat permisie de la regimentul tău?

— Da, milady, răspunse el cu o scurtă plecăciune. Am fost somat de Excelenţa Sa.

— Milady, spuse Charity. Sunt sora ta, mi-ar plăcea să îmi spui pe nume. Este Charity. Numele meu, vreau să spun.

— Milady, zise Charles, înclinând din cap.

Da. Charity se întoarse să privească spre cameră şi observă că era studiată din cap până-n picioare de Marianne cu o expresie nemulţumită pe chip. Marchizul stătea lângă ea, cu o înfăţişare la fel de cinică şi de răutăcioasă ca în dimineaţa când fusese pe Upper Grosvenor Street. Lordul Twynham – Claudia îi spusese Richard – stătea în picioare lângă bufet, părând morocănos. William, care stătea şi el în picioare, se afla în mijlocul camerei, privind în zare. Ducele nu se mişcase de la centrul de comandă din faţa şemineului.

Charity se întrebă cum ar fi reacţionat toţi aceşti oameni dacă ar fi început dintr-odată să urle ca din gură de şarpe şi să îşi fluture mâinile prin aer. Îşi dădu seama, speriată, că şi-ar fi dorit foarte mult să testeze acest scenariu. Dar uşa se deschise şi fu salvată de acest gând, când îi veni o idee şi mai bună la vederea tăvii cu ceai.

Traversă camera cu toată graţia de care putea da dovadă – mama ei obişnuia să îi spună că avea un pas mare, deloc caracteristic unei lady, şi chiar şi Penny îi mai atrăsese atenţia atunci când se plimbau împreună.

— Te rog să laşi tava acolo, îi spuse ea servitoarei, arătând spre masa care era destinată în mod evident pentru acest scop. Ocoli masa spre singurul scaun de la masă. Îi zâmbi cumnatei sale, spunându-i: Servesc eu ceaiul, Marianne, stai liniştită. Îl întâmpină pe duce cu acelaşi surâs. Mulţumesc, tată, pentru intenţie, dar nu este nevoie să mă scuteşti de atribuţiile care îmi revin în calitate de soţie a lui Anthony. În cele din urmă, îşi îndreptă un zâmbet şi mai cuceritor către acesta. Se gândi dacă să îi arunce un sărut, dar nu – nu avea de gând să fie vulgară.

Preţ de o clipă înspăimântătoare simţi ca şi cum legendara tăcere de gheaţa chiar s-ar fi putut sparge în salonul acela dacă cineva ar fi îndrăznit să scoată un sunet. Dar soţul ei se ridică în picioare exact la timp.

— Te rog să-mi pregăteşti o ceaşcă de ceai, iubita mea, zise el.

Şi apoi făcu exact cum îl instruise ea. Îi zâmbi – cu gura, cu dinţii aceia foarte albi, cu ochii, cu întregul chip. Îi zâmbi şi se transformă cumva într-un bărbat fermecător de vivace şi de chipeş, şi categoric unul extraordinar de atrăgător. Charity se întrebă dacă era în stare să ţină ceainicul fără să îi tremure mâinile, dacă putea să umple ceştile fără să verse şi pe farfurie. Trebuia să îşi aducă aminte că el juca un rol şi că, într-un fel, şi ea făcea acelaşi lucru.

Niciodată nu fusese nevoită să muncească atât de greu pentru a-şi câştiga traiul, îşi zise ea. Era adevărat, de data aceasta câştiga mult mai mult decât traiul de toate zilele, de fapt, câştiga mult mai mult decât şi-ar fi putut imagina vreodată. Dar chiar şi aşa…

Chiar şi aşa, nu era sigură că ar mai fi făcut aceeaşi alegere, dacă ar fi ştiut ce-o aştepta.

*

Pentru cină se schimbă într-o rochie gri, de mătase. Avea un decolteu modest, mâneci modeste, era modestă din cap până-n picioare. Nu era ponositră. Nu era nou-nouţă

– ba chiar fusese purtată de mai multe ori, îşi spuse soţul său. Era genul de rochie decentă, uşor de trecut cu vederea, pe care ar fi purtat-o o guvernantă cu copiii în salon, în timp ce părinţii acestora îi prezentau oaspeţilor. Era genul de rochie menită să o facă invizibilă. Nu purta nicio bijuterie.

După ce noua ei cameristă îi deschisese uşa, rămase în prag, studiind-o cu interes.

— Poţi să pleci, îi spuse el fetei, care făcu o reverenţă şi se grăbi să iasă fără măcar să îi arunce o privire stăpânei sale, ca o confirmare a poruncii soţului ei.

Îi coafase părul într-un mod deosebit. Buclele îi încadrau chipul şi se prindeau frumos la spate. Ar fi preferat să o vadă cu stilul ei simplu, dar nu spuse nimic.

— De ce ai insistat să serveşti ceaiul în după-amiaza asta? o întrebă el.

Îl luase complet prin surprindere. Aproape că se simţea bine, disconfortul celorlalţi fiind aproape palpabil, văzând fascinaţia lor faţă de soţia sa, îmbrăcată atât de simplu în rochia ei decolorată de muselină – în contrast cu ţinutele elegante, costisitoare, în pas cu moda ale celorlalţi. Îi lăsase pe toţi înmărmuriţi, reuşise să îi pună pe gânduri, să îi lase dezorientaţi – chiar şi pe tatăl său, era convins. Nu ştiau ce să creadă despre el şi despre căsătoria sa neaşteptată. Poate că le era tuturor puţin temă de el. Şi cu siguranţă că ştiau toţi prea bine motivul pentru care fuseseră somaţi să vină la Enfield Park. În parte, era din cauza stării de sănătate a tatălui lor –, dar acesta fusese pretextul pentru care acesta luase hotărârea de a oficializa logodna dintre moştenitorul său şi domnişoara care îi fusese aleasă de la naştere ei. Plănuiseră chiar şi un bal menit să sărbătorească acest eveniment în mod public.

— Pentru că, după cum a binevoit tatăl tău să-mi reamintească, este datoria mea să fac asta, în calitate de soţie a moştenitorului său, răspunse aceasta.

— Nu e nevoie să-ţi faci… datoria, cum îi spui tu, zise el. Ştii prea bine că am avut alte intenţii când te-am adus aici.

— Dar a fost alegerea ta să te căsătoreşti cu o lady, milord, îi reaminti ea. O lady ştie care sunt atribuţiile ei după căsătorie, chiar dacă nu are garderoba sau toate cunoştinţele unei viitoare ducese. Poţi să stai liniştit, familia ta îmi dispreţuieşte înfăţişarea, trecutul meu recent, lipsa mea de relaţii şi avere. Sunt bine-veniţi să o facă având în vedere faptul că nu pot face nimic – şi că nu aş face nimic – ca să le schimb părerea. Dar nu am de gând să îi las să creadă că nu am primit o bună educaţie. Ar fi o minciună şi o insultă la adresa memoriei mamei mele.

Acesta fu răspunsul şoricelului liniştit. Aşadar, această persoană nu exista, îşi spuse el. Domnişoara Charity Duncan jucase un rol în timpul interviului, bineînţeles, îşi dorise cu atâta ardoare postul de guvernantă – deja eşuase la alte şase încercări – că se comportase aşa cum era de aşteptat de la o guvernantă. El interpretase rolul său drept realitate şi nu observase că se ascundea o personalitate puternică sub acel spirit supus – cu siguranţă ar fi trebuit să privească mai adânc în ochii aceia albaştri. Fusese minţit. Dar era şi adevăr în spusele ei. Toţi membrii familiei se purtaseră cu ea cu o răceală elegantă, studiată. Ea nu făcea parte din lumea lor. Probabil urau gândul că, într-o bună zi, ea avea să fie soţia capului familiei. Probabil că tatăl său simţea că tot ce construise începuse să se dărâme în jurul lui.

— Nimeni nu te va jigni, o asigură el, nu pentru prima oară. Dar de data asta puse mai mult suflet în această promisiune. Nimeni n-o să îndrăznească.

Ea îi zâmbi şi se apropie de el.

— Jignirile au rareori efect, răspunse ea, atunci când persoana insultată nu ţine la părerea atacatorului ei. Nu am cum să fiu jignită în casa asta, milord, zise ea, apucându-l de braţ.

Era o concluzie calmă, încântătoare şi fermă. Nu o preocupa părerea rudelor lui, înţelese el din cuvintele ei. Păi, nici pe el nu îl preocupau. Nu venise acasă de plăcere. Venise ca să îşi reconfirme independenţa. Şi poate ca să calmeze anumite spirite – deşi de-abia acum îi veni acest

gând în minte şi îl surprinse. Nu avea ce spirite să calmeze. Trecutul era de mult mort şi îngropat.

— Mi-ar plăcea să ştiu mai multe despre familia ta, zise ea, în timp ce el o conducea din apartament spre treptele grandioase. Poate că ai putea să-mi povesteşti mai multe mâine.

— Nu i-am mai văzut de opt ani, răspunse el. Nu am nimic de povestit, milady.

— Dar, cu siguranţă, ai amintiri din copilărie, zise ea. William şi Marianne par să fie de vârste apropiate cu tine.

— William e cu un an mai mic decât mine, iar Marianne cu doi, spuse el.

După care urmaseră pierderile de sarcină aproape anuale.

— Cred că e foarte frumos să ai un frate şi o soră de vârste apropiate, zise ea.

Da, întotdeauna îl adorase, protejase şi invidiase pe Will, fratele mai mic, mai slab, dar mai vesel. Dacă ar fi putut, ar fi schimbat locul cu el într-o clipă, doar că nu ar fi reuşit să îl protejeze pe Will de povara pe care o aducea cu sine titlul de moştenitor.

— Presupun că da, răspunse el. Se întâmplă rar să mă gândesc la copilăria mea.

— Înţeleg că astăzi l-ai cunoscut pe Lord Twynham, continuă ea, uitându-se la el. Dar o cunoşteai de dinainte pe Claudia. Ea şi William erau căsătoriţi deja când ai plecat de acasă?

— S-au căsătorit cu o lună înainte, răspunse el scurt.

Nu voia să vorbească despre Claudia. Sau despre William. Nu avea deloc chef de vorbă.

— Este foarte frumoasă, spuse ea.

— Da. Charity nu îşi luă privirea de la el. Da, cumnata mea este o femeie încântătoare.

Din fericire, nu mai aveau timp de alte discuţii. Familia se adunase în salon, iar cina era gata. Marianne şi Claudia, văzu el cu coada ochiului – fără îndoială că Augusta nu avea voie să se alăture familiei la cină –, purtau rochii splendide şi erau îmbodolite cu bijuterii. Bărbaţi erau

îmbrăcaţi în costume imaculate, la fel ca el. Hainele elegante la cină fuseseră întotdeauna o regulă la Enfield, chiar şi atunci când mâncau în familie, ca în acea seară.

— Milady?

Ducele făcu o plecăciune şi îi oferi lui Charity braţul ca să o conducă la cină. Trebuia să o facă, bineînţeles, aşa se cuvenea. La fel cum avea să o invite să se aşeze lângă el, în capul mesei. Dar cât de mult trebuia să îi displacă să fie atât de amabil cu o femeie care arăta şi care fusese până de curând o simplă guvernantă.

Ea îi zâmbi cu căldură şi îl luă de braţ.

— Mulţumesc, tată, zise ea.

Marchizul zâmbi. Nu se aşteptase nicio clipă ca soţia lui să fie atât de fermecătoare, dar nu îi păru rău. Era, de fapt, mai bine decât comportamentul timid, sfios pe care îl anticipase, la care sperase. Viaţa la Enfield nu se învârtise niciodată în jurul zâmbetelor – sau în jurul căldurii sufleteşti. Şi niciunul dintre copiii ducelui de Withingsby nu i se adresase mai familiar decât cu „domnule”. Se întrebă dacă soţia lui observase asta şi ajunse la concluzia că da. Aproape că şi-ar fi dorit să îi fi spus „papa”. Se stăpâni cu greu să nu rânjească.

Dar îşi reveni imediat. Oare ar fi trebuit să îi ofere braţul Claudiei, următoare femeie în rang după soţia sa? Dar fu uşurat să constate că William deja făcuse asta. William, cel cu care nu schimbase niciun cuvânt şi aproape nicio privire la ceai. Cândva, cel mai bun prieten, apoi cel mai de temut duşman. Dar asta fusese în trecut. Twynham şi Marianne se îndreptară împreună spre masă. Marchizul încheie alaiul alături de Charles.

Nici Charles nu îi vorbise la ceai. Acum opt ani era un băiat de doisprezece ani – un tânăr activ, inteligent, care îşi venera fratele mai mare. Nu mai era nimic din acea privire în ochii lui. Îi fusese imposibil să îi explice băiatului de ce fusese nevoit să plece. Nici măcar nu încercase să vină cu o explicaţie. Plecase fără să îşi ia rămas-bun. Plânsese după bebeluş. Nu ar fi vrut să plângă şi după fratele său mai mic.

— Se pare că eşti cel mai înalt dintre noi, îi spuse el.

— Aşa s-ar părea, răspunse fratele său.

Ducele se instală în capul mesei, făcu un semn scurt din cap, iar ceilalţi îl urmară. Bineînţeles că recitară rugăciunea solemnă şi lungă înainte de a li se servi cina. Se simţea ciudat ştiindu-se din nou în acest loc, îşi spuse marchizul, înconjurat de străini; în acelaşi timp era un sentiment incredibil de familiar. Şi simţi, după opt ani, ca şi cum îi purtase după el în tot acest timp. Se simţi din nou înlănţuit, de parcă nu s-ar fi eliberat niciodată de ei. Era un sentiment apăsător.

Îşi ridică privirea la sfârşitul rugăciunii şi îşi văzu soţia la capătul mesei, zâmbind, întorcându-se să discute cu William, care stătea lângă ea. Se simţi uşurat că se căsătorise cu ea, că o adusese aici; pe moment aproape că simţi afecţiune faţă de ea.

*

Charity minţi la cină. Atunci când Marianne o întrebă despre familia ei pe acel ton trufaş care părea să îi vină atât de natural, Charity spuse adevărul despre tatăl ei – fără să menţioneze despre datoriile acestuia – dar pretinse că era singură la părinţi. În acest context fu din nou obligată să mintă, spunând că averea tatălui său fusese revendicată de o rudă îndepărtată, de sex masculin, şi, în consecinţă, se văzuse nevoită să lucreze ca guvernantă.

Chiar dacă îi spusese mai devreme soţului ei că nu o atingeau jignirile rudelor sale, îşi dădu seama că nu ar fi suportat gândul ca fraţii şi surorile ei să fie supuşi dispreţului voalat pe care era evident că aceşti oameni îl simţeau pentru o familie considerată a fi atât de jos pe scara socială când ei o priveau cu atâta superioritate. Nu ar fi suportat să vadă ce efect avea asupra lor povestea bietului Phil.

Familia ei era proprietatea ei personală. Nu avea de gând să îi împartă cu aceşti oameni meschini. O parte din ea regreta că acceptase oferta ciudată a marchizului de Staunton – pentru mai multe motive, printre care şi viaţa

plină de minciuni pe care era acum obligată să o trăiască. O parte din ea încerca să se agaţe de ideea că totul urma să fie bine la final – avea să se întoarcă în sânul familiei şi nimeni nu i-ar mai fi putut despărţi vreodată.

Ducele o privi din capul mesei după ce terminară de mâncat şi ridică din sprâncene. Ea îi zâmbi – cât de greu îi era să continue să zâmbească, să refuze să se lase acaparată de atmosfera apăsătoare din casa aceea! — şi se ridică în picioare ca să le conducă pe celelalte două doamne afară din cameră.

Claudia era singura care vorbea cu ea. Îi povesti lui Charity despre cei doi băieţi ai ei, pe care Charity îi cunoscuse după ceai, în camera copiilor, şi o rugă să treacă a doua zi pe la casa văduvei ca să îi vadă din nou.

— Cu toate că, adăugă ea, mâine aşteptăm oaspeţi. Atunci, cred că ar fi mai bine să vii de dimineaţă, dacă obişnuieşti să te trezeşti devreme. Îndrăznesc să spun că faci asta dacă eşti obişnuită să lucrezi cu copiii, zise ea fără ca asta să pară o ofensă.

Oaspeţii – da. Ducele îi menţionase la cină. Urmau să vină contele şi contesa de Tillden, împreună cu fiica lor. Charity fu surprinsă să afle că aşteptau musafiri, ţinând cont că era evident că ducele avea probleme de sănătate, tocmai acesta fiind motivul pentru care îl chemase pe soţul ei acasă. Dar poate că acest conte şi familia lui erau prieteni apropiaţi. Cu toate astea, ducele de Withingsby nu părea genul de persoană care să aibă prieteni apropiaţi.

Cu siguranţă că sosirea oaspeţilor avea să o pună într-o situaţie şi mai delicată. Cea mai ilustră persoană pe care o cunoştea era Sir Humphrey Loring. Şi adusese cu ea foarte puţine haine, nimic potrivit pentru o companie selectă. Dar nu îşi permise să intre în panică. La urma urmei, tocmai acesta era motivul pentru care fusese adusă aici, nu? Ca să fie o ruşine.

— Lady Staunton, spuse Marianne atunci când domnii li se alăturară în salon, te rog să ne faci plăcerea de a te asculta cântând la pian. Nici nu are rost să te întreb dacă ştii să cânţi. Probabil că era una dintre îndatoririle tale de

guvernantă.

— Într-adevăr, spuse Charity, ridicându-se în picioare. Şi am avut cea mai bună profesoară, Marianne. Mama mea a fost cea care m-a învăţat.

Pianul era un instrument magnific. Charity îşi dorise să cânte la el încă de când îl văzuse la ceai. Începu să cânte, conştientă fiind că ducele stătea în faţa şemineului, că Marianne începuse să vorbească şi să râdă cu fraţii săi şi cu cumnata sa, că Lord Twynham se instalase comod pe canapea pentru un pui de somn după cină şi că marchizul stătea în spatele ei.

— Minunat, iubita mea, spuse el după ce termină, cu un zâmbet pe chip, sărutându-i mâna. Nu vrei să mai cânţi o piesă – pentru mine?

— Nu în seara aceasta, Anthony, răspunse ea, apropiindu-se uşor de el, privindu-l în ochi cu afecţiune înainte ca el să îi dea drumul la mână.

Când acceptase acest aranjament nu se aşteptase să fie nevoită să joace un rol. Se simţea extrem de necinstită. Dar o mai deranjase ceva. Se ridică şi traversă camera spre şemineu. Ezită un moment – ducele de Withingsby era un bărbat intimidant. Era atât de uşor să te obişnuieşti să te ascunzi în faţa lui. Iar aranjamentul lor spunea că nu trebuia să fie altceva decât umbra soţului ei. Dar nu avea de gând să se ascundă. Îl luă de mână şi îi zâmbi când îi întâlni chipul uimit.

— Tată, zise ea, nu vrei să iei un loc? Pari obosit. Nu ai vrea să îţi aduc o ceaşcă de ceai?

Arăta foarte bolnav. Părea că voinţa era singurul lucru care îi permitea să se ţină pe picioare.

În cameră se lăsă o tăcere apăsătoare. Ai fi zis că nimeni nu mai putea să respire.

— Îţi mulţumesc pentru grijă, milady, răspunse Excelenţa Sa după un lung moment de tăcere, dar prefer să rămân în picioare. Şi nu obişnuiesc să beau ceai seara.

— Oh, spuse ea, simţindu-se pierdută, ţinându-l de braţ aparent fără niciun motiv. Atunci, am să rămân lângă dumneavoastră. Am observat că tablourile din această

cameră reprezintă peisaje. Aveţi şi portrete? Portrete de familie?

— Avem o galerie, răspunse ducele în timp ce toţi ceilalţi continuară să asculte abia îndrăznind să respire. Cu portrete de familie, da. Mi-ar face deosebită plăcere să ţi-o arăt mâine, milady.

— Mulţumesc, zise ea. M-aş bucura. E vreun portret cu dumneavoastră? Şi cu... Anthony?

El îşi strânse buzele, amintindu-i şi mai mult de soţul ei. Şi îi povesti de tabloul de familie care fusese pictat cu numai doi ani înainte de moartea soţiei sale. Îi spuse despre portrete de familie mai vechi, inclusiv de două lucrări ale lui Van Dyck şi de un alt tablou al lui Sir Joshua Reynolds.

Charity observă că mâna lui semăna cu cea a fiului său, cu degete lungi şi manichiură impecabilă. Avea pielea palidă, iar venele vineţii ieşeau în evidenţă. Nu minţise când îşi chemase fiul acasă, îşi spuse ea. Era grav bolnav. I se făcu milă de el. Se întrebă dacă era oare capabil de iubire. Se întrebă dacă îşi iubise soţia. Se întrebă dacă îşi iubea copiii, dacă îl iubea pe soţul ei.

Şi îşi reaminti că nu era interesată de familia aceea, că era acolo ca să joace un rol, ca să îşi asigure un viitor alături de propria familie. Voia să aibă cât mai puţin de-a face cu acest bărbat ciudat, rece, singur şi cu familia lui tăcută, îngâmfată, tulburată. Şi cu fiul lui, cu care se căsătorise cu o zi numai în urmă şi cu care dormise noapte trecută. Soţul ei. Soţul ei temporar.

Fuse o zi lungă şi stranie. Era fericită că aproape se încheiase.

capitolul 8

Marchizul de Staunton se trezi la răsăritul soarelui şi nu mai reuşi să se culce la loc chiar dacă adormise greu în noaptea aceea. Se întinsese pe pat privind în penumbră

către modelul familiar al baldachinului de deasupra. Stătuse la fereastră, bătând încet darabana în pervaz şi privind întunericul luminat de lună. Razele ei se răsfrângeau în luciul lacului.

Era neliniştit. Revăzu cu ochii minţii o mulţime de amintiri legate de ziua respectivă – chipul palid al tatălui său, transformarea lui Charles dintr-un băiat timid într-un tânăr înalt, încrezător, frumuseţea matură a Claudiei, reticenţa lui William, formalismul Augustei, afecţiunea lui Marianne faţă de el, soţia lui lângă tava cu ceai, soţia lui făcând conversaţie cu Twynham şi cu Will la cină, soţia lui cântând bine la pian, soţia lui braţ la braţ cu ducele, zâmbindu-i, obligându-l să discute cu ea.

Zâmbi la gândul celei din urmă amintiri. Ducele ura să fie atins. Nu zâmbea niciodată şi nimeni nu zâmbea. Nimeni nu îndrăznea să înceapă o conversaţie cu el. Şi, bineînţeles, nimeni nu îi spunea tată.

Era perfectă. Era mult mai potrivită decât şoricelul timorat pe care şi l-ar fi dorit el iniţial. Un şoricel ar fi fost pur şi simplu dispreţuit. Nu ar fi deranjat cu nimic atmosfera casei. Dar exact asta făcea ea, provoca panică şi scandaliza. Fără îndoială că ducele de Withingsby cel foarte cuviincios şi progeniturile lui o considerau vulgară. Nu era, însă în acea lume spontaneitatea era sinonimă cu vulgaritatea. Şi era soţia lui, viitoarea ducesă. Ei nu puteau suporta acest gând.

Şi înţelese, în timp ce se uita pe fereastră, adevăratul motiv al insomniei lui. Ea se afla în camera vecină, numai două încăperi îi despărţeau. Era soţia lui. Cu o noapte în urmă îşi consumaseră căsnicia, iar ea se arătase extrem de pasională. Nu l-ar fi deranjat deloc să repete experienţa, îşi dădu el seama cu surprindere – chiar dacă nu o considera atrăgătoare.

Se întorsese în pat fără să reuşească să adoarmă, amintindu-şi mirosul părului ei. Era ciudat felul în care un miros – sau absenţa lui – putea să te ţină treaz. Săpun! Nu i se întâmplase niciodată să se simtă fermecat nici măcar de cel mai scump parfum. Îşi aminti cum îi mirosise părul în

timp ce era deasupra ei, sporindu-şi propria plăcere sexuală prin mireasma părului ei.

Fusese vorba de plăcere, nu de un simplu act carnal.

La răsărit se trezi din nou şi nu mai reuşi să adoarmă. Soarele strălucea în spatele perdelelor. Păsările începuseră să ciripească. Era un detaliu al vieţii de la ţară pe care îl uitase. Aruncă nervos aşternuturile. Avea de gând să iasă puţin la aer, să îşi limpezească gândurile, să scape de sentimentul apăsător pe care îl simţea în casa aceea.

Dar când ieşi pe uşa de la intrare câteva minute mai târziu, în drum spre grajduri, se opri pe treptele de marmură. Îşi văzu şoricelul cafeniu pe terasa de sub el. Charity se întoarse să îl privească. Era deja trează, aranjată şi plecată la plimbare atât de devreme în zorii zilei?

— Bună dimineaţa, milady, zise el, uimit că somnul îl ocolise toată noaptea cu gândul la creatura aceea atât de banală – chiar şi ochii ei erau umbriţi de borul bonetei cafenii.

— Nu am putut să dorm, zise ea. Păsările şi răsăritul soarelui au complotat împotriva mea. Încerc să mă hotărăsc dacă să merg spre lac sau spre deal.

— Spre deal, îi sugeră el. Este o plimbare foarte plăcută care te conduce spre un peisaj frumos prin parc, moşie şi peisajul înconjurător.

— În cazul acesta, am să-ţi ascult sfatul, răspunse ea.

El se lovi cu cravaşa peste cizme, nehotărât.

— Poate că mi-ai permite să te însoţesc? întrebă el brusc.

— Bineînţeles, spuse ea cu un zâmbet uşor.

Merse alături de ea, cu braţele pe lângă corp. Ea şi le împreună la spate. Avea un pas mare, observă el, ca şi cum ar fi fost obişnuită cu viaţa la ţară. Dar avea şi un mers delicat. Oare cum fusese viaţa împreună cu tatăl ei? De cât timp murise mama ei? Se simţea oare îngrozitor de singură? Oare tatăl ei chiar nu fusese în stare să îi lase o situaţie mai bună, ştiind că averea avea să fie revendicată de o rudă de sex masculin? Oare acesta refuzase să se ocupe de ea? Oare nu îi era dor de casa ei, de provincie, de

viaţa unei lady? Oare trăise în sânul unei familii iubitoare? Avusese oare parte de iubire şi în afara familiei – exista oare undeva un bărbat de care fusese nevoită să se despartă ca să lucreze ca guvernantă? Se simţi uşurat când o auzi vorbind, dându-şi seama de şirul gândurilor sale. Nu voia să fie curios în privinţa ei sau să ştie mai multe detalii decât era nevoie.

— Tatăl tău este cu adevărat bolnav, spuse ea. Ai aflat ce e în neregulă cu el şi cât este de grav?

Vorbise pe scurt despre asta cu Marianne seara trecută în salon.

— Are probleme cu inima, spuse el. În ultimele luni a mai avut câteva mici episoade cardiace. Doctorul l-a avertizat că următorul atac poate fi fatal. L-a sfătuit să nu se ridice din pat.

— Mi se pare că tatăl tău nu este genul de persoană care să asculte de sfatul altora, zise ea.

— Ai cea mai mare dreptate.

— Poate că te-ar asculta dacă ai vorbi tu cu el, zise ea. Poate că te-a invitat acasă în speranţa că veţi sta de vorbă, că vei fi de acord să îi ridici de pe umeri povara titlului.

Anthony râse, deloc amuzat, iar ea îşi îndreptă privirea spre el.

— Îl iubeşti? îl întrebă ea într-o şoaptă timidă.

El începu din nou să râdă.

— Ce întrebare ridicolă, milady! spuse el. Nu am mai vorbit de opt ani. În tot acest timp am făcut deliberat toate lucrurile pe care el le urăşte. Am trăit primejdios, m-am implicat în afaceri şi investiţii, am făcut o avere fără ajutorul lui şi am devenit…

— Un libertin, completă ea când îl văzu ezitând.

— M-am eliberat de el şi de întreaga familie. Când m-am întors, am făcut-o fiind eu însumi, în condiţiile impuse de mine. Nu, nu îl iubesc. Nu am ce să iubesc. Şi nu am capacitatea de a iubi, chiar dacă aş avea ce să iubesc. Ai avut perfectă dreptate ieri, atunci când m-ai comparat cu tatăl meu.

— De ce te-a chemat înapoi? întrebă ea.

— Ca să îşi impună încă o dată voinţa asupra mea, răspunse el. Ca să mă transforme în acea persoană pe care şi-a dorit-o mereu, chiar de la naşterea mea, ca să fiu vrednic să duc mai departe tradiţiile pe care el le-a respectat cu atâta stricteţe.

— Şi poate ca să îşi vadă fiul înainte să moară, adăugă ea.

— Spune-mi, milady, zise uşor iritat, obişnuieşti să citeşti romane de dragoste? Aiureli sentimentale? Ai în minte o scenă cutremurătoare pe patul de moarte în care tatăl şi fiul, cu ochii în lacrimi, înconjuraţi de ceilalţi membri ai familiei, care suspină şi ei pe fundal, fac în cele din urmă pace? Şi că îşi declară în ultimul ceas dragostea unul faţă de celălalt? Şi îşi promit că se vor întâlni în rai? Titlul cărţii ar putea fi chiar Iertare şi pace. Sau Fiul risipitor, cu toate că acest titlu a fost deja adjudecat, nu-i aşa?

— Însă nu într-un roman sentimental, răspunse ea. Ci în Biblie, milord.

— Ah. Touché, zise el.

Ea îi zâmbi, dar nu mai spuse nimic. Era agitat. Tăcerea ei îl privă de ocazia de a-şi descărca nervii pe ea. Ajunseră la dumbrava cu flori, iar cărarea pietruită începu să urce. Curând ajunseră după o cotitură la micuţa construcţie în stil grecesc, de unde aveau o privelişte amplă spre casă şi lac.

Poate că venise momentul să afle motivul adevărat pentru care se căsătoriseră.

— Excelenţa Sa m-a chemat acasă ca să mă însoare cu mireasa pe care mi-a ales-o acum şaptesprezece ani, zise el şi simţi o satisfacţie meschină când o văzu întorcându-şi privirea spre el. O căsătorie dinastică, după cum îţi poţi da seama, milady. Domnişoara este fata contelui de Tillden, un nobil de spiţă veche şi cu mare avere, un bărbat la fel de important ca însuşi Withingsby.

Ea făcu ochii mari – putea să îi vadă clar chiar şi pe sub borul bonetei.

— Ei sunt oaspeţii care vin astăzi, spuse ea.

El zâmbi.

— Mă aşteptau să vin acasă, să am o foarte scurtă logodnă cu Lady Marie Lucas, să sărbătorim mâine-seară evenimentul cu un bal şi să ne căsătorim până la sfârşitul verii, explică el. Ulterior, urma să îmi fac datoria de a-i oferi moştenitori şi moştenitoare în fiecare an, timp de douăzeci de ani. Ducesele de Withingsby sunt alese din rândul domnişoarelor tinere, ca să fie fertile mulţi ani. În definitiv, e şi păcat să iroseşti o aşa descendenţă pe doi, trei copii, nu?

Ea se opri. Erau faţă-n faţă.

— Aşa că ai dat anunţ pentru o guvernantă şi ai cerut-o în căsătorie pe candidata aleasă, spuse ea. Ce glumă bună! continuă ea, fără să pară amuzată.

— Aşa m-am gândit şi eu, zise el, încruntându-se. Încă mai cred asta. Musafirii ajung în această după-amiază, fără să ştie că vin degeaba.

Îl privi în ochi, iar el simţi din nou impulsul de a se da înapoi. Dar nu o făcu. Era ceva ciudat în ochii ei. Furie? Dispreţ? Ridică din sprâncene.

— Milord, cred că nu ai fost tocmai sincer cu mine, spuse ea. Nu am ştiut că voi fi folosită pe post de instrument de tortură. Dacă aş fi ştiut, tind să cred că ţi-aş fi refuzat oferta.

— Tortură? se miră el.

— Câţi ani are? întrebă ea.

— Şaptesprezece, răspunse el.

— Şi vine azi aici aşteptându-se la o logodnă, zise ea, doar ca să descopere că eşti deja căsătorit… cu mine. Cu o femeie mai în vârstă decât ea şi de un rang inferior. Oh, da, milord, trebuie să te felicit. Este un plan diabolic şi funcţionează de minune.

Dispreţul ei tăcut îl scandalizează. Cum îndrăznea?

— Milady, spuse el, mie mi se pare că erai pregătită să accepţi banii mei şi să fii bogată pentru tot restul vieţii. Ai pus prea puţine întrebări despre care aveau să fie atribuţiile tale în calitate de soţie a mea. Singura întrebare care a părut să te preocupe era legată de capacitatea mea

de a duce la bun sfârşit oferta financiară. Ai negociat un preţ mai bun. Ai insistat asupra unei clauze care să garanteze că vei continua să primeşti o rentă anuală chiar şi dacă ar fi să mor înaintea ta. Şi acum ai pretenţia să îmi dai lecţii de moralitate?

Ea îl privi sfidătoare, dar se îmbujoră puternic.

— Nu i-am făcut niciun fel de promisiune lui Lady Marie Lucas, zise el. Nu am avut niciodată nici cea mai mică intenţie să mă însor cu ea.

— Dar nu te-ai gândit să îi scrii tatălui tău ca să îi explici situaţia, zise ea, să îi spui pe un ton ferm că nu vrei să faci asta şi că ar trebui să îl informeze pe contele de Tillden în privinţa deciziei tale? În loc să faci asta, te-ai căsătorit cu mine şi m-ai adus aici ca să îi umileşti pe toţi.

— Da, răspunse el scurt, complet enervat de faptul că îl făcea să se simtă vinovat.

Nu avea niciun motiv pentru care să se simtă vinovat. Era vorba despre viaţa lui. Îşi exprimase clar punctul de vedere în urmă cu opt ani, iar dacă tatăl său nu înţelesese mesajul, atunci avea de gând să îi explice din nou.

Ea deschise gura, de parcă ar fi dat să vorbească, dar o închise şi începu din nou să meargă. El o urmă.

— Poate că e mai bine pentru biata fată, zise ea în cele din urmă. Nu ştiu cum te-ai comporta cu o fată de şaptesprezece ani.

— Bineînţeles că tu ştii mult mai bine cum să relaţionezi cu mine, răspunse el.

— Nu se va ajunge la asta, spuse ea. Când voi putea să plec? După umilinţa de astăzi?

— Nu, răspunse el. O să mai am nevoie de tine.

Trebuia să mai rămână, deşi nu ar mai fi avut de ce s-o facă după ziua de astăzi. Ar fi putut la fel de bine să se întoarcă la viaţa lui, având certitudinea că familia lui nu l-ar mai fi deranjat niciodată. Dar odată ce venise acasă, ştia că nu va putea pleca din nou, nu atât de repede, nu atât de uşor. Tatăl său era bolnav, probabil chiar pe moarte. William şi Charles erau fraţii săi. Marianne şi Augusta erau surorile sale. Acum că îi revăzuse simţi din nou povara

acestor relaţii. Într-o bună zi – poate în curând – avea să devină capul familiei. Nu, trebuia să se clarifice situaţia înainte să plece de la Enfield – înainte de a-şi elibera soţia. Nu era sigur cum avea să se întâmple acest lucru – nu era deloc sigur.

Continuară să se plimbe în tăcere până ce ea observă foişorul de piatră şi se opri din nou.

— Mergi în faţă, îi spuse el. Priveliştea este încântătoare. E chiar şi o băncuţă în pavilion dacă vrei să te odihneşti puţin.

Ea îi urmă sfatul, dar nu se aşeză. Rămase multă vreme în faţa construcţiei, uitându-se spre casă, admirând priveliştea. Era un peisaj superb, scăldat în primele raze ale dimineţii. Dacă din casă auziseră un cor de ciripituri, aici se auzea şi mai intens.

— Totul o să îţi rămână ţie, spuse ea după o pauză lungă. Părea să vorbească mai mult cu ea însăşi decât cu el. Cu toate acestea, nu simţi nevoia să îl dai mai departe către fiul tău.

El o privi brusc. Charity stătea cu spatele drept, cu fruntea sus. O astfel de postură mândră, dreaptă era caracteristică ei, îşi spuse el. În alte veşminte ar fi părut o ducesă. În alte veşminte ar fi fost frumoasă. Acest gând îi dădu fiori. E adevărat, o rochie nu te face neapărat mai frumoasă – dar ajută. Dar el era deja destul de familiarizat cu chipul ei ca să recunoască – cu greu – că era mult mai frumoasă decât i se păruse la început. Purtase o mască banală la interviul de pe Upper Grosvenor Street. Ochii fuseseră cei care aproape că o dăduseră de gol şi avusese grijă să şi-i ţină ascunşi.

— Ai face bine să speri să nu mă răzgândesc, zise el, privind-o din cap până-n picioare.

Ea îi întoarse privire – şi roşi.

— Nu intenţionez să mă răzgândesc, continuă el în ciuda valului de dorinţă pe care cuvintele şi înfăţişarea ei le treziseră în el. Tot ce s-a întâmplat între noi acum două nopţi, chiar dacă plăcut, a fost o greşeală. Care s-ar putea să aibă consecinţe. Sper că nu o să fie cazul. Dar poţi să

stai liniştită, nu te voi mai supune niciodată primejdiei de a rămâne însărcinată.

Ea nu îşi dezlipi privirea de la el, chiar dacă era îmbujorată. Îşi aplecă uşor capul, continuând să îl privească.

— Cred că ţi-ai iubit foarte mult mama, zise ea.

O clipă, aproape că fu orbit de furie. Îşi încleştă strâns mâinile la spate, respiră profund şi fu recunoscător pentru controlul de fier cu care reuşise întotdeauna să îşi tempereze firea.

— Mama mea, spuse el încet, nu este un subiect de discuţie între noi doi, milady. Niciodată. M-am făcut înţeles?

— Da, răspunse ea. Am înţeles.

— Mai vrei să urcăm? întrebă el arătând spre poteca ascendentă. Mai sunt alte peisaje la fel de frumoase.

Ar fi trebuit să călărească, îşi spuse el. Ar fi trebuit să rămână singur.

— Mai bine nu, răspunse ea. Am stabilit cu tatăl tău să îmi arate galeria cu portrete după micul dejun, dar o să mă străduiesc să nu îl reţin prea mult. O să încerc să îl conving să se odihnească.

— Sigur, zise el zâmbind.

— Şi apoi intenţionez să o vizitez pe Claudia, continuă ea.

El dădu politicos din cap. Sigur, las-o să facă şi asta. Las-o să se împrietenească cu Claudia şi cu Will, cu toată lumea dacă vrea. Avea să descopere că era mai dificil decât credea. Las-o să se împrietenească cu Tillden şi cu Lady Marie după-amiază. În dimineaţa aceasta avusese toate motivele să se simtă învingător. Dar ea reuşise să îl liniştească.

— În cazul acesta, dă-mi voie să te conduc acasă pentru micul dejun, zise el. Cu toate că se îndoia sincer că ceilalţi se treziseră.

— Poate că, spuse ea, ai vrea să mă însoţeşti? La Claudia, vreau să spun. Nu ai prea avut ocazia să vorbeşti cu fratele tău ieri. Şi presupun că încă nu ai făcut cunoştinţă cu nepoţii.

— Cu moştenitorii mei după William? întrebă el. Nu, nu i-am cunoscut. Din păcate, am alte planuri în dimineaţa asta.

Ea ocoli foişorul, iar el o urmă şi începură să coboare panta. Merseră în tăcere, fără să se atingă.

Dar vorbi din nou, în timp ce se apropiau de casă – reţinut, deloc sigur că voia să facă ce urma să propună.

— Aş putea amâna planul din dimineaţa asta, zise el. Poate că am să te însoţesc la casa văduvei. Aflase seara trecută că acolo locuiau William, Claudia şi cei doi fii ai lor. La urma urmei, ne-am căsătorit acum două zile şi suntem foarte îndrăgostiţi unul de celălalt, cu siguranţă nu vrem să stăm nicio clipă despărţiţi. Tonul lui sună răutăcios chiar şi în propriile urechi.

— Iar William este fratele tău, spuse ea zâmbindu-i.

Da. Iar William era fratele lui. Iar unele fantome trebuiau lăsate să-şi găsească liniştea, după cum îşi dăduse seama cu o zi înainte.

*

Poate că ducele de Withingsby nu avea capacitatea de a iubi, îşi spuse Charity, chiar dacă nu era pe deplin convinsă de asta – nu credea că o fiinţă umană nu poate fi capabilă de iubire. Dar cu siguranţă că era capabil de o mândrie la graniţă cu iubirea.

Era deja la micul dejun atunci când ea şi soţul ei se întoarseră de la plimbarea matinală şi intrară în salon împreună. Se ridică şi făcu o scurtă plecăciune în faţa ei, în timp să îi studie rochia cafenie şi cocul simplu – nu îşi chemase camerista în zorii zilei – cu o privire trufaşă.

Imediat după micul dejun o duse în galerie, care se întindea pe toată lungimea casei, şi începu să îi arate portretele de familie şi să îi descrie membrii şi, în unele cazuri, pe artiştii care pictaseră tablourile. Dădu dovadă de o mândrie şi de o emoţie pe care nu le mai observase la el.

— Personajele pictate de Van Dyck, spuse ea, apropiindu-se de un tablou care arăta o adunare de familie,

arată la fel. Şi nu mă refer numai la bărbile ascuţite, la mustăţile curbate sau la părul în bucle, specifice acelei perioade. Mă refer la forma feţelor şi a ochilor – şi la umerii căzuţi. Picturile lui sunt uşor de recunoscut.

— Şi cu toate astea, zise el, cred că vei fi de acord, milady, că ducele de Withingsby din acest tablou seamănă foarte mult cu soţul tău.

Chiar aşa era. Ea zâmbi.

— La fel de bine cum seamănă şi cu dumneavoastră, tată, replică ea. Dar nu cred că am văzut vreodată un tată şi un fiu care să semene atât de bine unul cu celălalt. „Şi care să se iubească şi să se urască atât de tare”, gândi ea. Nu credea că se înşela.

— Se pare că acel terier, zise el, arătând cu bastonul spre un câine micuţ care stătea în braţele unui băiat cârlionţat, îmbrăcat în satin, i-a salvat viaţa tânărului său stăpân când acesta a căzut într-un şanţ şi s-a lovit la cap. Câinele a lătrat fără încetare până au venit ajutoare.

— Pe băiatul care îl ţine în braţe? întrebă ea, apropiindu-se să îi studieze pe cei doi.

— Da, moştenitorul ducelui, răspunse el. Strămoşul meu.

— Oh! Charity se întoarse şi îi zâmbi larg. Aşadar, îi datoraţi viaţa şi acelui câine.

— Iar tu îi datorezi viaţa soţului tău, milady, răspunse el, ridicând din sprâncene.

— Da.

Roşi, fără să îşi dea seama de ce. Dar înţelese de ce când văzu că socrul ei îi observase îmbujorarea şi că o atribuise motivelor greşite. Roşi pentru că îl minţea, pentru că, deşi era căsătorită cu fiul lui, nu era cu adevărat soţia acestuia. Nu voia să îl mintă. Ar fi fost mult mai bine dacă soţul ei ar fi venit singur la Enfield Park ca să îl înfrunte pe Excelenţa Sa, ca să îşi reafirme dorinţa de a-şi trăi viaţa după bunul său plac şi de a-şi alege mireasa după acelaşi principiu.

Se îndreptă spre următorul tablou, apoi spre următorul până ajunseră la cel mai recent. Ea îl admiră în

tăcere, aşa cum făcu şi el.

Părea mult mai tânăr în acel tablou. Semăna şi mai mult cu fiul lui, cu părul lui negru, cu o culoare sănătoasă în obraji. Marchizul de Staunton – mândru, tânăr, chipeş – stătea lângă el. Celălalt tânăr cu siguranţă era Lord William, chiar dacă arăta diferit faţă de bărbatul pe care îl cunoscuse cu o zi în urmă, şi nu numai din pricina vârstei. Părea vesel şi relaxat. Marianne nu se schimbase prea mult. Băiatul acela solemn trebuia să fie Charles. Nimeni nu zâmbea, cu toate că William părea să surâdă în sinea lui.

— Cred că era frumoasă, spuse Charity. Se referi la ducesă, care stătea lângă soţul ei, privindu-l cu drag. Chiar dacă nu avea o înfăţişare la fel de plăcută ca a celorlalţi, părea, în mod ciudat, centrul de interes al tabloului, atrăgând toate privirile asupra ei, chiar mai mult decât copilul sau decât ducele cel semeţ, mai mult decât fiul ei cel mândru. Charity îşi spuse că pictorul probabil că fusese fascinat de ea. Avea o frumuseţe trecută, cu toate că probabil pictorul îi diminuase trecerea frumuseţii. Dar nu ignorase tristeţea din ochii ei.

— A fost cea mai frumoasă femeie la vremea ei, zise brusc ducele.

Oare acesta fusese motivul pentru care se căsătorise cu ea? Pentru frumuseţea ei? Oare o iubise? Îi născuse treisprezece copii. Dar acest lucru nu era o dovadă nici de iubire, nici de lipsa acesteia. Era mama lui Anthony, îşi zise Charity. Femeia aceea pentru care avea sentimente atât de puternice încât se transformase într-un sloi de gheaţă în dimineaţa aceea atunci când îi sugerase că o iubise.

— Era fiica cea mare a unui duce, continuă Excelenţa Sa. De mică a fost crescută în ideea de a deveni soţia mea. Şi-a făcut datoria până în ziua morţii.

Până în ziua în care o născuse pe Augusta. Charity simţi fiori pe şira spinării. Oare o iubise? Poate chiar mai important – oare ea îl iubise pe el? Îşi făcuse datoria…

„Sunt fiica unui gentleman”, ar fi vrut ea să spună. „Am fost crescută să fiu o lady. Şi eu îmi cunosc datoria şi am să mă supun până la sfârşitul zilelor mele”. Dar nu era

tocmai adevărat, nu? Se căsătorise de-abia acum două zile şi făcuse deja tot felul de promisiuni care aveau să fie încălcate. Îşi bătuse joc de instituţia căsătoriei – de dragul banilor. Soţul ei avusese dreptate în dimineaţa aceea, când ea fusese scandalizată să afle adevăratul motiv pentru care se însurase cu ea în grabă şi pentru care o adusese aici. Simţi un junghi de vinovăţie şi rămase surprinsă să constate că se simţea atât de in defensivă, atât de dornică să se justifice în faţa acestui bărbat neînduplecat care nu zâmbea niciodată şi care părea să nu le fi dat niciun strop de iubire copiilor săi.

— Tată, zise ea, luându-l de braţ, deja staţi în picioare de mult timp. Sunt foarte recunoscătoare că m-aţi adus aici să-mi prezentaţi familia dumneavoastră – familia lui Anthony. Dar permiteţi-mi să vă duc undeva să vă odihniţi. Spune-mi unde.

— Presupun că Staunton nu s-a oferit să te îmbrace într-o manieră potrivită noului tău statut, zise el.

O lăsă fără glas. Era perfect conştientă de rochia ei ponosită, de care ar fi trebuit să se schimbe pentru micul dejun şi categoric pentru această vizită la galerie. Dar avea puţine haine de schimb. Nu îi dădu drumul.

— Ne-am căsătorit în grabă, tată, zise ea. Anthony şi-a dorit să venim de îndată aici. Îşi făcea griji pentru starea dumneavoastră de sănătate. Nu am avut timp să mergem la cumpărături. Nu mă deranjează. Hainele nu sunt importante.

— Din contră, răspunse el, aspectul fizic este cel mai important – mai ales pentru o femeie de rangul tău. Eşti marchiza de Staunton, milady. Şi bineînţeles că s-a căsătorit cu tine în grabă. Mă întreb dacă ştii care este motivul pentru care a făcut acest pas. Milady, eşti chiar atât de naivă încât să crezi că eşti iubită pentru înfăţişarea ta, pentru câteva sărutări pe mână şi pentru activităţile conjugale care, fără îndoială, au avut loc în dormitorul tău seara trecută? Dacă ai speranţa iubirii şi a unui final fericit, cu siguranţă că vei fi grav rănită.

Ea înghiţi în sec.

— Tată, cred că eu şi Anthony trebuie să stabilim cursul căsniciei noastre şi gradul de iubire pe care îl împărtăşim, spuse ea pe un ton calm, dar cât de poate de hotărât.

— În cazul acesta eşti cu adevărat nesăbuită, răspunse el. Nu există niciun „noi” într-o căsătorie ca a voastră. Există numai Staunton. Nu eşti o soţie, ci un bun, milady, de un rang suficient de inferior, încât să îmi demonstreze cât de mult mă dispreţuieşte. O să îţi facă copii ca să se dea în spectacol în faţa mea şi în faţa lumii întregi de inferioritatea legăturilor mamei lor.

Acesta era felul în care îşi câştiga ea banii, îşi spuse Charity, ţinându-l încă de braţ, aproape ameţită de durere. Pentru Phil. Pentru Penny. Pentru copii. Nu avea de gând să uite scopul pentru care se afla acolo.

Cât de fericită era acum că avusese înţelepciunea de a se declara fiică unică.

— Vă simţiţi trădat? îl întrebă ea. Sunteţi supărat că m-am căsătorit cu Anthony?

El nu răspunse imediat.

— Şi dacă aş fi supărat, milady, zise el în cele din urmă, Staunton nu va avea niciodată satisfacţia de a afla asta. O să vezi că am şi eu resursele mele. Majoritatea jocurilor sunt menite să fie jucate în doi. Iar majoritatea jocurilor sunt cu atât mai interesante atunci când participanţii joacă cu aceeaşi pricepere şi entuziasm. Da, scumpă doamnă, mă simt obosit. Te rog să mă conduci în bibliotecă şi să rogi menajera să îmi aducă ceva de băut. Poţi să îmi citeşti ziarul în timp ce mă odihnesc puţin. I-ai promis lui Lady William că o s-o vizitezi în dimineaţa aceasta? Am să te rog să mai rămâi o oră. Fiul meu a venit ieri acasă şi mi-a adus o noră. E de datoria mea să încerc să o cunosc. Nu m-ar surprinde să aflu că m-aş putea ataşa de ea.

Vorbi pe un ton rece, cu o privire neînduplecată. Dar nu trebuia să fii un geniu, îşi spuse Charity, ca să înţelegi ce joc hotărâse să joace Excelenţa Sa. Bineînţeles, ştiuse de la bun început că avea să fie un pion. Doar că nu ştiuse cât de

elaborat avea să devină rolul său. Însă se părea că primea indicii noi cu fiecare ceas.

Simţea că merita fiecare clipă de disconfort prin care trecuse deja şi care avea să vină.

capitolul 9

Nu era nerăbdător să vadă cum aveau să decurgă evenimentele din acea zi. Nu se simţea deloc în largul lui. Se aşteptase la un sentiment de triumf. Sentiment care nu îl părăsise, bineînţeles, dar pe care soţia sa reuşise să îl tocească în timpul plimbării de dimineaţă când îl acuzase de cruzime. Cruzime faţă de o tânără pe care şi-o amintea pur şi simplu ca pe o copilă simplă şi stângace care obişnuia să se joace cu Charles.

Dacă ar fi venit singur, probabil că ar fi ajuns să se însoare cu ea, îşi spuse. Chiar şi după cei opt ani de independenţă şi cu convingerea că se eliberase de influenţa tatălui său. Dacă ar fi venit singur acasă şi dacă Tillden ar fi adus-o pe fiica lui, i-ar fi fost extrem de greu să evite logodna la care toată lumea se aştepta. Asta ar fi fost mai crud decât să fi refuzat.

Nu era un om rău, ci era un om care voia să fie lăsat în pace, să îşi trăiască liniştit viaţa. Însă moştenitorul unui ducat nu era stăpân peste viaţa sa; decât dacă ar fi fost dispus să facă orice ca să îşi obţină independenţa.

Mergea pe alee alături de soţia lui, în drum spre casa Claudiei. Nu avusese timp să pună în balanţă sentimentele sale legate de această vizită. Nu voia să o facă. Se întrebă dacă William era acasă. Se întrebă dacă era nevoie să facă cunoştinţă cu copiii.

— Aţi fost în sat mai devreme? îl întrebă soţia lui.

— Da, răspunse el. Am fost să vorbesc cu doctorul ducelui. L-au adus tocmai din Londra ca să se îngrijească de sănătatea lui, dar se plânge că este jignit şi ignorat la fiecare pas.

— Tatăl tău este cu adevărat bolnav, spuse ea. Oboseşte foarte uşor.

— E pe moarte, zise el. Chiar are probleme cu inima. Este foarte slăbit. Poate să aibă oricând un nou atac sau mai poate să o ţină aşa cinci ani. Dar refuză să se odihnească şi să transfere responsabilităţile sale către un administrator, după cum a fost sfătuit să facă.

— Atunci trebuie să îl convingem noi să facă asta, zise ea.

Traversară podul şi se opriră să admire râul, pajiştile şi copacii printre coloane.

„Noi?” Se uită la ea sever şi ridică din sprâncene.

— Noi trebuie să facem asta? întrebă el.

Tonul lui o alertă şi îşi întoarse privirea spre el.

— Te-a chemat acasă, spuse ea. Probabil că nu i-a fost uşor să facă asta, să facă primul pas, un bărbat atât de mândru ca el. Vrea să lase lucrurile în ordine, milord. Ar fi vrut să te vadă căsătorit cu femeia pe care ţi-a ales-o. Voia să vadă că preiei frâiele familiei ca să poată sta liniştit, ca să accepte sfârşitul ştiind că viitorul rămâne pe mâini bune.

— Voia să trăiască din nou sentimentul de putere, zise el scurt.

— Poţi să-i spui cum vrei, zise ea. Dar te-ai întors. Oh, a fost în condiţiile impuse de tine, după cum ţii morţiş să ne reaminteşti, atât mie, cât şi ţie. Dar nu erai obligat să vii. Ţi-ai construit propria viaţă, propria avere. Ai plecat fără intenţia de a te mai întoarce vreodată. Dar ai făcut-o. Mai mult decât atât, te-ai mai şi căsătorit cu o necunoscută înainte de a te întoarce. Şi te-ai întors.

Avea acea capacitate de a-l irita profund. Probabil că vorbea guvernanta din ea, îşi spuse el.

— Ce încerci să-mi spui, milady? întrebă el.

— Că nu ai scăpat niciodată de sub controlul lui, zise ea. Că încă îţi iubeşti tatăl.

— Încă, milady? zise el. Încă? repetă el. Capacitatea ta de observaţie este deficitară, pot să vă asigur de asta. Nu ai văzut că nu există niciun strop de iubire în familia asta – în soţul tău? Vezi ce vrei să vezi cu sensibilitatea ta

tipic femeiască.

— Şi el te iubeşte, continuă ea.

Făcu un gest de nerăbdare cu mâna şi o invită să îşi continue drumul. Priveliştea pitorească nu reuşea să îi impresioneze în dimineaţa aceea.

— Poţi să te asiguri că ultimele lui zile sunt unele liniştite, spuse ea, şi, de asemenea, cred că poţi să rezolvi unele probleme pe care le ai cu tine însuţi. Bineînţeles, trebuie să trecem peste episodul jenant din după-amiaza aceasta şi să acceptăm că logodna la care sperase tatăl tău nu va avea loc. Dar încă există o şansă ca lucrurile să ia o întorsătură favorabilă. Poţi să rămâi aici – îndrăznesc să spun că nu există niciun motiv atât de important pentru care să te întorci în Londra. Şi cred că este posibil ca tatăl tău să ajungă să mă accepte, poate chiar să mă simpatizeze puţin.

Erau atât de multe lucruri din micul ei discurs la care ar fi putut obiecta că rămase fără cuvinte timp de câteva clipe.

— Crezi că domnia ta ar putea ajunge să te simpatizeze puţin? întrebă el în cele din urmă. Pe lângă toate lucrurile care era în neregulă cu ea, oare femeia aceasta era şi nebună?

— Mi-a arătat galeria, zise ea, şi a fost un efort foarte mare pentru el. Mi-a permis să îl ajut să meargă în bibliotecă şi să îi dau un scaun pe care să-şi întindă picioarele şi o pernă pe care să îşi odihnească capul. Mi-a dat voie să îi citesc ziarul în timp ce se odihnea. Mi-a spus că singurul motiv pentru care m-a lăsat să plec după o oră era pentru că deja îi promisesem Claudiei că voi merge în vizită.

Nemernicul acela! Rămase din nou fără cuvinte.

— Ştiu că ai venit aici vrând să te răzbuni, spuse ea, dar poţi alege să rămâi pentru un motiv mult mai nobil, milord. Putem să îl facem fericit.

— Noi. Dacă nu ar fi fost atât de cuprins de furie, aproape că ar fi izbucnit în râs la simpla idee că Ducele de Withingsby ar putea fi fericit. My lady, am impresia că uiţi

ceva foarte important. Domnia sa poate să mai trăiască alţi cinci ani, poate chiar mai mult. Chiar crezi că avem noi posibilitatea de a-l face fericit în tot acest timp? Cum? Dovedindu-i că avem căsnicia perfectă? Dăruindu-i nepoţi? Eşti sigură că vrei să dezvoltăm aranjamentul nostru financiar astfel încât să investim atâta timp şi, ah, energie?

O lăsase fără cuvinte, în cele din urmă. Şi, după cum se aştepta, văzu bujorii din obrajii ei. Dar o idee încolţi brusc în mintea lui. Ea nu avea familie. Probabil nici prieteni. Nu avea pe nimeni. Poate că… Ce încerca oare să pună la cale?

— Poate că, zise el privind-o lung, chiar asta îţi doreşti, my lady. Poate că vrei să urmezi exemplul mamei mele cu şaptesprezece sarcini în următorii douăzeci de ani. M-aş putea lăsa convins să mă supun dorinţelor tale. La urma urmei, rolul meu în acest plan ar fi unul destul de mic – şi deloc neplăcut.

— Aş fi nesăbuită, răspunse ea, să îmi doresc să ne prelungim relaţia, my lord. Nu eşti un om plăcut. Singurul motiv pentru care te suport este pentru că, vreau să cred că undeva în spatele privirii tale reci se ascunde o persoană care s-ar putea face plăcută dacă nu s-ar feri atât de mult. Iar ideea unei familii mari nu este una înspăimântătoare. Se întâmplă. Agonia pierderii unui copil este adesea înduioşată de iubirea şi căldura familiei.

— Sunt sigur că ştii multe despre asta, zise el. Auzi atitudine batjocoritoare din glasul său şi văzu lacrimile din ochii ei. Ea nu avea pe nimeni. Îi muriseră şi părinţii şi avea numai douăzeci şi trei de ani.

— Îmi pare rău, se grăbi el să spună. Te rog să mă ierţi. Am vorbit fără să gândesc şi te-am rănit.

Îl privi cu ochii plini de lacrimi. Cum de reuşise să se convingă că era o fată banală? se întrebă el. Însă starea de nervozitate nu lăsă loc de jenă. La naiba, începea să o vadă ca pe o fiinţă umană. O femeie cu sentimente.

Nu voia să fie nevoit să se preocupe de sentimentele altcuiva. Pentru numele lui Dumnezeu, oare când fusese ultima oară când îşi ceruse scuze? Sau când se simţise atât

de mustrat de vinovăţie?

— Îl ai pe tatăl tău, zise ea, ai fraţi, surori, nepoţi şi nepoate. Sunt toţi alături de tine. Poate că mâine, luna viitoare sau anul viitor nu vor mai fi aici. Poate că va trebui să te desparţi de ei şi poate că n-o să-ţi fie uşor să îi reîntâlneşti, poate că o să fie de-a dreptul imposibil. Te-ai ţinut departe de familia ta timp de opt ani din cauza mândriei tale, din cauza altor motive despre care nu ştiu nimic. Ai primit o a doua şansă. Viaţa nu-ţi dă prea multe şanse.

Dumnezeule! Dumnezeule! La naiba! Se căsătorise cu o credincioasă. Una cu ochii mari, fermecători în care i-ar fi foarte uşor să se piardă, dacă nu avea grijă.

O avalanşă de frunze căzu peste ei şi îi întrerupse gândurile. O văzu pe soţia lui acoperindu-şi chipul surprinsă, încercând să se ferească. Auziră chicoteli înfundate. Da, el şi Will făcuseră cândva acelaşi lucru, cu pietriş, şi fuseseră pedepsiţi cu asprime de grădinar, care le alinase durerea după bătaie promiţându-le că nu avea să îi povestească episodul tatălui lor.

Soţia lui îşi lăsă capul pe spate şi se uită în sus.

— Vine toamna, spuse ea cu voce tare, pe un ton şi cu o expresie exagerat de uluite, aşa că toate frunzele cad din copaci. Milord, cred că, dacă ridici bastonul şi loveşti uşor crengile mai joase, o să cadă şi mai multe.

Se auziră alte chicoteli înăbuşite.

— Nu e toamna, milady, spuse el, elfii sunt de vină. Dacă îi îmboldesc cu bastonul se prea poate să cadă din copaci şi să îşi rupă gâtul. Poate că ar trebui să îi las să coboare singuri.

Chicotelile se transformară în râsete cristaline, iar unul din băieţi coborî pe alee, în faţa lor. Era murdar, dezordonat şi îmbujorat.

— Te-am văzut venind, mătuşă Charity, zise el, şi am stat la pândă.

— Iar noi am căzut în capcană, răspunse ea. Privi din nou în copac. Ai rămas blocat acolo, Harry?

Chiar asta se întâmplase. Se părea că puştiul se

pricepea de minune să se caţăre în copaci, dar îi era imposibil să se dea jos – sau cel puţin asta le povesti fratele lui. Marchizul se ridică şi îl ajută să coboare. Era la fel de murdar ca şi celălalt băiat. Era blond, cu ochii verzi şi foarte micuţ. Aşa ar fi arătat şi fiul lui, îşi spuse marchizul, dacă s-ar fi căsătorit cu…

— Te rog să faci o plecăciune în faţa unchiului tău, Anthony, o auzi pe soţia lui spunând. Aceşti doi elfi sunt Anthony şi Harry, milord.

— M-au botezat după dumneavoastră, domnule, spuse băiatul mai mare. Aşa mi-a zis papa.

Ah. Nu ştiuse asta. Aşadar, aceştia erau copiii lor, băieţii lui Will şi ai Claudiei.

— Mă duc s-o anunţ pe mama că aţi ajuns, spuse Anthony, îndreptându-se spre casă.

— Şi eu mă duc să-l anunţ pe papa. Să nu-i spui tu primul, Harry.

Harry goni în urma lui. Nu avea cum să îl prindă din urmă, bineînţeles. Fraţii mai mici nu reuşeau niciodată să facă asta. Trebuiau să aştepte să crească, pentru a fura şi minţi.

— Cred că suntem aproape de casă, zise soţia lui zâmbindu-i.

— Da. Şi Will probabil că era acasă. Ia-mă de braţ. La urma urmei, se presupune că suntem îndrăgostiţi.

— În cazul acesta, te rog să zâmbeşti, îi reaminti ea.

— Asta şi am de gând să fac, făgădui el înverşunat.

*

Nu doar zâmbi. O prinse de după talie şi o trase mai aproape de el în timp ce se îndreptau spre casă, traversând grădini frumos îngrijite. Însă Charity simţi că avea braţul încordat. La fel erau şi zâmbetele lor atunci când Claudia şi William le ieşiră în întâmpinare. Cei doi băieţi alergau în faţa lor.

Dar măcar zâmbeau. Zâmbeau cu toţii.

— Charity, zise Claudia, mă bucur atât de mult că ai

venit. Şi că l-ai adus şi pe Anthony. Minunat.

— Anthony. William dădu din cap. Milady… Părea chiar ruşinat. Charity. Bine aţi venit.

Era ceva la mijloc, îşi spuse Charity, ceva foarte puternic. Mai mult decât faptul că marchizul îi părăsise acum opt ani. Cei doi se căsătoriseră cu o lună înainte de plecarea lui. Cu o lună înainte de naşterea Augustei, cu o lună înainte de moartea ducesei. Claudia era foarte frumoasă. William şi fratele lui mai mare erau de vârste apropiate. Oare şi soţul ei fusese îndrăgostit de Claudia?

— Mulţumesc, zise ea. Aveţi o casă foarte frumoasă. Ca să fiu sinceră, când am ajuns ieri am crezut că este însăşi Enfield Park şi am fost profund impresionată.

Toţi începură să râdă – toţi. Nu îl mai auzise niciodată pe soţul ei râzând. Acesta o privi cu tandreţe – chiar ar fi trebuit să se facă actor, îşi spuse ea.

— Nu mi-ai spus asta ieri, iubita mea, zise el.

— Ai fi râs de mine, răspunse ea, şi nu îmi place când se întâmplă asta. În plus, chiar rămăsesem fără cuvinte. Mi-am ţinut maxilarul încleştat ca să nu-mi clănţăne dinţii. Habar n-ai cât am fost de emoţionată.

— Cu mine alături?

Simţi un gol în stomac. Dacă ar fi fost actor, ar fi fost rechemat de vreo zece ori după căderea cortinei.

— Şi tu erai la fel de emoţionat, zise ea. Recunoaşte, Anthony, zise ea, zâmbindu-le gazdelor. Dar am trecut de groaza de ieri şi ne putem relaxa într-o companie foarte plăcută – până după-amiaza, vreau să spun. Anthony şi Harry au reuşit să ne surprindă pe alee într-o ambuscadă reuşită. Am fost acoperiţi de frunze. Nu am izbutit să ne adăpostim.

— Nici nu vă mai întreb dacă erau căţăraţi în copaci, zise William pe un ton ironic. În familia asta avem o regulă strictă: nimeni nu are voie să se caţăre în copaci, dacă nu e niciun adult prin preajmă.

— Dar era un adult în preajmă, răspunse marchizul. Chiar doi, de fapt. Aşa că nu au încălcat nicio regulă.

— Unchiul Anthony l-a ajutat pe Harry să coboare,

zise Anthony.

— Tocmai din acest motiv am impus această regulă, adăugă tatăl lui. Fără îndoială că lui Harry nu i-ar fi plăcut prea mult să petreacă o zi întreagă în copac.

Şi în felul acesta, îşi spuse Charity, reuşiră să stabilească o atmosferă aproape relaxată, prin câteva vorbe plăcute. Însă introducerea se terminase.

— Charity, zise Claudia luând-o de braţ. Te rog să intri. Am de gând să te tentez. Sau poate că ar trebui să mă consult cu Anthony înainte de orice. Se întâmplă foarte rar să mergem în oraş, şi nu obişnuiesc să mă plâng de acest lucru. Dar îmi plac hainele elegante, iar lui William îi place să mă vadă aranjată – sau aşa îmi spune când îl constrâng eu. Aşa că, de două ori pe an, aduce o modistă din oraş, alături de alte două croitorese care stau la noi o săptămână. Sunt acum aici şi vreau să am grijă să nu cheltuiesc o mică avere. M-am gândit că, având în vedere faptul că v-aţi căsătorit în grabă şi că nu ai avut timp să îţi cumperi o garderobă, poate că ai vrea şi tu să probezi câteva rochii?

— Oh.

Charity se ruşină şi îi fu teamă să se uite la soţul ei. Garderoba ei săracă făcea parte din planul lui. Dar ce ar mai fi avut de dovedit acum?

— În cazul aceasta, să înţeleg că îmi va fi iertată greşeala de a fi uitat în dorinţa şi graba mea de a mă căsători că urma să îmi aduc soţia din sala de cursuri direct la Enfield? Dacă v-aş spune că pentru mine Charity ar fi la fel de frumoasă şi dacă ar fi îmbrăcată într-un sac, nu ar conta, nu-i aşa? Excelenţa Sa cu siguranţă nu ar fi de acord. Iubita mea, cred că ar trebui să ai o garderobă nouă, bine? Pentru tot felul de ocazii. Câte rochii vrei tu, de acord?

Sărmanul Anthony! Nu avusese altă soluţie. Charity nu se putu abţine să nu îi zâmbească ironic.

— S-ar putea să-ţi pară rău că mi-ai dat mână liberă, zise ea.

— Nicidecum. El îi zâmbi la rândul său şi se apropie uşor de ea. Preţ de o clipă Charity se sperie crezând că

avea să o sărute. Trebuie să-ţi alegi ceva foarte special pentru balul de mâine-seară.

Pentru balul care trebuia să fie în onoarea logodnei sale cu fata contelui de Tillden? Oare nu avea de gând să îl anuleze? Se părea că nu. Invitaţiile deja fuseseră trimise. Iar ea trebuie să participe? La un bal de asemenea proporţii? Ca marchiza de Staunton? Nu era sigură dacă îi tremurau picioarele de teamă sau de entuziasm.

— Oh, minunat! exclamă Claudia. Să mergem. Îi vom lăsa pe William şi pe Anthony să stea de vorbă – şi să aibă grijă de copii, pentru că dădaca are liber în dimineaţa aceasta. Ai mai văzut vreodată aşa poznaşi, Charity? Dar, vezi tu, în casa asta, eu insist ca toţi copiii să fie copii. Iar William este de acord cu mine.

Charity văzu că cei doi bărbaţi rămăseseră în grădină, faţă-n faţă, părând destul de încordaţi. Erau fraţi, foarte apropiaţi ca vârstă. Ce se întâmplase între ei? Era oare Claudia de vină?

Dar nu rămase prea mult pe gânduri. Ar fi trebuit să fie de piatră, îşi spuse ea, în timp ce Claudia o conduse în casă, să nu se entuziasmeze la ideea unei garderobe nou-nouţe. Nu doar o rochie, ci rochii pentru fiecare ocazie. Oricât de multe şi-ar fi dorit ea. Era un gând ameţitor. Şi o rochie de bal!

*

Rămaseră faţă-n faţă, în tăcere, în timp ce soţiile lor se îndreptau spre casă, braţ la braţ. Cei doi băieţi alergau prin grădină, cu braţele deschise. Erau corăbii cu pânze, în bătaia vântului.

Marchizul de Staunton întâlni în cele din urmă privirea fratelui său. Era un moment tensionat, dar refuză să fie primul care să îşi ferească ochii – sau care să vorbească.

— Pare foarte… drăguţă, spuse fratele său în cele din urmă.

— Da, aşa e, răspunse marchizul.

— Mi-era teamă că Lady Marie nu ar fi fost potrivită

pentru tine, continuă Lord William. Mă bucur că ne-ai surprins pe toţi şi că te-ai căsătorit din dragoste, Tony.

— Chiar aşa? Marchizul îi aruncă fratelui său o privire tăioasă. Înseamnă că ţi-ai schimbat părerea.

— Am sperat că după opt ani lucrurile din trecut să rămână în trecut, oftă Lord William. Să înţeleg că nu e cazul?

— Acum mulţi ani mi-ai explicat mult mai pragmatic de ce nu ar trebui să mă căsătoresc din dragoste, răspunse marchizul, şi de ce nu ar trebui să aleg pe cineva care nu are acelaşi statut social ca şi mine.

— Dacă aţi fi fugit împreună, ar fi fost un dezastru, îi spuse fratele său. Şi nu exista nicio altă soluţie. Ducele nu ţi-ar fi iertat-o niciodată.

Marchizul zâmbi cu amărăciune.

— Ce pot să spun, ţi-ai dovedit grija de frate, Will. M-ai salvat de mine însumi şi de mânia tatălui nostru. Te-ai căsătorit tu cu mireasa mea.

— Nu era mireasa ta, spuse Lord William tăios.

— Şi când ţi-am spus să ne întâlnim, continuă marchizul, ai fugit la Excelenţa Sa pentru protecţie. Mă bucur că eşti de acord cu căsătoria mea din dragoste, Will. Părerea ta este foarte importantă pentru mine.

— Nu aveai mintea limpede, Tony, spuse fratele său. Erai îngrijorat din cauza mamei…

— Nu vorbi despre mama, zise marchizul brusc.

— Mama era cea mai importantă, spuse Lord William.

— Nu vorbi despre ea.

Lord William îşi feri privirea şi se uită la băieţii săi care înfruntau o furtună atlantică, navigând printr-un strat de flori. Nu îi certă, cum ar fi făcut-o de obicei.

— Vino să vezi grajdurile, zise el. Am câţiva armăsari cu care mă mândresc. Îi strigă pe băieţi care începură să alerge în faţa lor, uitând de corăbii şi de furtunile de pe mare. Trebuie să recunosc că nu am fost foarte încântat când am aflat că urma să te întorci acasă. Timpul nu a făcut altceva decât să creeze o situaţie şi mai jenantă. Dar nu aveam cum să nu ne revedem, mai devreme sau mai târziu

– mi-e teamă că Excelenţa Sa nu va supravieţui unui atac la fel de sever ca ultimul. Oare chiar nu putem să lăsăm trecutul în urmă? Am făcut lucruri de care nu sunt mândru, dar nu regret cu nimic rezultatele. Am o căsnicie plăcută cu Claudia – mai mult decât plăcută. Presupun că nu mai nutreşti… sentimente pentru ea, nu?

— Îmi iubesc soţia, zise marchizul.

— Da, bineînţeles, răspunse fratele său. Aşadar, am putea spune că lucrurile s-au rezolvat cu bine, nu?

— Da, perfect, spuse marchizul. Grajdurile acestea nu obişnuiau să fie într-o stare atât de bună.

— E adevărat. Lord William se opri în pragul uşii şi verifică dacă era vreun grăjdar prin preajmă. Vrei să facem pace, Tony? Nicio părere nu contează mai mult pentru mine decât a ta.

— Will, poate că ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte de a trece de partea Excelenţei Sale în ceea ce priveşte alegerea miresei mele doar ca să mi-o furi mai apoi.

— La naiba! strigă Lord William, nervos. Tu o consideri pe Claudia un obiect? Un bun pe care să ne certăm? Trebuia să îşi dea şi ea acordul, nu? Şi a spus da. A spus „da” în timpul ceremoniei. Cu gura ei. Nimeni nu a ameninţat-o cu nimic. Ea a ales să se mărite cu mine. Ţi-a trecut vreodată prin minte că poate era îndrăgostită de mine? Eu întotdeauna am fost pe locul doi în ochii tăi, Tony. Erai întotdeauna mai bun decât mine la asta şi la aia, de la felul cum arătai şi până la inteligenţă şi sport şi, bineînţeles, erai fiul moştenitor. Nu ţi-am purtat niciodată pică. Erai fratele meu mai mare, eroul meu. Dar cred că nu ţi-a trecut niciodată prin minte că te-am întrecut în privinţa asta. Ea m-a iubit pe mine.

Marchizul de Staunton rămase nemişcat, cu nările încordate, cu braţele pe lângă corp, încercând să se calmeze.

— Nu mai are niciun rost să vorbim despre asta acum, Will, zise el. Tu şi Claudia sunteţi căsătoriţi de opt ani şi aveţi doi fii. Eu m-am căsătorit cu aleasa inimii mele. O să

uităm trecutul şi vom redeveni fraţi, dacă asta îţi doreşti. Şi eu vreau asta.

La naiba cu soţia lui afectată şi cu morala ei despre iubirea din sânul unei familii, despre o a doua şansă. Oare chiar ar fi putut să îl ierte pe fratele care îl trădase?

Îşi întâlniră din nou privirile ostile, îngrijorate, triste.

Lord William fu primul care întinse mâna. Marchizul îl privi şi i-o luă. Îşi strânseră mâinile.

— Fraţi, zise Lord William, iar înainte ca situaţia să devină din nou ciudată băieţii lui ţâşniră dintr-o boxă, vrând să îi arate unchiului lor poneii.

Şi apoi vrând să-i vadă călărindu-i. Se urcară pe ponei şi călăriră într-un ţarc, demonstrând că deja luaseră mai multe lecţii de echitaţie, în ciuda vârstei fragede.

Will îşi iubea băieţii, îşi spuse marchizul, văzându-i expresia de pe chip în timp ce îi urmăreau pe copii. Văzu urme de mândrie, veselie şi afecţiune – cât şi o privire încruntată şi o mână fermă atunci când fiul său mai mare începu să facă pe grozavul, ameţindu-şi poneiul. Will nu urmase exemplul tatălui lor. Da, Will reuşise întotdeauna să ţină piept amărăciunii din Enfield mai bine decât ceilalţi. Şi la acest capitol era mai bun decât el.

Oare chiar se simţise inferior lui?

Oare chiar reuşise să câştige inima Claudiei?

Era oare posibil ca ea să fi ales să se mărite cu el din dragoste, şi nu din tristeţe şi resemnare că nu i se permisese să se mărite cu bărbatul ales – el însuşi pentru că era fiica unui simplu baron?

Oare chiar se măritase din dragoste?

Era un gând atât de nou, încât i se păru imposibil să accepte că exista posibilitatea – acea simplă posibilitate – ca totul să fie adevărat.

capitolul 10

— Probabil că eşti foarte supărat pe mine, spuse ea,

dacă mergi atât de îmbufnat.

Erau prea mulţi oameni îmbufnaţi la Enfield Park, îşi zise ea. Nu avea de gând să ajungă şi ea la fel. Şi nu mai intenţiona să fie un simplu observator timid – cu toate că nu fusese aşa de la bun început. Petrecuse o oră şi jumătate absolut minunată în compania Claudiei şi a lui madame Collette – al cărei accent francez căpăta uneori unele inflexiuni suspect de londoneze. Admiraseră mai multe modele şi materiale. Împărtăşiră râsete, poveşti, măsurători şi planuri. Se părea că modista aproape că terminase noile rochii ale Claudiei şi avea în plan – din păcate, după cum ea însăşi declarase – să se întoarcă la Londra zilele următoare. Dar acum acceptase cu mare entuziasm să se întoarcă la treabă, să pună cap la cap, în cel mai scurt timp, o garderobă completă şi elegantă pentru Charity. Desigur, rochia pentru bal avea prioritate.

Când li se alăturară domnilor, Claudia le povesti noutăţile şi îl făcu pe marchiz să declare că nu fusese niciodată atât de fericit. O întâmpină din nou pe Charity cu acel zâmbet cuceritor.

Dar acum mergea grăbit pe alee, cu privirea înainte, părând mai degrabă îmbufnat decât satanic.

— Poftim? întrebă el, oprindu-se să se uite la ea, făcând-o să se dea un pas în spate, speriată. Îmbufnat, milady? Ai vrea să le zâmbesc prosteşte copacilor? Ai vrea să îţi vorbesc în rime despre frumuseţea dimineţii şi despre miracolul vieţii? Ce motiv aş putea avea ca să fiu furios pe tine?

— Pentru că îţi place când mă îmbrac în cafeniu, spuse ea. Îţi place rochia mea de muselină şi cea gri, de mătase. Nu ai nicio problemă cu faptul că acestea sunt cele mai elegante rochii din garderoba mea. Şi acum trebuie să cheltuieşti o avere ca să mă îmbraci în veşminte preţioase în ultimele noastre săptămâni împreună. Ai fost prins în capcană. Dar trebuie să ştii că şi pentru mine a fost la fel.

— Da, îmi place de tine în cafeniu! răspunse el, privind-o din cap până-n picioare. Sunt nişte veşminte oribile, milady. O să fiu fericit când le voi vedea la gunoi,

acolo unde le e locul.

— Oh, zise ea. Să înţeleg că nu te deranjează că am să le înlocuiesc cât de curând – şi că tu vei plăti pentru ele?

— Face parte din înţelegerea noastră, răspunse el, întorcându-se brusc ca să îşi continue drumul, că te voi împodobi în haine potrivite noului tău statut, nu-i aşa?

Doar că la vremea respectivă nu îi explicase exact care avea să fie statutul ei. Şi că înţelegerea făcea referire la lucrurile pe care avea să le primească după despărţirea lor. Dar nu avea de gând să se certe cu el. Bineînţeles că se bucurase de fiecare dată când primise haine noi. Dar se întâmplase rar să primească mai multe rochii elegante deodată. Claudia insistase să îşi aleagă haine pentru diferite ocazii. Chiar şi numărul limitat de rochii pe care Charity le acceptase în cele din urmă i se părea ameţitor.

Aşa că nu hainele ei noi erau motivul pentru care soţul său pornise în grabă spre casă, posomorât. Petrecuse acea oră şi jumătate cu William şi cu cei doi băieţi. Cu fratele şi cu nepoţii săi.

Îl luă de braţ şi îl privi în timp ce încerca să ţină pasul cu el.

— Ai vorbit cu William? întrebă ea. V-aţi împăcat?

El se opri din nou, fără să o privească însă, cu privirea încordată.

— Spune-mi, întotdeauna ţi-a plăcut să creezi probleme? întrebă el.

Philip ar fi spus că da, cu toate că ar fi ales alte cuvinte. Penny nu ar fi fost de acord – Penny era întotdeauna loială şi îşi arătase întotdeauna admiraţia faţă de refuzul surorii ei mai mari de a se da deoparte, de a lăsa lucrurile să curgă. Copiii s-ar putea să fi fost de acord, mai ales atunci când îi punea pe toţi în aceeaşi cameră după o ceartă, în loc să îi despartă, cum ar fi făcut orice altă persoană, refuzând să îi lase să plece până nu se împăcau.

— Da, răspunse ea. De ce v-aţi certat?

El o privi furios.

— A fost din cauza Claudiei, nu? întrebă ea, iar în secunda următoare îşi dori să nu fi vorbit.

Era mai bine ca unele lucruri să rămână nespuse. Era adevărat că era soţia lui numai pe hârtie şi că aveau să petreacă doar câteva săptămâni împreună. Cu toate astea, era soţia lui şi era nevoită să trăiască aceste săptămâni alături de el.

El o apucă brusc de braţ şi o trase în pădure, în spatele copacilor. Era un loc întunecat, retras şi părea rupt de civilizaţie. Era nervos. Dar ei nu i se făcu teamă.

— În tinereţea mea naivă, zise el, pe când credeam în dragoste, loialitate, fidelitate şi poveşti cu final fericit şi în toate celelalte fantezii tinereşti, m-am îndrăgostit de Claudia. Am crescut practic împreună – este fiica unui baron care locuieşte la numai câţiva kilometri de aici. I-am povestit asta celui mai drag prieten, fratelui meu, care a dat dovadă de înţelegere şi înţelepciune. A fost înţelept atunci când m-a sfătuit să nu fug cu Claudia, aşa cum am plănuit să fac după ce ducele a refuzat să-mi dea binecuvântarea – Claudia era fata unui baron, nu se cuvenea să se mărite cu marchizul de Staunton, moştenitor al titlului de duce de Withingsby. În plus, o altă fată îmi era deja promisă. Fratele meu m-a sfătuit să am răbdare. Mama m-a sfătuit să fiu curajos – dragostea, mi-a spus ea, era singurul motiv pentru care doi oameni trebuiau să se căsătorească. Însă era din nou însărcinată, era foarte bolnavă şi nu am suportat ideea de a fugi, de a o părăsi. Aşa că fratele meu a avut grijă să nu mai am nicio îndoială. S-a însurat el cu Claudia – cu binecuvântarea Excelenţei Sale.

Începuseră să meargă mai încet. Nu o mai ţinea de braţ. Charity se întrebă dacă îşi dădea seama că o ţinea strâns de mână, cu degetele împletite cu ale ei.

— Probabil că i-a fost teamă să îţi mărturisească faptul că şi el avea sentimente pentru ea. Aşa că nu a spus nimic, chiar şi atunci când ar fi trebuit să o facă. Oamenii fac asta mereu. Oamenii pot da dovadă de laşitate, mai ales faţă de persoanele cele mai apropiate lor. Probabil că acest gând l-a chinuit în toţi aceşti opt ani.

— Nu are de ce, răspunse el. Am scăpat uşor. Am

crescut. Am învăţat naivitatea tuturor emoţiilor. Am înţeles că suntem în stare să ne minţim pe noi înşine atunci când alegem să credem în iubire.

— Şi atunci, în ce crezi? întrebă ea. Cu toţii credem în ceva.

— Cred în mine însumi, spuse el, privind-o cu ochi goi, cred în controlul pe care îl am asupra propriei mele vieţi, asupra propriului meu destin.

— De ce s-a căsătorit Claudia cu William, dacă te iubea pe tine? îl întrebă ea. Dacă te-aş iubi, nu m-aş putea mărita cu nimeni altcineva, cu atât mai puţin cu fratele tău.

— Tu chiar eşti măritată cu mine, răspunse el, pe un ton uşor amuzat. Dar ai face bine să nu te îndrăgosteşti de mine, Charity.

Da, îşi spuse ea. Ar fi fost atât de dureros să îl iubeşti pe Anthony Earheart, marchizul de Staunton, soţul ei. Dar nu îi răspunsese la întrebare.

— Crezi că te-a iubit? întrebă ea.

— Aşa am crezut, răspunse el. Era mereu zâmbitoare, fermecătoare, prietenoasă – şi frumoasă. Will mi-a spus că era îndrăgostită de el, că ei s-au căsătorit din dragoste. Presupun că e singura explicaţie. M-am torturat mult timp întrebându-mă ce fel de presiuni exercitaseră asupra ei – Will şi Excelenţa Sa.

— Nu ţi-a spus niciodată că te iubeşte? întrebă Charity. Nu ţi-a spus niciodată că vrea să se mărite cu tine, că vrea să fugă cu tine?

— Trebuie să înţelegi ceva, răspunse el. În această familie lucrurile nu se întâmplă în mod spontan. Ştiam că descendenţa Claudiei avea să reprezinte o problemă. Lady Marie Lucas avea deja nouă ani. Venise de mai multe ori în vizită cu părinţii ei. Nu puteam să vorbesc cu Claudia înainte să ştiu exact ce puteam să îi ofer şi când aş fi fost liber să-i ofer. La urma urmei, aveam doar douăzeci de ani.

— Înţeleg acum, spuse ea, de ce ai ales că pleci. Pot chiar să înţeleg de ce ai renunţat la tot, mai puţin la încrederea în tine însuţi.

Înţelegea, dar nu putea să fie de acord. Se întrebă

dacă el îşi dădea seama că, în aceşti ultimi opt ani, viaţa fusese latentă în el şi abia acum începea să erupă. Se întrebă dacă avea să îi permită să erupă. Dar se părea că decizia nu îi aparţinea în totalitate. Vorbise mai devreme cu William – William îi spusese că Claudia îl iubea pe el. Poate că ceva începuse deja, ceva ce nu mai putea fi oprit.

Copacii începură să se rărească, şi zări lacul, pajiştea şi casa. Dar în timp ce pe malul opus spaţiul era deschis şi aranjat, aici copacii creşteau foarte aproape de lac, şi aveau crengi înalte. Aici dădu peste o sălbăticie şi o frumuseţe neatinsă – departe de civilizaţie.

Se opriră din mers. O ţinea în continuare de mână, dar nu chiar atât de strâns, nu chiar atât de dureros.

— Fără aceste păduri, fără acest lac, zise el, privind spre luciul apei, nu ştiu cum aş fi putut să nu înnebunesc în copilărie.

Charity nu spuse nimic ca să nu îi întrerupă gândurile. Părea pierdut în amintiri, fără să fie conştient de prezenţa ei.

— Eu şi Will obişnuiam să ne jucăm mereu aici, spuse el. Aceste păduri erau jungle tropicale, şi peşteri subterane, şi Pădurea Sherwood. Sau erau pur şi simplu locul în care evadam din realitate. Aici l-am învăţat pe Charles să se caţăre în copaci. Aici l-am învăţat să înoate, să călărească. Trase adânc aer în piept şi expiră lung.

Da, ştia şi ea cât de puternică era imaginaţia unui copil, cât de mult contau prieteniile din copilărie. Ştia câtă satisfacţie şi bucurie îţi aducea să îţi ocroteşti fraţii şi surorile mai mici.

— Cine te-a învăţat să fii o ascultătoare aşa de bună? întrebă el brusc. Vocea lui aproape caldă la depănarea acelor amintiri deveni din nou rece. Şi observă că îşi retrase uşor mâna din strânsoarea ei – sau cel puţin sperase să fie uşor. Nu te-ai simţit singură să creşti fără fraţi şi surori?

Regreta că îl minţise. Nu îi plăcea deloc să mintă.

— Am avut mulţi prieteni în copilărie, răspunse ea. Am avut o copilărie fericită.

— Ah, zise el şi se întoarse spre ea. Dar a fost scurtă.

Viaţa ne dă tot felul de lovituri. Viaţa este o glumă nemiloasă.

— Viaţa este un dar, spuse ea. Depinde de noi cum alegem să o trăim.

— Şi tu ai primit şansa de a alege o viaţă mai bună, zise el. E meritul tău că ai profitat de şansa aceasta fără să stai pe gânduri.

Sarcasmul reveni în glasul lui, rânjetul îi reapăru pe buze.

— La fel cum şi tu ai primit şansa de a repara greşelile din trecutul de care ai fugit acum opt ani.

— Ah, spuse el. Chiar nu poţi să te abţii, milady. Dar nu înţelegi. Am fugit de sentimentul acesta apăsător. Am fugit spre viaţă.

— Oare nu am întârziat la prânz? întrebă ea.

— La dracu'! spuse el, iar Charity rămase surprinsă când îl văzu rânjind. Presupun că da. E la fel ca în trecut, doar că, de data asta, tind să cred că Excelenţa Sa nu o să ne lase nemâncaţi şi nu îmi va porunci să îl aştept în bibliotecă până după ce termină prânzul, ca să mă bată. Vezi tu, faptul că rămâneam cu burta goală nu era o pedeapsă suficient de aspră.

— Stricteţea, chiar şi cea excesivă, nu înseamnă neapărat lipsa dragostei, zise ea.

El începu să râdă şi îi oferi braţul.

— Eşti o mică moralistă, milady, şi vorbeşti cu aparentă înţelepciune despre lucruri care îţi depăşesc gradul de experienţă şi de înţelegere. Şi totuşi, tocmai din acest motiv m-am însurat cu tine, nu? Şi pentru hainele acelea oribile. Dar m-ai minţit.

Îşi ridică ochii în timp ce el o grăbea printre copaci, îndreptându-se spre pod.

— Te-ai prefăcut că eşti un şoricel neinteresant, spuse el. Te-ai ascuns de mine şi ar trebui să-ţi fie ruşine. La momentul respectiv nici măcar nu am observat cât eşti de frumoasă.

Era ridicol – absolut detestabil – că un compliment atât de aspru, atât de ciudat o făcu atât de fericită, încât

simţi că i se înmoaie picioarele. O considera frumoasă? Să fie oare adevărat? Chiar înainte de-a o vedea în hainele cele noi? Bineînţeles, asta nu schimba cu nimic situaţia. Rămânea în continuare bărbatul de care abia aştepta să scape peste câteva săptămâni. Iar ea rămânea în continuare scutul pe care îl adusese cu el acasă ca să se apere de atacurile familiei sale. Dar era oare adevărat că o credea frumoasă?

— Văd că ai rămas fără cuvinte, remarcă el.

Părea chiar amuzat, observă ea.

*

Ducele de Withingsby decise să nu îşi întâmpine vechiul prieten, pe contele de Tillden, cu acelaşi fast cu care îşi primise fiul cu o zi în urmă. Nu se mai adunară cu toţii în foaier, ci li se spuse să aştepte în salon. Trimise acest mesaj la casa văduvei.

— Eu şi Staunton îi vom întâmpina pe Tillden, pe soţia lui şi pe fiica lor la intrare, spuse el.

Erau la masa de prânz. Refuzul tatălui său de-a i se adresa direct marchizului era pedeapsa pentru că întârziase zece minute. Dar nu avea de gând să rămână tăcut.

— Ni se va alătura şi soţia mea, zise el.

— Lady Staunton ne va aştepta în bibliotecă.

Până la urmă, nu avea niciun rost să se certe cu el, îşi spuse Anthony. Aşa că nu mai adăugă nimic.

Aşadar, câteva ore mai târziu el şi tatăl lui aşteptau în holul de la intrare după ce primiseră de veste că trăsura contelui traversase podul. Era impacientat, ruşinat şi supărat pe el însuşi. Dar nu îl interesa. Nu îşi exprimase niciodată interesul faţă de Lady Marie Lucas. Nu fusese consultat în privinţa invitaţiei care i se făcuse ei şi părinţilor ei de-a li se alătura la Enfield Park chiar a doua zi după întoarcerea lui acasă. Excelenţa Sa făcuse prea multe presupuneri după opt ani de tăcere. Marchizul nu avea niciun motiv să se simtă vinovat.

Cu toate astea, era agitat şi ruşinat – şi uşurat că

soţia sa îi aştepta în bibliotecă, îmbrăcată în rochia ei de muselină, arătând palidă şi calmă.

Contele de Tillden nu se schimbase deloc, observă marchizul, în timp ce bărbatul intră primul pe uşă, cu cele două femei în urma lui – aşa cum făcuse şi el cu o zi înainte, bineînţeles. Era un bărbat masiv, chel, care ar fi arătat foarte bine, dacă nu s-ar fi încruntat mereu nemulţumit şi dacă gura şi nasul nu ar fi fost atât de ciudat poziţionate încât părea a avea mereu o expresie de dispreţ pe chip.

Contesa apăru în spatele lui, o femeie măruntă, foarte slabă, cu un zâmbet întipărit pe chip – cu toate că părea un zâmbet jenat, şi nu unul de fericire. Fusese dintotdeauna o femeie caldă şi simplă – cum era şi acum.

Lângă ea era Lady Marie Lucas. Cel puţin aşa presupuse marchizul. Bineînţeles, nu mai era fetiţa slăbuţă şi stângace pe care şi-o amintea. Era micuţă, zveltă şi delicată, cu un chip dulce, iar părul roşul aprins din copilărie căpătase o nuanţă mai întunecată. Oricine ar fi fost de acord că era o fată frumoasă. Şi în cele câteva clipe înainte ca ducele să înceapă ceremonia de întâmpinare a oaspeţilor, îi întâlni ochii căprui şi o văzu îmbujorându-se.

Era o copilă inocentă în ciuda celor şaptesprezece ani, în ciuda hainelor elegante şi a frumuseţii sale divine, îşi spuse marchizul destul de nervos şi preocupat.

— Tillden, spuse ducele cu o scurtă plecăciune. Vizitiul te-a adus exact la timp. Contesă, bine aţi venit la Enfield Park. Sper că aţi avut o călătorie plăcută. Lady Marie, bine ai venit.

Urmară câteva complimente, plecăciuni şi reverenţe.

— Ah, Staunton, spuse contele, în cele din urmă. Văd că ai ajuns înaintea noastră. Mă bucur să te văd, băiete.

Marchizul de Staunton făcu o plecăciune.

— Sir, zise el.

— Cred că vei fi bucuros să vezi că micuţa noastră Marie a crescut în anii aceştia în care ai fost plecat, se grăbi contele să spună, frecându-şi palmele de încântare.

— A devenit o tânără foarte frumoasă, spuse ducele.

Fiul său încuviinţă.

— Am să vă rog să mă însoţiţi în bibliotecă înainte ca menajera să vă conducă în camerele dumneavoastră, spuse ducele.

— Ce mai faci, Withingsby? întrebă contele în timp ce ducele îi oferi braţul său lui Lady Tillden, iar marchizul, din politeţe, o însoţi pe Lady Marie.

Ea zâmbi gingaş şi îşi sprijini mâna delicată de braţul lui.

— Arăţi foarte bine.

Adevărul era că tatăl său avea un aer bolnăvicios, îşi spuse marchizul.

*

Charity stătea liniştită la fereastră. Marchizul îi dădu drumul la braţ lui Lady Marie vrând să se ducă lângă ea, însă tatăl său îl opri şi întinse mâna spre ea.

— Apropie-te, draga mea, zise el.

Cât de mult trebuie să îl şi durut să îi spună aşa, îşi spuse marchizul. El rămase lângă Lady Marie în timp ce Charity traversă camera şi îl luă de braţ pe duce. Îi zâmbi – iar el îi zâmbi la rândul său.

— Vreau să te prezint oaspeţilor noştri, draga mea, zise el. Tillden, doamnă, Lady Marie. Daţi-mi voie să v-o prezint pe marchiza de Staunton. Ea şi Staunton s-au căsătorit la Londra acum două zile.

Marchizul o auzi pe Lady Marie scoţând un mic suspin.

— Mă bucur tare mult să vă cunosc, spuse Charity, zâmbindu-le cu căldură celor trei oaspeţi. Vreţi să luaţi loc? Nu vreţi şi tu să vă aşezaţi şi dumneavoastră, tată? Cred că sunteţi obosit.

Se purta ca şi cum ar fi o fost prin naştere ducesă. Doar că majoritatea duceselor pe care le cunoştea marchizul nu erau atât de fermecătoare.

— Te-ai căsătorit? Acum două zile? întrebă contele şocat.

— Mă bucur să vă cunosc, Lady Staunton, zise Lady

Tillden cu blândeţe, aşezându-se pe un scaun. Sper să fiţi fericiţi. Tot binele din lume, milord, mai spuse ea, privindu-l pe Anthony cu un zâmbet slab.

— Te-ai căsătorit? Contele, spre deosebire de soţia sa, nu era dispus să depăşească momentul cu simple urări. Chiar este adevărat?

— Da, răspunse marchizul surâzător. Excelenţa Sa m-a informat că nu se simte bine aşa că am vrut să mă întorc acasă de îndată. Dar nu am vrut să îmi las logodnica la Londra pentru o perioadă nedeterminată. Ne-am căsătorit în grabă.

— Probabil că mama dumneavoastră este foarte tristă că nu a avut timp să plănuiască o nuntă adevărată, Lady Staunton, zise contesa. Având însă în vedere circumstanţele…

— Ambii mei părinţi sunt decedaţi, doamnă, răspunse Charity. Decizia mi-a aparţinut în totalitate.

— De asemenea, nu a fost niciun tutore care să ne înlesnească planurile, spuse marchizul. Lady Staunton lucra ca guvernantă când ne-am cunoscut.

— Oh, Dumnezeule, suspină contesa, ducându-şi mâna la gură.

— Am nevoie de o explicaţie, Withingsby, porunci contele de Tillden. Acum.

— Draga mea, îi spuse ducele lui Charity. Doamna Aylward vă aşteaptă pe hol. Vrei să le conduci pe Lady Tillden şi pe Lady Marie în camerele lor? Nu e nevoie să te întorci. Doamnelor, vom servi ceaiul în salon la ora patru fix.

Marchizul le deschise uşa şi făcu o plecăciune. Soţia sa îi zâmbi la plecare. El închise uşa şi rămase pe loc câteva clipe. Apoi se întoarse cu faţa către cei doi bărbaţi. La urma urmei, de asta era aici. Ca să le spulbere influenţa şi iluzia puterii pe care o avuseseră asupra lui în tot acest timp. Ca să le poată dovedi că marchizul de Staunton nu era marioneta nimănui.

— Cred că trebuie să cer satisfacţie pentru situaţia asta, spuse contele de Tillden, cu demnitatea rănită.

Dumnezeule! Se referea la duel?

— Ia loc, Tillden, zise ducele, aşezându-se şi el.

Părea destul de bolnav, observă marchizul – iar teama care i se strecură în suflet îl luă prin surprindere.

— După ce s-a întors, fiul meu mi-a adus aminte că nu a fost parte la nicio înţelegere cu privire la Lady Marie, fie ea scrisă sau verbală. Şi trebuie să recunosc că are dreptate.

— Şi? întrebă contele, pe un ton destul de ridicat. Era vorba despre o înţelegere între tatăl lui şi tatăl ei. Când s-a mai pomenit ca viitorii soţi să fie parte la o astfel de înţelegere? Chiar nu eşti în stare să-ţi controlezi băiatul, Withingsby? Aşa că fiul tău cel mare – moştenitorul tău – a avut neobrăzarea de a ignora înţelegerea noastră de acum şaptesprezece ani ca să se însoare cu o sărăntoacă?

Marchizul rămase lângă uşă, cu mâinile la spate. Vorbi încet. Nu voia să fie prins într-o întrecere de ţipete.

— Am să vă rog să vă alegeţi cuvintele cu grijă, domnule, atunci când faceţi referire la soţia mea.

— Poftim? Contele dădu cu pumnul său mare în masă, făcând să sară mai multe picături de cerneală din călimara deschisă. Neobrăzatule! Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti fără încuviinţarea tatălui tău? Cum îndrăzneşti să mă ameninţi?

— Am douăzeci şi opt de ani, domnule, spuse marchizul. Trăiesc pe cont propriu de la vârsta de douăzeci de ani. Îmi trăiesc viaţa după bunul meu plac. M-am însurat cu aleasa inimii mele, având tot dreptul să fac acest lucru. Îmi cer iertare pentru neplăcerea pe care căsătoria mea v-a cauzat-o dumneavoastră şi lui Lady Tillden, şi îmi pare foarte rău pentru Lady Marie. Dar nu am de gând să îmi cer scuze pentru că nu am onorat o veche înţelegere care mă privea, dar despre care nu am fost niciodată consultat.

— Vreau o recompensă, repetă contele, arătând cu degetul spre marchiz şi apoi spre ducele tăcut. Am să vă batjocoresc numele într-atât, încât nu veţi mai avea obraz să vă afişaţi în lume până la sfârşitul vieţii. Se ridică. Mă duc să îmi chem trăsura, soţia şi fiica. Nu am de gând să

rămân în casa asta unde nu daţi doi bani pe onoare.

— Ia loc, Tillden, spuse ducele pe un ton tăios. Dacă nu vrei să ajungi de râsul lumii şi ca fiica ta să nu aibă nici cea mai mică şansă de a se căsători. În afară de familia mea nimeni nu ştie de ce ai venit aici, cu toate că probabil se fac multe speculaţii, fără îndoială. Nu a existat niciodată un contract scris. Nu a avut loc nicio logodnă oficială. Ai venit în calitate de prieten, cum ai mai făcut-o în toţi anii aceştia. Ai venit pentru că eşti îngrijorat din cauza sănătăţii mele. Nu am spus nimănui că balul de mâine-seară este în cinstea logodnei copiilor noştri. L-am organizat pentru a sărbători întoarcerea lui Staunton şi bucuria neaşteptată pe care ne-a oferit-o aducându-şi soţia cu el. Este un bal organizat pentru că familia noastră s-a reunit prima dată de la moartea soţiei mele. Un bal pentru a sărbători vizita celui mai vechi prieten al meu, contele de Tillden. Nu e nevoie să creăm probleme.

Contele se aşeză şi era clar că lua în considerare varianta de a îşi ignora impulsul iniţial.

— Mă simt de-a dreptul insultat, Withingsby, spuse el. Sper că Staunton şi soţia lui vor fi aspru pedepsiţi.

— Staunton este perfect conştient de nemulţumirea mea, răspunse ducele. Lady Staunton nu are nicio vină. Şi am prins drag de ea chiar dacă abia am cunoscut-o.

Marchizul ridică uimit din sprâncene.

— Chiar dacă nu are nicio poziţie socială? întrebă contele. Chiar dacă nu era altceva decât simplă o guvernantă la vânătoare de…

Dar în timp ce marchizul făcu un pas în faţă, tatăl său vorbi cu o politeţe rece şi cu hotărâre.

— Am prins drag de nora mea, de marchiza de Staunton.

Marchizul ştiu atunci că Tillden avea să rămână la Enfield, cel puţin până la balul de a doua zi. Acesta înţelese că scandalul la care i-ar fi supus cu cea mai mare încântare pe cei doi l-ar fi urmărit şi pe el şi pe familia sa.

— Staunton, te rog să chemi majordomul, spuse tatăl său. Te va conduce în camera ta, Tillden. Sper să fie totul în

regulă. Le vei însoţi pe doamne la ceaiul de la ora patru?

capitolul 11

Rămase aşezată la măsuţa de la oglindă, pieptănându-şi părul după ce îi urase noapte bună noii sale cameriste. Nu avea de ce să meargă la culcare. Ştia că nu ar fi putut adormi. Gândurile nu îi dădeau pace.

La început totul păruse atât de uşor. În schimbul unui trai liniştit alături de familia sa, tot ce avea de făcut era să se mărite cu un bărbat şi să petreacă un timp cu el, să îi cunoască familia. Intenţionat nu pusese prea multe întrebări. Nu voia să ştie.

În continuare nu păruse nimic prea complicat chiar şi după ce descoperise cine era cu adevărat soţul ei, din ce familie făcea parte. Bineînţeles, avusese emoţii la gândul de a veni la Enfield Park, de a face cunoştinţă cu ducele de Withingsby şi cu ceilalţi. Avea mai multe îndatoriri decât anticipase. Dar chiar şi aşa, nu era ceva imposibil.

Ar fi trebuit să facă exact cum i se poruncise. Ar fi trebuit să rămână tăcută, sfioasă, ca o umbră. Ca un şoricel liniştit. Nu ar fi trebuit să privească în jurul ei, să îi vadă pe oamenii aceia – oameni prinşi în drama vieţii, care nu ştiau ce să facă. Nu ar fi trebuit să îşi permită să îi pese.

Oftă şi lăsă peria pe măsuţa de toaletă. Nu avea de gând să încerce să doarmă. Voia să se ducă în salon să scrie câteva scrisori – una pentru Philip şi una pentru Penny şi pentru copii. Era momentul să o facă. Deja amânase prea mult. Ce putea să scrie în afară de minciuni? Nu ar mai fi avut niciun motiv pentru care să se ascundă, îşi spuse ea, era deja prea târziu să schimbe ceva. Dar nu ar fi putut să le mărturisească totul într-o scrisoare. Trebuia să vorbească faţă-n faţă cu ei.

I se părea că în ultimul timp nu făcuse altceva decât

să mintă – oare de cât timp se afla în această situaţie? Ieri ajunseseră la Enfield. Se căsătoriseră cu o zi înainte de asta. Chiar trecuseră mai puţin de trei zile? Acum patru zile nu era marchiza de Staunton. Era pur şi simplu emoţionată la gândul interviului cu domnul Earheart.

Luă cu ea o lumânare în salonul apartamentului lor şi mai aprinse alte două când ajunse acolo. Găsi hârtie, un toc şi cerneală în micuţul birou şi începu să scrie.

„Dragă Phil…”

Contele de Tillden se comportase toată seara de parcă ea nu exista, chiar dacă ducele o aşezase la dreapta sa la cină. Contesa îi zâmbise timid de fiecare dată când li se întâlniseră privirile, dar evitase să se apropie suficient de mult cât să poarte o discuţie. Marianne o luase pe Lady Marie Lucas sub aripa ei ocrotitoare. Era o tânără frumoasă şi elegantă care se potrivea de minune în salonul de la Enfield şi cu întreaga familie, de parcă ar fi fost născută să se afle acolo – cum se şi întâmplase.

Marchizul nu îşi dorise să se însoare cu Lady Marie Lucas. Din acest motiv o alesese pe ea. Dar nu o mai văzuse pe Lady Marie Lucas de mai bine de opt ani. La plecarea lui, era o copilă. Pesemne fusese un şoc pentru el să o revadă astăzi. Se întrebă dacă nu cumva regreta… Dar cufundă peniţa în călimară. Dacă regreta, era problema lui.

Dragă Phil, probabil crezi despre mine că m-am pierdut. Sunt aici de două zile şi de-abia acum îţi scriu.

Au fost câteva zile foarte pline. Acum am reuşit să am o clipă liberă. Familia are patru copii, nu trei, dar cel mai mic nu are încă nevoie de serviciile mele.

Este un băieţel bucălat, adorabil care îşi bagă nasul peste tot, care bagă-n gură tot ce îi pică în mână şi căruia totul i se pare amuzant – mai ales crizele de iritare ale dădacei sale.

Îi venea greu să creadă că un copil atât de fericit se trăgea din Marianne şi Richard. O făcea să se gândească la un copil al ei. Dar asta nu conta. Avea să fie cea mai

mărinimoasă şi atentă mătuşă pentru copiii lui Phil cu Agnes, pentru copilaşii lui Penny.

Fata cea mai mare, Augusta, are opt ani. Este o fetiţă serioasă, care nu a învăţat niciodată să fie copil, aşa că este ostilă faţă de mine şi faţă de – Charity rămase pe gânduri câteva clipe – domnul Earheart. Dar am reuşit să îi fur un zâmbet când i-am povestit astăzi, la ceai, despre cum au reuşit să mă prindă într-o ambuscadă cei doi copii ai grădinarului. S-au ascuns într-un copac şi m-au umplut de frunze, când am trecut pe lângă ei. Cred că îi sunt dragi acei băieţi. Sper să reuşesc să îi fac să se întâlnească din când în când, la joacă. Nu cred că a avut prea mult timp să se joace.

Îi povestise Augustei despre propria copilărie, inclusiv despre ziua în care se căţărase pe crengile cele mai înalte ale unui copac, ca să salveze o pisicuţă care mieuna teribil, în timp ce Penny plângea, iar Phil o privea de jos. Pisica se plictisise de joacă şi coborâse din copac cu mult înainte ca Charity să se caţăre cu greu până în vârful copacului numai ca să descopere că nu mai era acolo. Şi apoi se produsese inevitabilul, aşa cum se întâmplase şi în dimineaţa aceea cu Harry. Avusese nevoie de grădinar, de tatăl ei, şi de un vânzător care se întâmpla să treacă pe acolo – ca să nu mai vorbim de şiroiul de lacrimi şi de tot felul de sfaturi contradictorii de la ceilalţi doi copii şi de la mama lor – ca să reuşească să coboare. Charity îi povestise Augustei episodul acela cu lux de amănunte.

Charity se opri din scris. Se încruntă şi căzu din nou pe gânduri. Inventase vârste şi genuri pentru cei trei copii imaginari cărora le preda. Oare ce îi spusese mai exact lui Phil? Trebuia să aibă grijă să nu se contrazică.

Asta era problema cu minciuna. Era obligatoriu să ai o memorie bună ca să reţii atâtea detalii.

Dar se întâmplă ceva care îi distrase atenţia. Uşa de la cameră se deschise. Aruncă o privire peste umăr, surprinsă.

Era soţul ei. Purta o cămaşă de noapte vişinie şi papuci de piele. Avea părul răvăşit şi arăta chiar mai chipeş decât de obicei. Intră şi închise uşa în urma sa.

— Ah, spuse el, tu erai. Ce faci?

Ea acoperi scrisoarea cu mâna, încercând să nu pară prea secretoasă.

— Am vrut să scriu câteva scrisori înainte de a merge la culcare, răspunse ea. Îmi pare rău. Te deranjează lumina?

— Nu, deloc, zise el. Cui îi scrii?

— Oh, unor vechi prieteni, spuse ea râzând.

— Prieteni rămaşi acasă? întrebă el. Am crezut că locuiai singură în Londra.

Fu uşurată să constate că această curiozitate a lui nu îl făcu să traverseze camera şi să se uite.

— Da, prieteni de acasă, răspunse ea.

El rămase lângă uşă, cu mâinile la spate, părând aproape rigid. De parcă nu se simţea în largul său. Ca şi cum ar fi fost jenat. Era însă în propriul apartament, în casa în care copilărise.

— Nu am folosit niciodată camera asta, spuse el, citindu-i parcă gândurile. Pare camera unei femei.

— Este primitoare, zise ea.

— Da. Îţi urez noapte bună. Se întoarse spre uşă.

— Noapte bună, milord.

El ezită, cu mâna pe clanţă.

— Te deranjează dacă rămân cu tine cât scrii? întrebă el. Nu vreau să te deranjez.

Acesta era oare marchizul de Staunton – acel bărbat rece, arogant, cinic? Acest bărbat nesigur, aproape umil?

— Nu mă deranjează deloc, milord, răspunse ea. Te rog să mi te alături.

El se aşeză pe un fotoliu confortabil, îşi sprijini antebraţele pe mânere şi îşi duse pumnii încleştaţi spre bărbie.

— Continuă, spuse el văzând că ea îl privea.

Ochii lui păreau mai întunecaţi decât de obicei – lumina lumânărilor îi juca feste. Nu, îşi spuse ea

îndreptându-şi din nou atenţia asupra scrisorii. Era mai mult decât atât. Se schimbase ceva în privirea lui. Dar nu dori să se întoarcă şi să verifice.

Nu i-ar fi fost uşor să scrie acea scrisoare nici dacă ar fi fost singură. Dar acum era aproape imposibil. În următoarele douăzeci de minute reuşi cu greu să mai adauge câteva propoziţii şi termină o scrisoare destul de seacă. Aşteptă să se usuce cerneala după care împături hârtia cu atenţie. Trebuia să se ducă în sat. Nu putea să îi încredinţeze unui servitor o scrisoare adresată lui Phil Duncan.

— Am terminat.

Se întoarse şi îi zâmbi – şi fu surprinsă să constate că rămăsese exact în aceeaşi poziţie timp de douăzeci de minute. Urmărind-o.

— O scrisoare foarte scurtă, spuse el. Şi ai scris una singură. Ţi-am întrerupt concentrarea.

— Nu e nicio problemă, răspunse ea. Pot scrie cealaltă scrisoare mâine.

— Eşti foarte amabilă, Lady Staunton, zise el. Eşti întotdeauna atât de amabilă. S-ar părea că tatăl meu s-a ataşat de tine.

— Este un om bun, spuse ea.

El râse uşor.

— Draga mea, începu el să vorbească, imitând vocea tatălui său. Draga mea fiică. Draga mea, vino să te aşezi la picioarele mele. Şi atunci ai să simţi o mâna caldă care îţi atinge umărul. Şi vei vedea o privire drăgăstoasă.

— Este un om bun, repetă ea. Ducele reuşise să transforme o seară care se anunţa dezastruoasă într-o cină destul de plăcută.

— Excelenţa Sa nu este un om bun, răspunse el. Nu e capabil de afecţiune. Te joacă pe degete, milady. De fapt, se joacă cu mine. Suntem ca şoarecele şi pisica.

Ambii pretindeau a o preţui pentru a-l enerva pe celălalt. Niciunul nu simţea ataşamentul de care dădea dovadă în public.

— Te doare? întrebă el.

Da. Durea foarte tare să fii văzută şi folosită ca un pion, nu ca o fiinţă umană. Dar ea fusese cea care hotărâse să fie considerată şi folosită ca atare, ea fusese cea care ignorase sfatul de a rămâne o simplă umbră. Umbrele nu simţeau durere, aşa cum nu simţeau nici milă pentru cei care răneau.

Scutură din cap că nu.

— Este un aranjament temporar, zise ea. Se va termina curând.

— Da.

O privi lung, iar Charity chiar observă ceva diferit în ochii lui. O parte din armura sa începuse că crape. Poate că se simţea în siguranţă cu ea, în propriul apartament, târziu în noapte.

Ea se ridică.

— E târziu, zise Charity. E timpul să mă duc la culcare. Noapte bună, milord.

— Lasă-mă să vin cu tine, spuse el, chiar când ea întinse mâna spre clanţă.

Îşi dădu seama de propria naivitate. Simţise ceva încă de când intrase el în cameră şi crezuse că era propria ei jenă. Recunoscu acum tensiunea dintre ei doi. Amândoi – oh, da, amândoi – ar fi vrut să fie împreună. Simţi asta în cuvintele lui, în vocea lui. Simţi răspunsul propriului corp la chemarea lui. Simţi o căldură cutremurătoare în locul acela secret în care fusese el cu două nopţi în urmă – şi unde ar fi vrut să îl primească din nou.

Nu ar fi trebuit să o facă. Nu era vorba de iubire, nu era vorba de afecţiune. Nu era nici măcar o căsnicie. Era dorinţă, dorinţa unei femei de douăzeci şi trei de ani de împlinire intimă, de a-şi sărbători feminitatea.

Era o nevoie tăcută, necunoscută, care sălăşluise în ea până în urmă cu două nopţi. Acum era o dorinţă care se trezise la viaţă înspăimântător de uşor. Era o nevoie, îşi spuse ea, care ar fi putut creşte într-o sete constantă, dacă s-ar fi lăsat pradă dorinţei, dacă ar fi aflat mai multe despre plăcerile nebănuite pe care le descoperise acum două nopţi.

— Eşti liberă să spui nu. Nu o să te oblig, nici măcar n-o să încerc să te conving.

Şi totuşi, dacă ar fi fost sinceră cu ea însăşi, ar fi trebuit să admită că era deja prea târziu pentru a se preface că setea aceea nu exista. O simţise cu o seară înainte, era unul dintre motivele pentru care nu putea să adoarmă, era un demon căruia avea să îi ţină piept mulţi ani de acum înainte. În seara asta avea din nou şansa de a se bucura de acea plăcere, de a o savura, de a şi-o întipări în minte pentru anii ce aveau să vină.

— Dă-mi voie să-ţi deschid uşa, milady. Nu face parte din înţelegerea noastră. Nu ai de ce să te simţi obligată. Nu am să te mai deranjez.

— Vreau să fiu cu tine, spuse ea.

O atinse pe umăr cu o mână, iar cu cealaltă deschise uşa.

— Atunci am să te duc în patul meu dacă nu te deranjează, zise el.

— Nu, răspunse ea. Nu mă deranjează.

Dormitorul lui avea aceeaşi suprafaţă şi aceeaşi construcţie, dar era o cameră masculină, decorată cu nuanţe de vişiniu, crem şi auriu. Mirosea masculin – a piele, a parfum bărbătesc, a vin, a bărbat.

Mai conta că nu era vorba de dragoste? Conta că nici măcar nu era datorie conjugală? Avea vreo importanţă că era dorinţă – nevoie? Era ceva imoral doar pentru că nu era vorba de iubire sau datorie? Era soţul ei. Se întoarse cu faţa spre el şi îl privi în ochi. Soţul ei temporar. Avea să reflecteze la aspectele morale când nu va mai fi soţul ei, când va fi din nou singură. Singură cu familia ei.

*

Fusese ziua victoriei sale finale, ziua în care îşi câştigase în cele din urmă independenţa, ziua în care îl obligase pe tatăl său să o accepte în mod public. Se întorsese acasă şi ţinuse piept demonilor din trecut, ba chiar făcuse şi pace cu aceştia. Casa aceea nu mai era un

loc pe care să îl evite, familia sa nu mai era alcătuită din oameni pe care să îi evite. Putea să se poarte cu Will într-un mod civilizat.

Avea toate motivele să fie fericit. Ar fi trebuit să îşi plănuiască întoarcerea acasă. Ar fi trebuit să vorbească cu avocatul despre banii cuveniţi soţiei sale.

Însă nu era fericit. Era neliniştit. Încercă să se întindă pe pat. Încercă să doarmă. Dar nu reuşi. Trebuia să rămână la Enfield, îşi spuse el în cele din urmă. Tatăl său era grav bolnav – pe patul de moarte, de fapt. Acest gând îl sperie. Trebuiau să stea de vorbă – cu adevărat. Trebuia să îl convingă pe tatăl său să renunţe la frâiele puterii ca să stea mai liniştit, poate chiar ca să îşi prelungească viaţa. Asta însemna că el, Staunton, trebuia să preia frâiele familiei. Trebuia să rămână. Pe termen nelimitat. Nu putea – nu voia – să îşi lase tatăl singur pe patul de moarte.

Nu îşi putea ţine soţia aici pe termen nelimitat. Se apropie de fereastră şi privi în noapte. Norii se mutaseră – nu se vedea lumina lunii. De fapt, nu avea niciun motiv pentru care să rămână mai mult de câteva zile. Odată ce Tillden şi familia acestuia aveau să se întoarcă acasă, ar fi putut şi ea să plece. La urma urmei, nu îl minţise pe tatăl său în legătură cu adevărata natură a căsătoriei sale şi nu avea niciun motiv real pentru care să o facă. Tot ce conta era că era vorba despre o căsătorie adevărată şi indisolubilă. Tatăl său, un om realist, acceptase asta. Ea îşi jucase rolul. Curând, ar fi avut dreptul să plece.

Marchizul îşi sprijini palmele pe pervaz. Trase adânc aer în piept şi recunoscu ceva faţă de sine însuşi. O dorea. Acum – în pat. Dar nu o voia pe ea în mod deosebit, îşi spuse el. Îşi dorea o femeie. Poate pentru că ştia că avea să petreacă mult timp fără una. Excelenţa Sa fusese întotdeauna foarte strict faţă de orice legături pe care fiii săi le-ar fi putut iniţia cu fetele din sat. Iar fiul său cel mare îi respecta punctul de vedere. Erau locuri în care şi-ar fi putut linişti poftele. Locul în care un bărbat îşi exercita autoritatea şi îşi îndeplinea responsabilităţile nu era unul dintre ele. O dorea pe soţia sa pentru că era aproape – în

camera vecină – şi pentru că nu mai avea să stea prea mult timp, urmând ca el să rămână fără compania unei femei. Râse ironic.

Se întrebă cum ar fi reacţionat dacă ar fi intrat în dormitorul ei ca să îşi revendice dreptul conjugal. Poate că ar fi acceptat fără obiecţii. Trase adânc aer în piept. Hotărî să meargă în birou. Avea să găsească acolo ceva care să îi distragă atenţia. Cărţile lui preferate erau acolo. Dacă s-ar fi concentrat, cu siguranţă i-ar fi venit în minte cineva căruia îi datora o scrisoare. Dacă nici asta nu ar fi reuşit să îl ajute, ar fi putut să se îmbrace şi să plece să călărească în noapte.

Dar când se apropie de birou, observă lumina din salon. Aşa că intră şi se invită să rămână alături de soţia sa cât aceasta îşi scria scrisoarea – oare de ce nu reuşise să adoarmă? se întrebă el. Purta o cămaşă de noapte simplă, albă, din bumbac. Părul îi cădea pe spate, în valuri.

O dorea. Şi recunoscu faţă de el însuşi că nu o dorea doar pentru că era o femeie. O dorea pe ea – inocenţa ei, caracterul ei. Două calităţi de care se lăsase sedus cu două nopţi în urmă. Îşi jucase bine rolul, îşi zise el, privind-o în timp ce scria, cu o postură corectă, însă gingaşă. Mai mult decât bine. Dăduse dovadă de căldură, farmec şi de o delicateţe care reuşise să îi înduioşeze pe toţi, poate cu excepţia lui Marianne. Chiar şi Charles o urmărise în seara aceea, după ce se aşezase lângă tatăl lor.

Se descurcase de minune. Descoperi că se simţea mândru de ea, că era frumoasă şi demnă în rochia aceea gri de mătase, atât de banală. Dar era ceva mai mult decât mândrie. Era un sentiment care îl umplu de căldură.

Se întrebă oare cui îi scria cu atâta dificultate. Era oare o persoană faţă de care avea o obligaţie? Sau era cineva la care ţinea atât de mult, încât se simţea timorată de prezenţa lui? Nu avea niciun drept să fie curios. Şi nicio dorinţă în acest sens. Odată ce avea să plece, voia să o poată uita uşor.

În seara asta însă, o dorea. Voia să o simtă sub el. Voia să îşi îngroape faţa în părul ei. Cu cât ieşea mai repede

din viaţa lui, cu atât ar fi fost mai bine pentru el.

Se lăsă să cadă în braţele slăbiciunii – şi crezu că avea să îl refuze. Ar fi fost înţelept să o facă, chiar dacă nu ştia cum va reuşi să adoarmă. Dar nu îl refuză.

— Vreau să fiu cu tine, zise ea după ce el se ridică să îi deschidă uşa.

Soţia sa nu pierdea vremea cu vorbe. Aşa că se lăsă pradă unei alte slăbiciuni. Voia să fie cu ea în patul lui. Voia să păstreze acolo amintirea ei – chiar dacă acel gând, care îl luă prin surprindere, îl făcu să se încrunte nedumerit.

Soţia lui nu era o femeie timidă – i se părea ireal că acum câteva zile o crezuse un şoricel timid. Se întoarse cu faţa spre el odată ce ajunseră în cameră şi îl privi în ochi – cu ochii ei mari, lipsiţi de apărare. El îşi dori să nu fi fost atât de vulnerabilă. Spera ca nimeni să nu o rănească vreodată.

Îi desfăcu panglica de la halat şi îl lăsă să îi cadă pe umeri. Îi descheie nasturii de la cămaşa de noapte şi o lăsă să cadă pe podea. Ea rămase nemişcată, neliniştită – privindu-l drept în ochi.

Era frumos proporţionată, fără să fie voluptuoasă. Întotdeauna crezuse că prefera femeile voluptuoase – până în noaptea aceasta.

El se dezbrăcă de halat şi îşi trase cămaşa de noapte peste cap. Ea îi cercetă trupul.

— Să ne întindem pe pat, zise el.

— Da.

Îi plăcea preludiul şi avea multe talente. Îi plăcea să dezmierde trupul femeilor sale până la punctul culminant. Nu le săruta niciodată – cel puţin nu pe gură. Sărutul era prea intim – intim din punct de vedere emoţional. Să se culce cu ele era un act fizic, fără nicio tentă emoţională.

Nu îşi sărută soţia. Începu să o mângâie în ritualul lui bine cunoscut. Dar, cu toate că era excitat, nu părea capabil să îşi implice mintea. Ritualul devenise plictisitor. Nu îl mai satisfăcea. Nu cu ea. Voia să se întindă peste trupul ei. Voia să îi simtă căldura, să primească alintarea ei delicată. Voia să fie în interiorul ei, închis în feminitatea ei.

Voia să îşi îngroape faţa în părul ei.

Aşa că ignoră planul, ritualul, mişcările familiare. Se ridică deasupra ei şi îşi lăsă greutatea să coboare peste ea. Îi desfăcu picioarele. Nu ştia dacă era sau nu pregătită. Femeile aveau nevoie de mult timp înainte să fie pătrunse. Îşi strecură mâinile sub ea şi se împinse uşor înăuntru. Ea era pregătită, umedă.

Era ciudat, îşi spuse el simţind mireasma erotică de săpun, că se simţea atât de excitat, dar fără acea nevoie animalică de a stoarce chiar şi ultima picătură de plăcere din acea experienţă. Tot ce-şi dorea era să fie cu ea, să fie aproape de ea, să facă parte din ea, să simtă delicateţea, căldura şi farmecul ei, să îi simtă parfumul. Nu se mai gândi.

Se lăsă condus de instincte. Erau singurele care îl ghidau. Uitase de ritualuri, de experienţă, de mişcări familiare. Se lăsă condus de instincte, pătrunzând-o uşor, dar intens, prelungind momentul acela profund şi regretabil în care aveau să devină o singură fiinţă, într-o singură bătaie a inimii înainte să redevină doi şi să se despartă. Nu îşi dădu seama când ea îşi strânse coapsele în jurul lui, dar simţi uniunea liniştitoare dintre ei.

Oftă în părul ei. Ea gâfâi de plăcere. Într-o clipă de luciditate rămase uimit să constate că niciunul dintre ei nu era pierdut în extaz. Era ceva mult, mult mai periculos – dar înlătură acel gând înainte de a deveni clar.

Ea întrerupse prima ritmul. Muşchii interiori începură să i se contracte convulsiv. Respiraţia i se intensifică, îşi desprinse coapsele din jurul lui şi îşi înfipse tălpile pe saltea. Îşi împinse şoldurile, în întâmpinarea lui. El o pătrunse adânc şi îşi înfipse palmele în şoldurile ei.

Simţi câteva momente de încordare în ea, înainte de se lăsa cuprins de o dorinţă aprigă, nesăbuită, de a i se abandona. I se oferi în tăcere. Îi oferi tot ce avea. El se simţi împlinit, un sentiment ciudat având în vedere că, pentru ea, nu era altceva decât o experienţă sexuală plăcută. O experienţă pur fizică.

O lăsă să se relaxeze sub el. Savură căldura,

delicateţea şi tăcerea ei. Aşteptă până ce o simţi respirând normal. Apoi se îndreptă spre locul unde îşi dorea să fie, locul unde îşi dorise întotdeauna să fie. Întotdeauna. Toată viaţa sa. Doar că nu era un loc. Era… Se auzi gemând de plăcere. Simţi braţele ei încolăcindu-se în jurul său. Simţi cum îşi strânse din nou coapsele în jurul lui. O auzi şoptindu-i ceva la ureche – ceva extrem de dulce şi de neînţeles.

Se simţi de parcă era pe punctul de a se prăbuşi, fără nicio şansă de se împotrivi.

capitolul 12

Nu reuşi să doarmă prea bine. La început, din cauza poziţiei inconfortabile – el se lăsase cu toată greutatea asupra ei, aşa că îi era greu să respire, iar picioarele larg deschise îi amorţiră. Totuşi, nu făcu nimic să stea mai confortabil. Nu încercă să îl trezească sau să îşi schimbe cumva poziţia corpului. Din contră. Rămase nemişcată, relaxată, pentru ca el să nu se mişte. Era perfect conştientă de faptul că erau amândoi dezbrăcaţi, că o parte din trupul lui era în continuare în ea, că fuseseră soţ şi soţie. Poziţia inconfortabilă nu părea ceva important.

Chiar şi după ce el se rostogoli pe o parte, mormăind fără noimă, îmbrăţişând-o în continuare astfel că stătea confortabil şi drăgăstos alături de el, tot nu reuşi să doarmă prea bine. Aţipi din când în când.

Nu se schimbase nimic. Nimic. Nu fusese dragoste la mijloc. Ar fi fost cu adevărat naivă să creadă asta. Ce se întâmplase între ei nu fusese ceva romantic. Erau un bărbat şi o femeie cu nevoi fizice. Întâmplarea făcea să fie căsătoriţi şi să locuiască sub acelaşi acoperiş. Aşa că potoliseră acea sete şi îşi satisfăcuseră nevoia. Era fericită că învăţase o lecţie atât de importantă. Orice informaţie nouă era folositoare. Învăţase că dragostea şi romantismul erau diametral opuse faţă de ce se întâmpla între un bărbat

şi o femeie în pat, că ar fi fost ca şi cum ai fi comparat o portocală cu o trăsură.

Nu se schimbase nimic. Exceptând faptul că se implicase într-un mod nesăbuit – aşa cum îi stătea în fire. Se implicase cu toţi – cu amestecătura aceea de oameni neplăcuţi şi ursuzi. De ce nu se abţinuse şi nu se ţinuse la distanţă de ei?

Asta era firea ei. La douăzeci şi unu de ani avusese ocazia de a se mărita cu un tânăr chipeş, pe care îl îndrăgea.

Dar mama ei era moartă de patru ani, iar familia avea nevoie de ea, insistase ea – chiar dacă sora văduvă a mamei sale era pregătită să ia în grijă întreaga familie. După moartea tatălui său, momentul acela în care simţise pământul alunecându-i de sub picioare, insistase să lucreze ca să aibă grijă de familie, să plătească datoriile tatălui lor, chiar dacă toţi încercaseră să o convingă că aveau mai mare nevoie de ea acasă. Şi, bineînţeles, la ultimul loc de muncă fusese concediată tocmai pentru că se implicate în drama cameristei drăguţe care era prea slabă de înger ca să se apere singură.

Şi acum se întâmplase din nou. Începuse să îi pese. Îi păsa de ducele de Withingsby, care nu iubea pe nimeni şi pe care nimeni nu-l iubea – sau cel puţin aşa credeau toate acele rude naive. Îi păsa de Augusta, care ar fi trebuit să îşi redobândească copilăria, îi păsa de Charles, care se simţea încă trădat de fratele său care îl abandonase pe când era copil – oh, da, îşi dăduse singură seama de asta. Îi păsa de Claudia, cea care iscase cearta dintre cei doi fraţi şi care ştia cu siguranţă acest lucru, iar sentimentul de vinovăţie o măcina fără încetare, chiar dacă nu renunţa niciodată la surâsul ei cuceritor. Îi păsa de William, pe care îl rodea o vinovăţie teribilă, cât şi o adevărată indignare dacă era adevărat că – şi probabil că aşa era – Claudia îl iubise dintotdeauna. Singurii de care nu îi păsa în mod deosebit erau Marianne şi Richard, chiar dacă se ataşase de copiii lor.

Oh, da, îi păsa. Femeie prostuţă! Şi îi păsa şi de acest

bărbat, acest biet bărbat nefericit care se credea stăpân pe propria viaţă. Cât de visători erau bărbaţii. Exact ca nişte copii – nerăbdători, neobrăzaţi, încruntaţi şi atât de vulnerabili. Aproape că se speriase de vulnerabilitatea lui de mai devreme, atunci când gemuse şi îşi dăduse seama că acea căldură pe care o simţise în interiorul ei era eliberarea lui. Păruse atât de pierdut. Aşa că se încolăcise în jurul lui, cu drag, şoptindu-i cuvinte liniştitoare, ca şi cum ar fi fost un copil care căzuse şi se lovise la genunchi.

— E bine, îl asigură ea. Totul e bine, dragul meu.

„Dragul meu!” Speră ca el să nu o fi auzit. Marchizul de Staunton nu era tocmai genul de persoană căreia să i te adresezi cu „dragul meu”. Sau pentru care să dezvolţi instincte materne. În momentul de faţă nu avea nici cel mai mic instinct matern. El se trezi. O mângâie cu mişcări circulare pe spate, pe posterior şi apoi îşi mută mâna pe şolduri, pe sâni. Îi mângâie sânul şi îşi trecu degetul mare peste un sfârc.

— Mm, gemu ea.

Nu mai spuseră altceva. Îi ridică un picior peste şoldul lui, o trase mai aproape de el şi o pătrunse. Era atât de naivă. Nu ştiuse unde duceau mângâierile lui. Nu ştia că se putea întâmpla din nou, atât de curând – în timp ce stăteau întinşi pe o parte. Dar în clipa în care îşi încordă acei muşchi interiori, îl simţi din nou lung şi tare. Şi adânc. Se retrase şi o pătrunse din nou. Nu ar fi crezut să existe un sentiment mai plăcut în lume. Îşi dori să nu se termine niciodată.

După ce se opri, adormi profund. Îi mutase piciorul într-o poziţie mai confortabilă şi o învelise. Dar o ţinu aproape – mai aproape. Îşi lipi trupul de trupul ei. Trebuia să plece, îşi spuse ea, înainte de a adormi. Nu avea niciun motiv pentru care să rămână. El se făcuse înţeles, iar căsătoria era indestructibilă. Reuşise să le demonstreze că nu aveau nicio putere asupra lui. Trebuia să plece, să îşi trăiască viaţa, să trăiască fericită până la adânci bătrâneţi cu familia ei şi cu şase mii de lire pe an.

Dar avea să se gândească la asta a doua zi.

*

Plouase în timpul nopţii. Picături de apă străluceau pe iarbă, iar dealurile şi copacii din depărtare erau învăluiţi de ceaţa dimineţii. Dar era o dimineaţă ideală pentru călărit. Marchizul de Staunton rămase pe treptele de marmură de la intrare, respirând aerul umed şi rece al dimineţii, lovindu-şi cizmele cu cravaşa.

În dimineaţa aceea şoricelul cel maroniu nu era pe terasa de dedesubt. O lăsase în pat. La sugestia lui rămăsese să mai doarmă după ce o trezise pentru un nou episod intens, viguros. Ea îşi îngropase faţa în pernă şi o îmbrăţişase. Adormise înainte de a o înveli cu aşternuturile călduroase.

Porni spre grajduri. Înnebunise? Îşi pierduse minţile? De trei ori noaptea trecută, o dată acum trei nopţi. Ce naiba avea să facă dacă o lăsase însărcinată? Dacă? De patru ori şi încă îşi mai punea problema dacă?

Ieşise la plimbare ca să îşi limpezească gândurile şi ca să îşi recapete energia după o noapte intensă. Se încruntă. Ce naiba căuta trează la o oră atât de târzie scriind? Dacă nu ar fi găsit-o acolo, nimic nu s-ar fi întâmplat. Deja rezistase tentaţiei de a-i face o vizită conjugală în camera ei.

Dar fu salvat de aceste gânduri amare. Charles era deja pe un armăsar când ajunse la grajduri.

— Văd că nu ai uitat primele noastre lecţii de călărie, strigă el de la intrare.

Fratele său nu îl observase. Îşi atinse borul pălăriei cu cravaşa şi îl salută cu o mişcare scurtă din cap.

— Staunton, zise el.

— Dar ai învăţat mult mai multe în toţi aceşti ani, spuse marchizul. Eşti ofiţer de cavalerie, bineînţeles. Presupun că mersul pe jos şi călăritul îţi vin la fel de natural.

— Cum presupun că i se întâmplă oricărui alt gentleman, răspunse Charles. Scuze, Staunton, trebuie să

plec.

Marchizul nu se mişcă din poartă.

— Pentru cursa de dimineaţă? întrebă el. Şi eu vreau să călăresc. Nu vrei să mergem împreună?

Fratele său ridică din umeri.

— Cum doreşti, zise el.

Era numai vina soţiei sale, îşi spuse marchizul în timp ce îşi pregăti calul, după ce îl expediase pe grăjdarul care se oferise să se ocupe de asta. Cicălitoarea aia care se apucase să îi analizeze gândurile şi să îi facă morală.

Ea cu insistenţele ei că erau o familie din simplul motiv că ducele îi concepuse pe toţi. Când i se întâmplase ultima oară să insiste să petreacă timp cu cineva care în mod evident nu îşi dorea acelaşi lucru? Cu un tânăr care nu făcuse altceva decât să îl ignore? Era numai vina ei că simţea nevoia să vorbească.

— Ai fost în serviciul activ? îl întrebă el în timp ce ieşiră călare din grajd şi se îndreptară spre pajiştea şi spre dealurile din spatele casei.

— Numai pe aceste meleaguri, răspunse Charles. Am făcut parte din regimentul de rezervă.

— Ai făcut parte? întrebă marchizul.

Îmbrăcat în uniforma lui roşie îşi imagină că fratele său era irezistibil în rândul domnişoarelor. Îi venea greu să creadă că fratele lui mai mic nu mai era băiatul acela de doisprezece ani.

— Plecăm spre Spania luna viitoare, răspunse el. Intenţionez să merg şi eu.

— Şi ce părere are Excelenţa Sa? întrebă marchizul.

Fratele său nu răspunse.

— Presupun că nici măcar nu a fost de acord cu alegerea ta în materie de carieră. Voia să intri în rândul bisericii, dacă nu mă înşel?

Îşi aminti că purtase ocazional astfel de discuţii cu tatăl său. Îşi aminti că îi promisese unui Charles rebel că avea să îi ia apărarea şi să se asigure că nu urma să fie obligat să trăiască o viaţă pentru care nu manifesta niciun interes. Dar plecase înainte să îşi poată ţine promisiunea.

Era evident că Charles hotărâse să nu participe la această conversaţie. Începuse să călărească mai repede cu armăsarul său.

— Dar nu îmi amintesc să-mi fi spus vreodată, continuă marchizul după ce îl prinse din urmă, că intenţionai să mergi în această direcţie. Interesul tău pentru cariera militară este ceva nou?

Fratele său îl privi cu ochi reci, ostili.

— Staunton, faci conversaţie din considerente sociale, spuse el. De când eşti tu interesat de cariera mea şi de motivele pentru care m-am înrolat? Şi să nu-mi spui că te interesează pentru că eşti fratele meu. E un simplu accident că eşti fratele meu.

Ah! Plecarea lui îl rănise pe Charles mai mult decât ar fi crezut. Sperase ca băiatul să treacă repede peste acest episod, iar optimismul tineresc să îi permită să îşi transfere afecţiune către altcineva – poate către Will. Fusese o presupunere naivă. Dar avea numai douăzeci de ani la vremea respectivă – câţi avea Charles acum.

— Îţi doreai o viaţă de gentleman, spuse el. Îţi doreai pământ, ferme şi responsabilităţi – chiar dacă nu ar fi fost pământul tău, chiar asta ai spus. Sperai ca Will să intre în rândul bisericii sau în armată şi că Excelenţa Sa îţi va permite să îl ajuţi să conducă proprietatea asta sau una mai departe de aici. Am crezut că eu aveam să primesc o moşie. Obişnuiam să glumim pe tema asta. Că urma să-ţi dau voie să ai grijă de moşia mea în timp ce eu m-aş fi dus în Londra.

— Asta ai şi făcut, spuse Charles cu amărăciune, în glas. Cu foarte mare succes.

— Ştii de ce am plecat? întrebă marchizul.

— Da, răspunse fratele său râzând. Pentru că Excelenţa Sa nu ţi-ar fi permis să fii cu nicio femeie din vecinătatea domeniului Enfield. Iar după moartea mamei nu te mai ţinea nimic aici.

Marchizul înlemni. Poate că ar fi trebuit să se forţeze să îşi ia rămas-bun. Poate că ar fi trebuit să încerce să îi explice. Nu, nu ar fi avut cum să pună în cuvinte durerea,

indignarea, umilinţa.

— Iar Will te-ar fi călcat în picioare dacă te-ai fi apropiat de Claudia, adăugă Charles.

Ah. Băieţii de doisprezece ani observă şi înţeleg mai multe decât credeau adulţii.

— Eram îndrăgostit de Claudia, răspunse el. Am crezut că şi ea mă iubea. Dar odată ce s-a căsătorit cu Will, nu m-aş mai fi apropiat de ea.

— Ai fost întotdeauna imposibil de arogant, spuse cu mânie fostul său admirator. Oricine şi-ar fi dat seama că ea era îndrăgostită de Will şi că pe Will îl tortura gândul că tu aveai să fii cel care rămâne cu ea, dar nu îndrăznea să îţi mărturisească sentimentele lui. Nu eşti genul de bărbat de care să fie interesată Claudia, Staunton. Claudia, aşa frumoasă cum e ea, preferă să se ştie în siguranţă şi linişte. Îl preferă pe Will.

Dumnezeule! Fusese oare chiar atât de orb? Se minţise singur cu atâta convingere? Se părea că da.

— Am plecat pentru alte motive, spuse el. Nu mai suportam traiul în casa asta, iar căsătoria lui Will şi moartea mamei m-am adus la capătul răbdărilor. Dar aş mai fi putut suporta. Pentru tine şi pentru copilă. Trase adânc aer în piept. Nu se mai gândise la asta ani de zile. Nu ştia dacă ar fi putut să îi povestească. A mai fost ceva.

Dacă Charles nu avea să îl întrebe direct, nu avea de gând să îi povestească, îşi zise el. Făcea parte din trecut. Trecuse peste, reuşise să îşi recâştige viaţa, mândria şi independenţa.

— Îmi spui? întrebă Charles nerăbdător şi puţin impertinent.

— M-a acuzat că am furat, răspunse marchizul. Excelenţa Sa a căutat prin camera mea până l-a găsit. M-a aşteptat în camera mea. M-a lovit peste faţă cu el. Am sângerat.

Nu îl privi în ochi pe fratele său care nu spuse nimic în tăcerea care urmă.

— Mi-a poruncit să îl aştept în bibliotecă, continuă el. Ştiam ce mă aştepta, bineînţeles. Oricare dintre noi am fi

ştiut, nu crezi? Aveam douăzeci de ani şi eram nevinovat. I-am spus că am să mă duc să îl aştept, că nu aveam de gând să mă mai cert cu el. I-am spus că o să-l las să mă bată de parcă aş fi fost acelaşi băieţel nevinovat. Dar i-am mai spus că urma să plec până la sfârşitul zilei, că nu aveam de gând să mă mai întorc la Enfield, că nu ne vom mai revedea niciodată. Excelenţa Sa nu s-a lăsat înduplecat de astfel de ameninţări, bineînţeles. A fost cea mai aspră bătaie din viaţa mea. Mi-a fost foarte greu să călăresc mai apoi, dar eram hotărât să nu mai petrec nicio noapte sub acelaşi acoperiş cu el.

Charles nu spuse nimic.

— Nu am glumit când l-am ameninţat, spuse marchizul. Eram perfect conştient de decizia mea. Ştiam că lăsam bebeluşul în urmă, un copil la care el refuza să se uite, ştiam că te las şi pe tine. Erai cea mai importantă persoană din viaţa mea. Dar nu îţi spun asta ca să crezi că mă apăr. Erai un copil. Aveai nevoie de mine. Iar eu nici măcar nu am avut curajul să îmi iau rămas-bun. Nu aş fi fost în stare să plec, dacă aş fi vorbit cu tine, şi trebuia să o fac. Riscam mai mult decât respectul faţă de mine însumi. Simţeam că viaţa mea, că sufletul meu era în pericol. Charles, la douăzeci de ani, poate înţelegi şi tu acum, e foarte uşor să dramatizăm realitatea. Poate că, privind acum în urmă, respectul de sine, viaţa şi sufletul meu erau mai puţin importante decât un copil care mă venera.

Şi atunci înţelese cu groază de ce Charles nu spunea nimic.

— La dracu'! zise el. Charles, nu este o poveste lacrimogenă. Este un episod prostesc şi murdar din trecut. Un trecut de mult uitat. Vezi, nici măcar nu am fost în stare să îmi ţin promisiunea. M-am întors la Enfield după opt ani. Aproape că sunt în relaţii bune cu Excelenţa Sa.

Charles goni înainte, iar marchizul îl lăsă să plece. Tinerii de douăzeci de ani, locotenenţi de cavalerie, plângeau în singurătate.

Îşi opri calul. Nu, nu avea de gând să gonească după fratele său. Charles probabil că era teribil de jenat şi nu i-ar

fi putut răspunde. Nu mai aveau ce să discute. Charles ştia acum că motivul pentru care fratele său plecase nu fusese ca să trăiască o viaţă desfrânată la oraş odată ce moartea mamei lor îl eliberase de orice obligaţie faţă de Enfield. Nu făcea nicio diferenţă. Cu siguranţă că motivul pentru care plecase nu era o scuză pentru că îl părăsire. Rupsese legătura de iubire şi încredere. Şi nu era singurul care suferise.

Se îndreptă cu calul spre casă, se răzgândi şi porni în goană în altă direcţie. Avea să găsească o pajişte goală şi să galopeze până ce urma să se prăbuşească cu cal cu tot.

*

Charity mai dormi jumătatea de oră după ce plecă Anthony. Chiar dacă abia dormise câteva ore şi chiar dacă şi acel somn fusese întrerupt atunci când soţul ei se trezise, dorind-o din nou, constată că era imposibil să renunţi la obiceiurile vechi. Dintotdeauna obişnuise să se trezească devreme.

Îi simţi mirosul pe pernă şi analiză sentimentele de durere, de plăcere, de letargie şi de energie care puseseră stăpânire pe ea. Probabil că era foarte plăcut, îşi spuse ea, să fii căsătorită cu adevărat, să te trezeşti în fiecare dimineaţă simţindu-te atât de bine. Dar căsătoria ei nu era una adevărată şi nici nu îşi dorea acest lucru. Familia asta era plină de probleme. Avea propria familie de care era mulţumită. Şi urma să li se alăture curând. Mai era balul din seara asta. Nu avea nicio îndoială că mâine sau poimâine contele de Tillden avea să plece cu familia. Iar rolul ei se apropia de sfârşit.

A doua zi dimineaţă avea să îl întrebe pe marchizul de Staunton când putea să plece. Probabil că o va ruga să mai rămână câteva zile, dar săptămâna următoare probabil că va putea pleca. Se dezveli şi se aşeză pe marginea patului. Cât de bucuroşi aveau să fie să o vadă! Şi ce veşti minunate urma să le împărtăşească. La început, avea să îi şicaneze. Să pretindă că fusese concediată şi că era

sărmană. Şi abia apoi să le spună adevărul.

Penny nu avea să fie de acord. Iar Phil probabil că urma să fie foarte supărat. Poate că avea chiar să refuze banii, să îi interzică să plătească datoriile tatălui. Dar îşi petrecuse întreaga viaţă certându-se cu Phil. Şi, la urma urmei, era fata cea mare. Avea să îl convingă cumva.

Câteva clipe mai târziu – nu îşi chemase camerista, dar avu parte de un moment jenant când trecu prin camera de garderobă a soţului ei, îmbrăcată în cămaşa de noapte şi cu părul răvăşit şi îl găsise acolo pe valetul lui care îi curăţa instrumentele de bărbierit –, Charity coborî la micul dejun. Era încă destul de devreme. Spera să nu întâlnească pe nimeni. Spera ca el să nu fie acolo. Nu ar fi ştiut ce să îi spună. Dar îl văzu pe Charles, care arăta foarte chipeş în costumul lui de călărie.

— Oh, bună dimineaţa, spuse ea, zâmbindu-i cu căldură. Şi tu obişnuieşti să te trezeşti devreme? De fapt, îndrăznesc să spun că da, având în vedere că eşti ofiţer.

— Am fost să călăresc, răspunse el. Se ridică şi îi sărută mâna. Un gest deosebit de politicos din partea unui bărbat atât de tânăr.

— Chiar aşa? Te-ai întâlnit cumva şi cu Anthony? Şi el s-a trezit foarte devreme şi mi-a spus că merge să călărească. Roşi când îşi dădu seama ce dezvăluiseră cuvintele ei.

— Am călărit puţin împreună, răspunse Charles.

— Da? Se aşeză la masă şi se apropie puţin de el în timp ce majordomul îi turna o ceaşcă de cafea. Şi aţi reuşit să staţi de vorbă? Nu am cunoscut niciodată o familie în care membrii săi să discute atât de puţin despre lucruri cu adevărat importante.

O privi precaut.

— Am vorbit, zise el.

— Mă bucur. Luă o felie de pâine prăjită. Şi l-ai iertat pentru că te-a părăsit în copilărie?

— Să înţeleg că ţi-a povestit? întrebă el.

— Nu, răspunse ea zâmbind. Chiar şi cu mine vorbeşte foarte puţin despre trecutul său. Nu ştiu exact ce

s-a întâmplat, ci doar că s-a întâmplat ceva şi că, până nu staţi de vorbă, nu o să se schimbe nimic. L-ai iubit cândva.

— Da, spuse el. Mai mult decât orice pe lumea asta. I-aş fi iertat orice, chiar dacă ştiam că avea defectele lui. Aroganţa, spre exemplu.

— Cred că aroganţa vine de la sine în cazul unei persoane cu poziţia lui socială, cu educaţie şi cu înfăţişare plăcută, spuse ea cu un zâmbet complice.

— Îl iubeşti? întrebă el.

Se opri cu felia de pâine în mână şi o aşeză pe farfurie. Cum să răspundă unei astfel de întrebări? Exista un singur răspuns, îşi spuse ea. Făgăduise să mintă atunci când acceptase oferta marchizului de Staunton.

— Da, răspunse ea. Cu tot cu defectele lui. Chiar dacă l-am bătut la cap din clipa în care am ajuns aici. Este atât de încăpăţânat şi reticent!

Charles zâmbi, iar Charity o compătimi pe tânăra care avea să simtă puterea acelui zâmbet – dacă nu va fi însoţit şi de inima lui.

— Am crezut că eşti interesată de averea lui, spuse el. L-am urât pe Tony când a ajuns aici, dar chiar şi aşa am fost furios în numele lui. Am crezut că s-a lăsat păcălit de tine. Îmi pare rău. Acum îmi dau seama că te-am judecat greşit, la fel cum am judecat greşit şi capacitatea lui Tony de a-şi alege o soţie de bună-credinţă. Îmi place de tine.

— Mulţumesc, răspunse ea. Oh, mulţumesc! Căută în zadar o batistă – fusese luată pe neaşteptate. Sunt aşa prostuţă!

— Nu e adevărat, spuse el cu blândeţe, întinzându-i batista lui. Toată lumea s-a purtat atât de urât cu tine, dar ai reuşit să-l cucereşti până şi pe Excelenţa Sa. Ai dat dovadă de mult curaj în atitudinea ta caldă şi zâmbitoare, având în vedere primirea noastră atât de rece.

— Cred că am mâncat destul, zise ea, suflându-şi nasul. Luase două guri de pâine prăjită şi o jumătate de ceaşcă de cafea. Nu, nu e nevoie să te ridici.

Nu voia altceva decât să fugă din încăpere şi să găsească un loc întunecat unde să se ascundă. El crezuse

că începuse să plângă pentru că fusese amabil cu ea, pentru că îi spusese că o place. Dar nu era aşa. Erau celelalte cuvinte: „Am crezut că eşti interesată de averea lui”. Cuvinte care o loviseră ca un bici.

Dar nu avea să scape atât de uşor. Uşa se deschise, iar Lady Tillden intră împreună cu Lady Marie Lucas. Urmară câteva reverenţe jenate. Charity şi Lady Tillden începură o conversaţie plictisitoare şi uşor previzibilă despre vreme, despre ploaia de noapte trecută, despre ceaţa din dimineaţa aceea, despre faptul că ceaţa probabil avea să dispară, şi la fel norii. Poate că aveau chiar să se bucure de puţin soare – cum se întâmpla adesea când nu erau nori pe cer. Căzură de acord fără nicio problemă.

Pe lângă conversaţia sa cu Lady Tillden, Charity îl observă pe Lord Charles Earheart sărutându-i mâna lui Lady Marie, aşa cum o făcuse mai devreme şi cu ea, şi schimbând alte câteva vorbe şi zâmbete.

— Bună dimineaţa, spuse el. Mă bucur să te revăd. Au trecut optsprezece luni.

— Nu am crezut că o să te găsesc aici, zise ea. Am crezut că eşti plecat cu regimentul tău.

— Mi-am luat permisie, explică el.

— Am sperat să nu te găsesc aici, şopti ea.

— Chiar aşa? întrebă el, deloc surprins. Dar am venit, după cum poţi vedea.

— Da, răspunse ea.

— Îţi pare rău că am venit? întrebă el, privind-o drept în ochi.

Nu mai era nimic de spus despre vreme, iar Lady Tillden îi zâmbi uşor jenată lui Charity şi îşi îndreptă atenţia spre conversaţia dintre fiica ei şi Lord Charles. Aşa că şi aceştia începură să discute despre vreme.

Charity se scuză şi părăsi camera. Urcă primele cinci trepte spre camera ei normal. Apoi o luă la goană.

„Am crezut că eşti interesată de averea lui”.

capitolul 13

În timp ce se îmbrăca pentru bal, marchizul de Staunton îşi spuse că fusese o zi mai bună decât s-ar fi aşteptat. Reuşise să se ţină la distanţă de oaspeţii casei, păstrând în acelaşi timp o relaţie cordială. Bineînţeles, contribuise la acest lucru şi faptul că Marianne şi Charles se oferiseră să se ocupe de musafiri; Marianne mersese de dimineaţă cu doamnele cu trăsura în oraş, iar Charles îi plimbase pe toţi trei cu caleaşca în parc, făcând un picnic la ruine.

Se părea că Tillden hotărâse cu înţelepciune să se poarte ca şi cum nu se discutase niciodată posibilitatea ca fiica sa şi moştenitorul ducelui de Withingsby să se căsătorească. Pur şi simplu petrecea câteva zile plăcute împreună cu un vechi prieten.

Charles fusese tăcut. Nu dădu niciun semn că ar fi vrut să continue discuţia începută în dimineaţa aceea cu fratele său. Pe de altă parte, nici nu îi evitase compania. Sentimentul de ostilitate dispăruse din ochii lui, fiind înlocuit de o privire goală, imposibil de descifrat. Totuşi, singura dată când se văzuse obligat să folosească numele fratelui său nu i se adresase cu Staunton, nici măcar cu Anthony, ci îi spusese Tony. Marchizul aproape că se dispreţuise constatând câtă plăcere îi făcuse să-şi audă numele rostit astfel.

Mai rămăsese William. Acesta venise de dimineaţă la Enfield ca să discute unele probleme administrative cu tatăl său. Ducele îl chemase pe marchiz în bibliotecă şi îi lăsă singuri, după ce îl instruise pe fiul cel mai mic să petreacă o oră cu el, ca să îi explice diferite detalii administrative. La început, fuseseră concentraţi şi jenaţi până ce un mic detaliu trivial îi făcuse pe amândoi să râdă. După aceea, chiar dacă rămăsese o uşoară stinghereală.

Ceva se schimbase. Ceva greu de descifrat. Redeveniseră fraţi fără să îşi vorbească – pur şi simplu, continuară să discute aspecte administrative.

Mai apoi, marchizul se gândi la Claudia şi decise că

episodul acela trist şi destul de umilitor făcea parte din trecut. Nu simţea nimic faţă de ea, în afară de o apreciere firească pentru frumuseţea ei. Amărăciunea dispăruse. Poată că – cel mai probabil – nu fusese obligată să se mărite. Şi poate că Will chiar nu îl minţise, ci, pur şi simplu, nu îndrăznise să îi mărturisească fratelui său că iubeau aceeaşi femeie. Will avea doar nouăsprezece ani la vremea respectivă. Nimeni nu s-ar fi aşteptat să acţioneze cu fermitatea şi maturitatea unui adevărat bărbat.

Chiar şi Augusta fusese mai drăguţă cu el. Poate nu chiar cu el, cât faţă de Charity, dar îi zâmbise, arătându-şi vârsta. Se plimbase cu Will până la pod ca să se bucure de soarele de după ceaţa dimineţii – şi se întâlniseră pe drum cu Charity şi cu Augusta care veneau din direcţie opusă. Charity fusese la casa văduvei pentru a-şi proba noile rochii, mai ales cea pentru balul din seara aceea, la care se lucra de zor. O luase pe Augusta cu ea ca să se joace cu băieţii. Oare cum reuşise să o scoată pe fată din sala de curs în mijlocul dimineţii? Pur şi simplu îi ceruse permisiunea ducelui şi domnişoarei Pevensey, guvernanta.

Iar ducele o lăsase pe cea mică să plece de la lecţii doar pentru că nora lui îl rugase?

— Bineînţeles, răspunse ea. A fost de acord cu mine că o dimineaţă atât de frumoasă nu trebuie irosită.

Observă că ea se îmbujorase de îndată ce îl văzuse, dar şi în timp ce vorbeau. Cu siguranţă că se gândea la noaptea petrecută împreună, cea pe care el ar fi preferat să o uite.

Aşa că încercă să se concentreze asupra Augustei care era destul de murdară şi răvăşită – şi arăta exact ca un copil de opt ani.

— Augusta, îmi trezeşti multe amintiri, îi zise el, jucându-se cu monoclul, despre cum obişnuiam să mă caţăr în copaci şi să mă joc de-a v-aţi ascunselea. Doar că eu, Will, Charles – câteodată chiar şi Marianne – ajungeam acasă mult mai zgâriaţi, învineţiţi, cu hainele în dezordine şi murdari.

Ea îl privi cu teamă în ochi.

— Te sfătuiesc să îţi schimbi hainele, să te speli pe faţă şi pe mâini şi să te piepteni înainte să te vadă Excelenţa Sa la prânz. Iar dacă o să mă cheme în bibliotecă şi o să mă ia la întrebări, am să rânjesc şi am să-i jur că atunci când te-am întâlnit pe pod nu era niciun pic de murdărie pe rochiţa ta, nici măcar pe talpa pantofilor.

Fu momentul în care ea îi zâmbi – un surâs mare, vesel, de copil.

În timp ce valetul său îi aranja lavaliera şi îl ajuta să îmbrace redingota neagră şi elegantă, Anthony îşi spuse că fusese o zi destul de reuşită. Totuşi, cu toate pregătirile pentru bal în plină desfăşurare şi având în vedere faptul că Tillden şi familia sa erau încă la Enfield în calitate de oaspeţi, activităţile importante trecuseră pe plan secund. Avea în continuare multe lucruri de rezolvat, pe lângă crearea unor relaţii mai bune cu fraţii şi surorile sale – care oricum nu făcuse parte din planul lui iniţial. Trebuie să lămurească situaţia cu tatăl său. Şi să discute cu soţia sa.

Trebuia să o lase să plece, hotărâse el. Deja îşi jucase rolul.

Toţi acceptaseră că marchizul de Staunton era un bărbat căsătorit, care nu avea de gând să se supună dorinţelor altora şi îşi trăia viaţa aşa cum dorea. Pe de altă parte, ar fi fost mai simplu pentru ea să plece acum, înainte de a învolbura şi mai tare apele. Trebuia să stea cât mai curând de vorbă cu ea. Trebuia să plece înainte de a creşte şi mai mult şansele de a rămâne însărcinată. Şi înainte ca el să înceapă să se obişnuiască cu prezenţa ei în camera vecină.

O angajase pe domnişoara Charity Duncan cu un scop în minte. Acel scop nu presupunea să îi ţină patul cald noapte de noapte.

Se apropie de oglindă ca să-şi prindă un ac cu diamant la lavalieră. Dar se opri. Mai purta şi un inel cu pietre preţioase. Oare soţia lui avea bijuterii cu care să se împodobească? Cel puţin nu avea să fie nevoită să poarte rochia aceea gri îngrozitoare la bal. Croitoreasa Claudiei îi terminase rochia. Se aştepta să fie o rochie frumoasă,

elegantă, dintr-un material fin. Dar nu avea bijuterii.

Asta şi fusese ideea – să aducă la Enfield o mireasă sărmană, ca să le demonstreze celorlalţi că rangul social, averea, eleganţa şi frumuseţea – toate motivele obişnuite pentru care un bărbat ca el îşi alegea soţia – nu însemnau nimic pentru el.

Doar că acum se simţea ciudat de vinovat. Oare cum se simţise ea în aceste zile, atât de diferită faţă de familia lui, faţă de musafirii lor? Cum avea să se simtă în seara aceasta în noua rochie de bal, dar cu gâtul, încheieturile şi urechile lipsite de bijuterii? Doar era soţia lui, cea mai importantă doamnă de la balul din seara aceasta! Deja se zvonea în împrejurimi că balul despre care toată lumea crezuse că era menit să sărbătorească logodna marchizului de Staunton era de fapt plănuit pentru a sărbători căsătoria acestuia.

De ce nu se gândise să cumpere un dar de nuntă – o brăţară, un colier, un inel? Chiar şi Anna, care îi fusese amantă timp de şase săptămâni în primăvară, primise rubine la despărţire.

Închise ochi şi începu să se gândească. Avea un lănţişor din aur cu pandantiv pe care mama sa i-l oferise când împlinise optsprezece ani, în care era un mic portret al ei. Îl purtase zi de zi timp de un an după moartea ei. Îl avea la el. Mai avea – ah, da – un şirag de perle pe care îl cumpărase pentru o tânără dansatoare cu care intenţionase să o înlocuiască pe Anna. Dar se răzgândise în privinţa ei, hotărâse că nu are nevoie de o amantă din demimonde. Avea în continuare şiragul de perle.

Le cumpărase gândindu-se că ar fi putut oricum să i le ofere lui Marianne sau Augustei.

Îi porunci valetului să plece şi începu să le caute. Erau foarte frumoase – alesese întotdeauna cele mai preţioase daruri pentru potenţialele sale amante, plecând de la prezumţia că un protector generos ar fi primit cele mai bune şi mai exclusiviste servicii.

Nu ştia cum arăta rochia ei. Nici măcar nu ştia ce culoare avea. Începuse să râdă când o întrebase – un râs

frumos şi tineresc – şi îi spusese că era secret. Dar nu conta. Perlele se potriveau la orice. Le încălzi în palme. Ar fi putut gândi că nu îi datora nimic, având în vedere suma mare de bani care îi fusese atribuită în contractul pe care îl semnaseră amândoi. Dar îşi jucase bine rolul, chiar foarte bine – chiar dacă perlele nu erau o răsplată pentru favorurile sexuale. Se încruntă. Era un gând murdar. Era vorba despre soţia sa.

Voia să-i ofere perlele pentru că era soţia lui. Erau un cadou de nuntă, chiar dacă mariajul lor nu era unul tradiţional.

Câteva clipe mai târziu bătu la uşa camerei ei de garderobă şi aşteptă să îi deschidă camerista. Însă doamna nu era în camera sa, îl informă fata, cu o reverenţă. Coborâse deja în salon, la chemarea Excelenţei Sale.

Prea bine. Puse şiragul de perle în buzunar şi îşi urmă soţia la parter. Excelenţa Sa dăduse dovadă de afecţiune pentru nora sa cum nu o făcuse faţă de propriii copii. Bineînţeles, era un joc. Încerca să îi demonstreze fiului său că nu îl deranja deloc că viitoare ducesă făcea parte din clasa de jos a nobilimii, o viitoare ducesă care, până de curând, îşi câştigase existenţa ca guvernantă.

Nu conta. Marchizul nu se arătase deranjat. I se părea amuzantă atenţia pe care ducele o îndrepta către Charity. Era nerăbdător să o vadă în rochia cea nouă. Avea de gând să îi ofere şiragul de perle într-un cadru public. Intenţiona să-l le pună chiar el la gât. Poate că ea i-ar fi răspuns cu unul dintre zâmbetele ei senine.

*

Rochia era din mătase albă acoperită cu o tunică de dantelă albă împodobită cu trandafiri aurii. Broderia era puţin mai mare şi bogată la tiv, pe marginile mânecilor scurte şi la decolteu, care era elegant decupat. Claudia îi adusese o pereche de mănuşi de seară aurii, lungi şi insistase să le poarte. Noua ei cameristă, care era foarte talentată, îi aranjase superb părul ondulat, fără s-o facă să

arate prea tânără pentru vârsta ei sau pentru statutul marital.

Se simţea frumoasă, îşi spuse Charity, privindu-se în oglindă. I se părea că arăta fermecătoare şi rânji singură de îngâmfarea ei. Dar nu-i păsa că era îngâmfată. La urma urmei, vorbea cu ea însăşi. I se părea că arăta minunat. Se simţea ca o prinţesă care se pregătea să meargă la bal – ceea ce nu era departe de adevăr. Era marchiza de Staunton, nora ducelui de Withingsby şi urma să participe la primul ei bal – într-o sală de bal a cărei măreţie o luase prin surprindere când aruncase o privire în după-amiaza târzie – în calitate de invitată de onoare. Fusese chiar invitată să stea alături de Excelenţa Sa şi de soţul ei la intrare.

Oare avea să o considere frumoasă? Nu mai conta, îşi spuse ea. Oh, dar conta. Noaptea trecută o considerase atrăgătoare – din când în când se îmbujora la amintirea nopţii trecute. Dar nu avea de unde să ştie dacă se întâmplase pentru că fusese acolo pregătită – doritoare – sau pentru că se simţea atras de ea. Nu conta dacă se simţea sau nu atras de ea. Ba conta – îşi spuse ea, zâmbind către reflexia din oglindă. Avea de gând să se bucure de bal. Voia să uite că era vorba despre un aranjament temporar. Voia să uite că era un fel de Cenuşăreasa – exceptând faptul că, odată ce avea să plece, niciun prinţ nu ar fi pornit s-o caute în întregul ţinut, cu pantoful de cristal în mână. Pur şi simplu voia să se simtă bine.

Rămase nerăbdătoare în aşteptarea soţului său. Înainte ca oaspeţii să înceapă să sosească la bal, trebuia să ia cina cu întreaga familie, bineînţeles. Dar seara urma să înceapă de îndată ce avea să iasă din cameră. Se întrebă dacă toţi aveau să o privească uluiţi, acum că era îmbrăcată corespunzător poziţiei sale în societate. Se întrebă cum avea să o privească el. Intenţiona să se uite în ochii lui ca să nu îi rateze cea dintâi reacţie.

Spera că avea să fie încântat de înfăţişarea ei.

Zâmbi uşor când el bătu la uşă şi îi făcu semn cameristei să deschidă. Îşi linişti zâmbetul – nu voia să

arate ca o fetişcană exaltată. Dar se întristă când văzu că era un servitor, şi nu soţul ei. Excelenţa Sa o invită de îndată în salon. Ezită. Cu siguranţă Anthony avea să fie gata curând. Oare să îi bată la uşă? Cu toate astea, în ciuda relaţiei şi a intimităţii pe care o împărtăşiseră, marchizul de Staunton nu părea genul de om cu care să îţi permiţi astfel de libertăţi.

— Winnie, când vine soţul meu, îi zise ea cameristei, te rog să îi spui că Excelenţa Sa m-a poftit în salon.

Din fericire, deja începuse să se simtă suficient de familiarizată cu membrii familiei cât să nu o deranjeze să intre într-o cameră de una singură. Bineînţeles că seara asta era mai dificilă. Era perfect conştientă de înfăţişarea sa complet diferită. Chiar şi majordomul care îi deschise uşa salonului păru consternat, îşi spuse ea, dar îşi dădu seama că era un gând absurd. Majordomii erau pregătiţi să nu arate niciodată consternaţi chiar dacă ar fi trecut pe lângă ei o turmă de elefanţi îmbrăcaţi în rochii roz.

Claudia îi zâmbi afectuos, iar William o privi uluit, iar pentru o clipă semănă foarte tare cu fratele lui. Marianne ridică din sprâncene, iar Richard făcu o plecăciune. Charles o luă de mână, făcu şi el o plecăciune – el însuşi arăta fermecător – şi îi spuse amuzat că Tony era un bărbat foarte norocos. Contele de Tillden şi familia acestuia încă nu coborâseră. Ducele rămase cu spatele la şemineu şi o privi lung. Ea îi zâmbi şi făcu o reverenţă.

— Aţi vrut să mă vedeţi, tată? întrebă ea.

Nu mai părea la fel de palid ca de obicei. Probabil că se odihnise, aşa cum îl sfătuise ea şi cum îi promisese că avea să facă.

— Da. Intră, draga mea, spuse el.

Charity se apropie de el şi îi zâmbi din nou. Ceilalţi membrii ai familiei erau cu ochii pe ei, bineînţeles. Observă că avea ceva în mână.

— În ziua nunţii i-am oferit soţiei mele un cadou, zise el. La moartea ei mi-a fost înapoiat. Vreau să dăruiesc acest cadou miresei care va primi într-o bună zi titlul şi poziţia ducesei. Miresei fiului meu celui mare. Ţie, draga mea.

Privi spre palma lui deschisă. Era un topaz mare şi strălucitor, înconjurat de diamante, prins într-un colier de diamante. Era o bijuterie frumos decorată şi extravagantă, care probabil că valora o mică avere. Dar nu valoarea monetară fu cea care o făcu pe Charity să se piardă cu firea. Ci valoarea sentimentală. Fusese cadoul lui pentru soţia sa – cadoul de nuntă. Şi acum i-l dăruia ei? Se potrivea cu rochia ei, chiar dacă era prea bogat pentru delicateţea rochiei. Dar nu conta. Văzu strălucirea colierului şi clipi de câteva ori.

— Tată, zise ea, privindu-l drept în ochi. Cred că aţi iubit-o foarte mult.

Câteva vorbe delicate care nu aveau nicio relevanţă. Nu ştia de ce le rostise – de ce le şoptise, mai degrabă. Nu vorbise tare.

Nu ar fi reuşit să pună în cuvinte ce văzuse nici dacă ar fi fost obligată să o facă. Ceva se schimbă în ochii lui. Deveniră ca de gheaţă. Deveniră ca de catifea. Niciuna dintre aceste descrieri nu ar fi fost cea potrivită, chiar dacă chiar asta se întâmplase, chiar dacă erau senzaţii atât de diferite.

— Oh, da, fu răspunsul lui, atât de şoptit, încât crezu că nimeni nu îl auzise în camera aceea tăcută. Întoarce-te, zise el. Vreau să ţi-l pun la gât.

Ea se întoarse şi întâlni privirea lui Marianne. O privire uimită, revoltată, invidioasă. Marianne era fiica cea mare. Probabil că se aşteptase ca cea mai preţioasă bijuterie a mamei sale să îi revină ei la moartea tatălui său. Simţi acel colier rece, greu, străin atârnând la gâtul ei. Socrul său îşi odihni palmele pe umerii ei şi o întoarse după ce îi închise colierul.

— Îţi aparţine, spuse el, după care rămase extrem de uimită când o sărută pe amândoi obraji.

— Mulţumesc, tată, răspunse ea.

Era plină de recunoştinţă, jenă şi – dragoste. Ţinea atât de mult la el, îşi spuse ea. Nu ştia de ce, dar simţea pentru el o afecţiune fără margini. Îl iubea. Era tatăl ei – tatăl soţului ei.

Un gând foarte periculos.

Se dădu la o parte ca să nu îi monopolizeze atenţia, folosindu-se de tava cu băuturi de pe bufet ca scuză. Ridică un pahar de lichior. După câteva minute uşa se deschise şi îl văzu pe soţul ei intrând. Rămase nemişcată, fără să îşi ia privirea de la el, aşteptând ca el să o observe. În costumul lui negru şi cămaşa albă arăta mai frumos ca niciodată. Şi mai satanic. Dar dacă îi fusese vreodată frică de el, în acea clipă nu îi mai era. Şi-ar fi dorit să nu păstreze acele amintiri… Dar, în noaptea aceasta nu avea să le înlăture din mintea ei. Era seara în care voia să se simtă bine.

Privirea lui o găsi numaidecât. La fel cum făcuse şi tatăl lui, rămase nemişcat şi se uită lung la ea. Citi admiraţia de pe chipul lui şi ceva mai mult de atât. Îi zâmbi.

După care ochii lui se opriră la gâtul ei.

Ceva în privirea lui o sperie. Simţi că i se taie respiraţia. Simţi că era în pericol chiar dacă expresia lui nu se schimbă, iar el nu făcu nicio mişcare preţ de câteva clipe. Chiar şi în timp ce se apropie de ea, nu îşi înlătură expresia de pe chip. Se sperie şi mai tare. Simţea nevoia să se întoarcă şi să fugă. Dar nu înţelegea de ce. Continuă să îi zâmbească.

— De unde l-ai luat?

Vocea lui foarte calmă o străpunse ca un pumnal. Ochii lui era brusc foarte întunecaţi.

Ea duse mâna la gât.

— A fost al mamei tale, spuse ea prosteşte

— De unde l-ai luat? întrebă el nervos.

— Mi l-a dat tatăl tău, răspunse ea. Ca dar de nuntă. Este foarte frumos.

„O să ţi-l dau înapoi înainte să plec”. Însă nu putea rosti aceste vorbe cu voce tare. Aveau spectatori – spectatori care îi urmăreau cu interes.

— Dă-l jos! porunci el.

— Tatăl tău…

— Dă-l jos!

Era foarte palid. Şi brusc i se făcu teamă de el.

Nu se mişcă suficient de repede. El ridică mâna,

apucă topazul şi trase de colier, fără prea multă delicateţe. Încuietoarea nu se deschise, iar ea se strâmbă de durere.

— Întoarce-te, zise el.

Ea se întoarse şi îşi lăsă capul în jos. El apucă încuietoarea şi, după câteva clipe interminabile, simţi greutatea colierului eliberându-i gâtul, căzând în palma lui. Nu îşi înălţă capul şi nici nu se întoarse cu faţa spre el – ceilalţi îi priveau într-o tăcere de mormânt. Era atât de linişte încât auzi vorbele soţului său după ce traversă camera spre şemineu, spre tatăl său.

— Cred că vă aparţine, domnule, spuse el.

— Din contră, Staunton, răspunse ducele. Îi aparţine lui Lady Staunton. Eu i l-am dăruit.

— Refuz să primesc acest cadou, spuse fiul său. Eu sunt cel care îi oferă haine şi bijuterii soţiei mele.

— Îi aparţine lui Lady Staunton, repetă Excelenţa Sa. Nu o să-l primesc înapoi.

— Atunci o să rămână aici până îl ridică cineva, zise marchizul, iar ea auzi ceva tare căzând pe podea.

În acea clipă uşa se deschise şi intrară contele şi contesa de Tillden împreună cu Lady Marie Lucas.

William se duse să ridice colierul, iar Charity se întoarse cu faţa. Dar nu văzu nimic. Se grăbi să iasă din salon cu privirea în pământ. Nu ştia dacă să meargă în cameră pentru a-şi lua lucrurile. Nu ştia dacă ar mai fi suportat să rămână la Enfield. Dar, în timp ce urca treptele, cineva o prinse de braţ şi o opri.

— Charity? auzi vocea lui Charles.

— Nu, spuse ea, încercând să se elibereze. Nu, te rog.

Dar el nu îi dădu drumul. Păşi în faţa ei, iar ea se prăbuşi la pieptul lui. Nu mai avea energia să se împotrivească.

— Dă-mi voie să te duc în altă cameră, zise el, ca să te liniştеşti. Nu ai greşit cu nimic. Să nu crezi asta. Ai fost prinsă la mijloc. Nu ai greşit cu nimic.

— Nu, nu a greşit cu nimic, rosti o voce calmă din spatele lor. O să am eu grijă de ea, Charles.

— Doar dacă îmi dai cuvântul tău că nu o s-o răneşti,

spuse Charles pe un ton hotărât. Gâtul îi sângerează.

— Îţi dau cuvântul meu, răspunse marchizul cu voce pierdută.

— Presupun că la colier te-ai referit în dimineaţa asta, zise Charles.

— Da, răspunse marchizul. Este un om îngrozitor, Charles. Însuşi diavolul este tatăl nostru. Ce onoare. Charity, te rog să vii cu mine, zise el, punându-i mâna pe umăr.

Ea se îndreptă.

— Mulţumesc, Charles, spuse ea. Sper că nu ţi-am stricat nodul de la lavalieră.

— Nu era nici pe departe la fel de elaborat precum cel al lui Tony. Mi l-am aranjat singur, răspunse el cu un surâs, după care se îndreptă spre salon.

— Vino cu mine, îi spuse Anthony, şi simţi batista lui caldă la ceafă, dându-şi seama că era rănită. Te rog. N-o să-ţi fac rău. Îţi promit.

O duse în încăperea mică de lângă salon şi închise uşa în urma lor.

— Ai fost prinsă la mijloc, cum a spus şi Charles, începu el. O aşează pe scaun şi îi şterse gâtul cu batista. A fost colierul mamei mele. Întotdeauna mi-a spus că avea să fie al meu după moartea ei. Mi l-a dat înainte să moară. Era sigură că voia să-mi rămână mie. Am fost cea mai importantă persoană din viaţa ei, mereu mi-a spus asta. Tatăl meu l-a luat din colecţia ei de bijuterii chiar după înmormântare, în timp ce eu plecasem călare, încercând să îmi limpezesc gândurile după năvala de emoţii din ziua respectivă. Când m-am întors acasă, l-am găsit în camera mea, cu colierul în mână. M-a acuzat că l-am furat. Nu m-a lăsat să-i explic, să-l fac să înţeleagă. M-a pedepsit şi m-a bătut. Aş fi putut evita bătaia – aveam douăzeci de ani şi eram la fel de puternic ca el. Nici măcar nu am încercat să o evit. Dar înainte să mă bată, l-am avertizat ce aveam de gând să fac.

— Intenţionai să pleci de acasă, spuse ea.

— Da, zise el şi îi suflă uşor pe gât. l-am jurat că nu

aveam de gând să mă mai întorc vreodată. Dar m-am întors. În condiţiile impuse de mine.

— Cu mine, spuse ea.

— Da. Atacul de furie de mai devreme nu era îndreptat împotriva ta, spuse el. Am fost orbit de durere. Dar asta nu e o scuză. Îmi cer iertare.

— Mi l-a oferit intenţionat, spuse ea. Ştia că avea să te rănească mai mult decât orice.

— Ai avut mare dreptate, spuse el, la început de tot când mi-ai spus că urma să devii un pion în jocul nostru. Şi îmi pare rău că te-am rănit şi fizic. Te doare rău?

— Nu, răspunse ea, ridicându-se în picioare. Deloc. Trebuie să mergem la cină.

— Acum? întrebă el râzând. O să plecăm în seara asta. Ne vom întoarce la Londra după care o să te rog să-mi spui unde vrei să te instalezi, iar eu o să mă ocup de asta în cel mai scurt timp. Ai fost minunată. Ţi-ai câştigat viitorul în confort şi siguranţă.

— Trebuie să mergem la cină, spuse ea pe un ton ferm. Şi la bal. Poate că tu duci lipsă de curaj, milord, dar eu nu. Ai fugit o dată şi nu ai mai fost în stare să înfrunţi demonii sau fantomele trecutului. Dacă stai bine să te gândeşti, nu cred că vei vrea să pleci din nou.

O privi nedumerit. Trase adânc aer în piept.

— În cazul acesta, să mergem la cină, şoricelul meu maroniu, spuse el. Vrei să porţi acest şirag de perle? Sau crezi că te vor jena?

Îi arătă şiragul de perle. Erau delicate, perfecte şi aproape că îi aduseră lacrimi în ochi.

— Sunt un dar, spuse el. Un semn de recunoştinţă, dacă vrei. Poate un dar de nuntă.

— Am să le port. Se întoarse cu spatele şi îşi plecă uşor capul ca să i le prindă. Sunt foarte frumoase.

— Nu sunt nici pe departe la fel de frumoase la tine, răspunse el.

Marchizul descoperi că nu îi fu foarte greu să rămână la cină. Ducele se comportă ca de obicei; şi el la fel. Amândoi au fost reticenţi, formali şi eleganţi. Devenise o a

doua natură pentru el să îşi ascundă sentimentele atât de bine, încât nimeni să nu bănuiască nimic.

Excepţie făcând soţia sa. Ea se aşează la masă, arătând fermecător de frumoasă, zâmbitoare, veselă, îmbujorată, privind drept în ochii lui, în spatele măştii cu care îi ţinea pe ceilalţi la distanţă, şi înţelese că era teribil de afectat de tot ce se întâmplase. Sau cel puţin aşa i se păru lui, că vedea în spatele măştii lui. Poate era un simplu gând visător. Îşi imagină că îl privea la fel de pătrunzător şi pe tatăl lui – doar ca să descopere, cu siguranţă, că nu se ascundea nimic în spatele faţadei ducelui. Doar răceală, deşertăciune, poate chiar răutate.

Nu i se păru atât de dificil nici măcar să rămână la intrarea în sala de bal, întâmpinând invitaţii, prezentând-o pe marchiza sa tuturor vecinilor şi cunoştinţelor. Nu i se păru atât de dificil pentru că, deşi era şi tatăl său acolo, ea se aşeză între ei, fiind la fel de veselă, fermecătoare şi frumoasă ca în timpul cinei.

Număra zilele în minte, în timp ce ea zâmbea, făcea reverenţe şi schimba câteva cuvinte cu oaspeţii lor. Dar oricât de mult ar fi calculat, ajungea la aceeaşi concluzie. Acum o săptămână nici măcar nu o cunoştea pe domnişoară Charity Duncan. Acum o săptămână aruncase o privire peste scrisoarea ei de intenţie şi, după câteva ezitări, o pusese pe lista celor care puteau fi luate în considerare.

Şi acum, o săptămână mai târziu, începuse să se îndrăgostească de ea. Gândul acela răsări în mintea lui pe neaşteptate, iar el încercă să îl blocheze. Nu se putea lăsa păcălit de sentimente efemere.

— Nu cred am fost niciodată mai emoţionată decât în seara asta, îi spuse ea surâzătoare, în timp ce aşteptau să întâmpine alţi invitaţi.

Ridică din sprâncene. Nu ar fi ghicit niciodată. Era ca şi cum ar fi întâmpinat oaspeţi toată viaţa ei.

— Nici măcar când ai ajuns aici, milady? întrebă el.

— Oh. Începu să râdă. Atunci nu eram emoţionată, eram îngrozită. Dar nu avea de gând să îl excludă din

discuţie pe duce, chiar dacă el se folosise mai devreme de ea cu atâta neruşinare. Se întoarse şi îl luă de braţ. Nu vreţi să vă aşezaţi, tată? Nimeni n-o să comenteze. Cred că majoritatea oaspeţilor au ajuns deja, iar eu şi Tony îi putem întâmpina pe cei mai întârziaţi. Vorbi cu o grijă şi amabilitate care ar fi putut trece drept afecţiune.

Pe el, îşi spuse marchizul cu uimire, în timp ce tatăl său se îndreptă spre un scaun liber, nu îl interesa ce urma să se întâmple cu ducele. Nu avea de gând să rămână să se preocupe de moartea tatălui său sau de afacerile de la Enfield. Intenţiona să se întoarcă la Londra a doua zi, împreună cu soţia sa. Avea să o instaleze confortabil într-o locuinţă aleasă de ea însăşi, iar el urma să îşi vadă de viaţa lui de parcă nu ar fi existat întreruperea din ultimele zile. Câteva zile – nimic mai mult.

Nu mai rămaseră prea mult timp la intrare. Era datoria lor să dea startul pe ringul de dans, iar invitaţii erau nerăbdători. Marchizul se văzu nevoit să admită că sala de bal de la Enfield avea un aer deosebit de festiv şi era mult mai frumoasă din punct de vedere arhitectural decât sălile de bal din Londra. Petrecerea de logodnă se transformase rapid în una de nuntă. Florile, panglicile şi fundele care împodobeau încăperea erau majoritatea albe. Dar, bineînţeles, Excelenţei Sale îi plăcea să se ocupe de astfel de detalii.

Oare soţia sa ştia să danseze? se întrebă el brusc. Dar cu siguranţă i-ar fi spus dacă nu era cazul. Într-adevăr, dansă graţios şi fără cusur. Îl observă pe Will care o conduse pe Lady Marie pe ring. Schimbase doar câteva cuvinte politicoase cu fata, dar nu îi lăsase impresia că era rănită. Spera să nu fie. Nu avea nicio urmă de îndoială că, la fel cum se întâmplase şi în cazul lui, era o simplă victimă în mâinile unor bărbaţi nemiloşi care considerau că era dreptul lor să organizeze vieţile moştenitorilor lor, până la cel din urmă detaliu. Poate că acum ar fi avut dreptul să fie măcar consultată în alegerea unui soţ, cu toate că nu era convins că acest lucru avea să se şi întâmple.

Îl observă pe tatăl său care urmărea balul ca un rege

pe tron, cu o expresie mândră şi severă, cu chipul palid. Dar decise să nu ţină cont de acel ultim detaliu. Starea lui precară de sănătate nu era o scuză pentru răutate. Îşi aminti că, doar câteva ore mai devreme, fusese atât de orbit de furie că încercase să smulgă colierul mamei sale de la gâtul soţiei fără ca măcar să îi deschidă încuietoarea. O făcuse să sângereze.

Şi îşi aminti de înmormântarea mamei. Se întorsese de la călărit, răvăşit de emoţiile şi de durerea din ziua precedentă, ca să îl găsească pe tatăl său în camera lui. Preţ de o clipă – fracţiunea unei clipe – inima i se umpluse de bucurie, crezând că tatăl său venise să îi împărtăşească durerea. Şi apoi văzuse colierul de topaz din mâna tatălui său.

În ritmul dansului, el şi soţia sa trecură unul pe lângă celălalt, spate-n spate.

— Zâmbeşte, milord, îi şopti ea. Este cea mai bună răzbunare.

După care erau din nou în rânduri diferite, în paşi de dans, neputând să facă altceva decât să schimbe câteva priviri. Ea continuă să zâmbească, o expresie care îi acapară întregul chip, chiar şi ochii. Poate că, îşi spuse el cu surprindere, poate că şi ea purta o mască la fel de impenetrabilă ca a lui. Oare era chiar atât de fericită? Mai devreme fusese groaznic de umilită, în faţa întregii familii. Primise un cadou atât de special, fusese acceptată în familie de însuşi ducele de Withingsby. După care intervenise soţul ei, vorbindu-i pe un ton rece de faţă cu toţi ceilalţi, smulgându-i cadoul de la gât, lăsând-o umilită ca să-şi continue cearta cu ducele.

Charles fusese cel care îi oferise consolare. Şi pentru prima şi singura dată în toate aceste zile, Charity îşi pierduse cumpătul. Se aruncase la pieptul lui Charles, respirând greu.

Însă acum se întorsese să ţină din nou piept familiei sale, în loc să fugă cum ar fi putut să o facă – el intenţionase să plece cu ea. Le ţinuse piept, dar nu cu furie, demnitate rece sau cu reproş, ci cu zâmbete, farmec şi

delicateţe. Cu o demnitate de ducesă – sau de marchiză.

De dragul lui? Oare făcea toate acestea pentru el? Pentru că exista o înţelegere la mijloc şi era hotărâtă să îşi câştige suma generoasă de bani care i se cuvenea pentru tot restul vieţii? Sau era pentru ea însăşi? Ca să le demonstreze că nu îi era ruşine de rădăcinile sale, că era mult mai nobilă decât ei toţi la un loc?

*

Începuse cu adevărat să se îndrăgostească de ea. De data aceasta nu alungă acest gând. Trecură unul prin faţa celuilalt în timpul dansului şi îi zâmbi.

— Trebuie să faci asta mai des, îi şopti ea. Este o armă mortală.

Se referea la zâmbetul său, îşi spuse el după câteva clipe de nedumerire. Cocheta cu el. Dar în timp ce respiraţia i se înteţi, ştiu că nu era adevărat. Juca un rol şi se descurca de minune. Atrăgea multe priviri, în ciuda înfăţişării sale oarecum simple – sau tocmai pentru asta. Arăta tânără, novice, inocentă şi…

Trebuia să o instaleze într-o casă confortabilă cât mai curând, ca să se retragă în viaţa aceea care devenise atât de familiară pentru el. O viaţă sigură. Voia să se ştie în siguranţă. Era prea multă durere la mijloc.

El făcu o plecăciunea în rândul domnilor, iar ea o reverenţă în rândul doamnelor, marcând finalul dansului. O luă de mână şi o conduse spre Claudia.

— După cină aş vrea să am onoarea unui vals cu tine, iubita mea, zise el, bucurându-se că avea ocazia de a o alinta. Făcu o plecăciune şi îi sărută mâna, în timp ce Claudia îi privea surâzătoare. Îmi poţi păstra un loc?

— Un vals? întrebă ea. Cu siguranţă. Dar mă îndoiesc că o să fiu atât de căutată, milord, încât să fie nevoie să îţi păstrez un loc.

Dar nu a avut timp să îi răspundă. Sir John Symonds, fratele mai mare al Claudiei, venise să o invite pe marchiza de Staunton la dansul următor.

Soţul său observă că invitaţia o luase prin surprindere.

*

Charity descoperise ceva în timpul balului – de fapt, descoperise două lucruri. În primul rând, află că marchiza de Staunton era o femeie foarte importantă şi că mai toţi domnii ar fi vrut să danseze cu ea. Se întrebă amuzată oare câţi dintre bărbaţii aceia i-ar fi observat măcar prezenţa dacă ar fi venit la bal ca persoana care era în urmă cu o săptămână – îmbrăcată în rochia ei gri.

Cealaltă descoperire era mult mai importantă şi ar fi vrut să vorbească cu cineva despre asta, dar Claudia, confidenta ei, era întotdeauna în compania altor persoane. De fapt, ea însăşi se afla în aceeaşi situaţie.

Charles o plăcea pe Lady Marie Lucas. Iar Lady Marie Lucas îl plăcea pe Charles. Dansară cel de-al doilea dans împreună, privindu-se pe ascuns în timpul celorlalte dansuri – pe care le dansaseră cu alte persoane. La cină se aşezară suficient de aproape unul de celălalt cât să discute, chiar dacă nu erau parteneri.

Făceau cuplul perfect. Instinctele ei materne şi de peţitoare se declanşară. Penny ar fi recunoscut sclipirea din ochii ei şi ar fi început să protesteze – aşa că încercă să ascundă acea sclipire. Erau apropiaţi ca vârstă, erau foarte frumoşi şi probabil că erau prieteni. Oare nu îi povestise cineva că Tillden obişnuia să vină adesea cu familia la Enfield? Charles şi Marie probabil copilăriseră împreună. Era cu trei ani mai mare decât ea. Poate că fusese eroul ei. Iar el poate că fusese protector cu ea.

Se întrebă când anume acea prietenie între doi copii înflorise într-o poveste de dragoste. Şi se mai întrebă dacă tatăl ei, contele de Tillden, ar fi fost de acord cu o logodnă între fiica sa şi fiul cel mic al ducelui – un simplu locotenent de cavalerie.

La dineu fusese distrasă şi nu îi oferise partenerului său atenţia cuvenită. Dar întâlni privirea soţului său şi se

trezi la realitate. Se uita la ea cu ochi pătrunzători, cu aceeaşi expresie rece şi arogantă. Dar nu reuşi să o păcălească. Episodul cu colierul de topaz reuşise să îl zdruncine mult mai mult decât pe ea. Îl zdruncinase cu putere, scoţând la iveală răni pe care le acoperise şi pe care le ţinuse ascunse atât de mult timp, încât, cu siguranţă, le crezuse vindecate.

Şi mai era şi socrul ei care stătea lângă contele de Tillden şi alte două doamne ale căror nume le uitase deja, cu aceeaşi expresie trufaşă şi nemiloasă. Cât de prostească era uneori natura umană. Dar simţi că era din nou cu gândurile împrăştiate. Zâmbi şi îşi îndreptă atenţia spre conversaţia de la masă.

Valsul pe care promisese să îl păstreze pentru soţul său se auzi imediat după dineu. La petrecerile de acasă nu dansaseră niciodată vals, însă Philip învăţase paşii la altă petrecere şi exersase şi acasă, mai întâi cu ea, apoi cu Penny şi în cele din urmă cu Mary. Toţi se bucuraseră de dansul acela vesel. Iar de atunci visase să valseze într-o sală de bal adevărată, cu un partener adevărat – fraţii nu puteau fi catalogaţi drept parteneri. Soţul ei, în schimb, era întruchiparea partenerului ideal.

— Cunosc paşii, îi spuse ea în timp ce se îndreptau spre ringul de dans, dar nu am valsat niciodată. Sper să nu te fac de ruşine şi să nu mă împiedic.

— O să am o scuză ca să te ţin mai aproape de mine, îi răspunse el.

Şi-ar fi dorit să nu aibă obiceiul acela enervant de a roşi la cel mai mic compliment. Se îmbujorase şi mai devreme când el făcuse remarca aceea deosebit de măgulitoare despre frumuseţea perlelor şi a persoanei care le poartă.

Şi acum roşi din nou. Era ceva în privirea lui – în pleoapele lui uşor căzute. Recunoscu acea privire. Învăţase ceva cu o noapte în urmă despre tensiunea sexuală.

— O să încerc să nu fie nevoie, răspunse ea.

Expresia de pe chipul nu i se schimbă. Dar ochii lui zâmbeau. Era o expresie primejdioasă, care îi făcu

picioarele să tremure. Ar fi trebuit să îl şi lăsat să se întoarcă la grabă în Londra, după cum îi propusese mai decerne, îşi spuse ea mult prea târziu.

Îşi făcuse degeaba griji în privinţa dansului. După primii câţiva paşi prinse ritmul valsului fără nicio dificultate. Cum să nu o facă dacă avea un partener atât de minunat? O purtă pe ringul de dans şi se simţi ca şi cum nu ar fi atins podeaua cu picioarele. Nu mai fusese niciodată atât de fericită, era sigură de asta. Era mai mult decât fericire. Se priveau ochi în ochi; din când în când se oprea să îi admire chipul şi umerii. Şi nu renunţă nicio clipă la acel zâmbet ciudat. Ochii aceia incredibil de întunecaţi deveniseră din nou calzi.

— A rezervat cineva dansul următor? o întrebă el în timp ce începuse să se întristeze la gândul că valsul se apropia de final.

Ea scutură din cap. Nu ratase niciun dans, însă, în afară de acesta, niciun altul nu fusese rezervat din timp.

— Atunci, vei rămâne cu mine, spuse el. Şi cum aici, la Enfield, se aplică reguli stricte de etichetă şi nu îndrăznesc să dansez un al treilea dans cu soţia mea, vom ieşi puţin la aer, milady. Vom merge până la lac. Asta doar dacă vrei să ratezi festivităţile timp de jumătate de oră.

Primul gând care îi trecu prin minte fu că nu s-ar fi cuvenit să rămână singură cu el. Ştia din experienţă ce însemna când un gentleman dorea să iasă la aer cu aleasa inimii sale şi când spera la ceva mai mult de atât. Marchizul de Staunton voia mai mult de atât.

Cel de-al doilea gând naiv fu că îi era teamă să fie sărutată. Era un gând extrem de prostesc în contextul nopţii petrecute împreună – de trei ori – şi având în vedere că era soţia lui. Dar cumva, în mod bizar – nu ar fi putut explica în cuvinte acel sentiment – era ceva complet diferit între a petrece o noapte împreună cu soţul tău şi a ieşi la o plimbare sub clar de lună în timpul balului. Plimbarea era cu siguranţă mai primejdioasă.

Şi la fel de tentantă.

La fel de imposibil de rezistat.

— Mi-ar plăcea să ieşim la o plimbare, milord, zise ea.

Zâmbetul din ochii lui deveni amuzat.

— Arăţi pe parcă ai accepta să mergi la spânzurătoare, spuse el.

— Oh, zise ea şi simţi din nou cum se îmbujorează. Anthony ştia că era conştientă că o ducea la plimbare ca să o sărute. Ea îi privi buzele. Le simţise o dată – la nunta lor – pe când se apropiaseră uşor de ale sale. Simţi fiori pe şira spinării. Oare ce sentimente ar fi trezit în ea un sărut adevărat? Era complet lipsit de noimă să aibă emoţii câtă vreme trupurile lor fuseseră împreună de patru ori.

Dar un sărut era ceva diferit. Simţi că i se taie răsuflarea. Muzica se apropia de final. Da, nu era nicio urmă de îndoială. Dansul luase sfârşit.

*

Trebuiau să rămână la dineu şi la bal, îi spusese ea. Nu s-ar fi cuvenit să fugă. Trebuiau să rămână să dea dovadă de curaj. Da, rămăseseră, şi chiar şi ducele ar fi recunoscut că lucrurile decurseseră normal. Balul fusese un adevărat succes. Asemenea unei petreceri din Londra. Nimeni nu refuzase invitaţia.

Îşi impusese punctul de vedere. A doua zi urma să se întoarcă în Londra împreună cu soţia sa ca să îşi reclădească vieţile – separat. Seara se încheiase. Mâine nu sosise încă. Între aceste două spaţii temporale era prezentul, noaptea. Încă nu se hotărâse dacă avea să o invite din nou în patul lui. O dorea, bineînţeles. Ştia că avea nevoie de timp pentru ca dorinţa sexuală să dispară. Trebuia să lucreze la asta. Ar fi vrut să reziste tentaţiei de o avea în noaptea asta. Dacă s-ar fi întâmplat, ar fi dorit-o din nou, iar cu fiecare întâlnire creştea pericolul să rămână însărcinată.

În noaptea asta voia ceva diferit. Ceva – nu îşi găsi cuvintele care să descrie ce anume îşi dorea. Exista, de fapt, un cuvânt, dar nu voia să îl spună cu voce tare, nici măcar în gândurile sale. Voia căldură, apropiere umană,

tandreţe – romantism. Da, cuvântul se întipări în mintea lui. Voia puţin romantism. Gândul acela îl întristă. Dar era exact ce îşi dorea.

Aşa că o invită la o plimbare pe malul lacului după vals. Văzu în privirea ei că îi citise gândurile. I se păru bizar că, în numai câteva zile, reuşise deja să deprindă abilitatea stranie de a pătrunde în mintea lui cum nu o mai făcuse nimeni din perioada în care Will îi era cel mai apropiat confident. Şi nici Will nu reuşise să îl înţeleagă atât de bine. Mai văzu în ochii ei oglinda propriilor lui sentimente. Şi ea îşi dorea puţin romantism. Fu o conştientizare alarmantă. Ar fi trebuit să fugă în cealaltă direcţie. Ar fi trebuit să danseze cu altcineva şi să i-o paseze unui alt partener. Ar fi trebuit să se hotărască să se închidă singur în dormitorul său la finalul balului.

În schimb, ieşiră pe uşile franţuzeşti în răcoarea nopţii, alături de alte cupluri. O duse mai departe de terasă şi de luminile casei şi traversară pajiştea, până aproape de lac. O luă afectuos de mână. Avea mâna caldă, catifelată şi lipită de a lui. Odată feriţi de ochii lumii, îi dădu drumul, o apucă de talie şi o trase mai aproape de el. După o clipă de ezitare îl prinse şi ea de după talie şi îşi odihni capul pe umărul lui. Nu îşi spuseseră niciun cuvânt de când ieşiseră din sala de bal.

Era o seară ideală pentru plimbare. Era răcoare, dar nu frig. De-abia dacă adia vântul. Cerul era senin şi presărat cu stele. Lumina lunii se oglindea în luciul apei. Se apropiară de malul lacului şi se opriră.

— Ai văzut ceva mai frumos de-atât? zise ea şi oftă după o pauză lungă şi deloc ciudată.

— Da, răspunse el. E suficient să te privesc. Îşi întoarse capul şi îi atinse părul cu buzele.

— De unde ai învăţat să faci complimente atât de siropoase? îl întrebă ea, pe un ton amuzat.

— Aici, la Enfield, răspunse el. Azi, ieri şi alaltăieri. „Calmează-te”, îşi spuse el. „Nu spune ceva ce ai să regreţi mai târziu. Calmează-te”.

Ea nu zise nimic.

— Eu şi Will obişnuiam să ne furişăm noaptea, îi spuse el. Ţin minte că am şi înotat aici. Chiar şi acum mi-e groază să mă gândesc la ce s-ar fi ales de noi dacă ne-ar fi prins cineva.

— Sau dacă ţi s-ar fi pus un cârcel, zise ea.

— Presupun că atunci când îi interzici unui copil să iasă noaptea singur din casă este pentru binele lui, nu?

— De obicei, răspunse ea.

— Şi presupun că o să fiu şi eu la fel de grijuliu cu propriii copii, adăugă el.

Ea nu răspunse.

Îşi dădu seama că se grăbise.

— Dacă aş avea în plan să am copii, continuă el. Însă copilăria poate să fie o adevărată epocă de aur, în ciuda interdicţiilor şi pedepselor. Îmi pare rău că nu ai avut fraţi şi surori.

— Am avut prieteni apropiaţi, îi spuse ea. Am avut o copilărie fericită.

— Mă bucur că aud asta, îi spuse el, strângând-o mai tare în braţe. Nu îmi place să mi te imaginez singură.

În clipa aceea se simţi el însuşi singur. Era acolo cu ea, împreună, dar ştia prea bine că ziua de mâine avea să aducă o schimbare. Urmau să se întoarcă la Londra şi să îşi înceapă vieţile separate. Aveau să rămână căsătoriţi tot restul vieţii, dar probabil că nu s-ar mai fi găsit niciodată împreună ca acum, stând în tăcere în lumina lunii, admirând un lac liniştit. În perfectă armonie cu o altă fiinţă umană.

Exista numai noaptea aceasta.

Prevestirea singurătăţii îl întristă.

O întoarse în braţele sale, iar ea îşi dădu capul pe spate şi îl privi cu ochii aceia mari şi albaştri – chiar dacă nu putea să le vadă culoarea în întunericul nopţii. Nu o sărută – nu imediat. Îi era teamă să o sărute. Nu ştia ce avea să întâlnească în acel sărut. Nu ştia dacă, după acel sărut, ar mai fi avut puterea de a-şi păstra controlul asupra propriei vieţi, chiar dacă nu reuşea să înţeleagă de unde se trăgea teama aceea.

O ţinu în braţe, îi mângâie obrazul, îi atinse uşor bărbia.

— De ce nu m-ai lăsat să văd de la început cât eşti de frumoasă? întrebă el.

— Nimeni nu mi-a mai spus că sunt frumoasă. Aveam nevoie de slujbă.

— Şoricelul meu timid, zise el. Îşi plimbă degetul pe buzele ei. O auzi înghiţind în sec. Ai fost sărutată vreodată, şoricelul meu?

— Nu, răspunse ea cu o şoaptă pierdută.

Dormise în patul lui, dar nu fusese niciodată sărutată. El fusese cu mai multe femei, dar rareori le sărutase, îşi apropie gura de ea şi îi simţi căldura buzelor.

— Îţi place locul pe care l-am ales pentru primul tău sărut? o întrebă el. Este momentul potrivit? Cu bărbatul potrivit?

— Da. Când rosti cuvântul, îi mângâie uşor buzele.

O atinse cu buzele lui – de-abia dacă o atinse. Simţi căldură, delicateţe şi o dulce invitaţie. Îi simţi respiraţia pe obraz. Îşi mişcă buzele, deschizându-le uşor, simţind-o, simţind efectul ei asupra lui. Nu asupra corpului său. Se aşteptase ca trupul să reacţioneze în consecinţă, dar nu o făcu. Simţi efectul buzelor ei asupra inimii lui sau a oricărei părţi necunoscute din el care purta numele unui simplu organ.

Îi cuprinse umerii cu braţul liber şi îşi lipi buzele şi mai ferm de gura ei şi o savură simţindu-se fermecat, mângâiat, vindecat de ea.

Ştia jocurile limbii. Fusese o perioadă în care le explorase, o perioadă în care se bucurase de ele. Însă nu o atinse cu limba, nu îşi deschise gura. Ea îşi desfăcu buzele suficient cât să-l bucure cu dulceaţa şi căldura esenţei sale. Nu era un sărut sexual. Avusese dreptate să se teamă. Îşi ridică apoi capul şi o privi.

— Mulţumesc, şopti el.

Îi văzu ochii umplându-se de lacrimi şi ştiu că nu erau lacrimi de durere sau de furie, nici de dezamăgire. Îi aduse capul la umărul lui şi o lăsă câteva clipe să se liniştească.

Nu era îndrăgostit de ea, îşi spuse el, simţindu-se copleşit de teamă. Nu era nicidecum vorba despre aşa ceva. Şi-ar fi dorit asta.

A fi îndrăgostit presupunea un lucru tineresc, limitat. Nu, nu era îndrăgostit de soţia lui.

O iubea.

— Cred că e mai bine să ne întoarcem la bal, spuse el.

— Da. Se depărtă de el şi îl privi lung. Lacrimile i se uscaseră. Vrei să faci ceva pentru mine? Te rog.

— Da, răspunse el.

— Vrei să vii cu mine până în bibliotecă şi să mă aştepţi acolo până mă întorc?

O privi în ochi încercând să găsească o explicaţie, însă ea nu mai spuse nimic. Nu avea de ce să ceară mai multe detalii. Deja îi spusese că da.

— Da, repetă el. Aşa am să fac.

În noaptea aceea ar fi făcut orice pentru ea.

A doua zi avea să o elibereze.

capitolul 15

Charity începu să conştientizeze implicaţiile greşelii sale. Acceptase cu sânge rece o căsătorie care nu era o căsătorie în adevăratul sens al cuvântului, numai pentru bani şi stabilitate. Comisese un păcat oribil. „Am crezut că eşti interesata de averea lui” – cuvintele lui Charles o bântuiseră toată ziua. Se căsătorise crezând în mod naiv că sentimentele ei aveau să rămână neschimbate fie că ar fi petrecut câteva săptămâni într-o căsătorie de ocazie, fie că ar fi lucrat o perioadă limitată ca guvernantă. Însă începuse să aibă sentimente pentru aproape fiecare persoană de la Enfield.

Şi acum ştia că avea să sufere cea mai aspră pedeapsă pentru păcatele şi pentru nesăbuinţa ei. Sentimentele sale erau mult mai profunde decât o grijă generală pentru familia aceea care trăia într-un iad creat de

propriii săi membri.

În noaptea nunţii şi noaptea trecută trăise cea mai pătimaşă îmbrăţişare. Însă fusese mult prea adâncită în plăcerile fizice ca să conştientizeze sentimentele care sălăşluiau în sufletul ei. Înţelesese asta fără nicio urmă de îndoială în sărutul de pe malul lacului. Fusese un sărut atât de dulce, complet diferit de cum îşi imaginase că avea să fie. Se aşteptase să întâlnească pasiune, dar dăduse peste tandreţe. Tandreţe pe care nu ar fi asociat-o cu marchizul de Staunton, dacă nu ar fi simţit-o în braţele lui, pe buzele lui. Aproape că îi simţise buzele tremurând.

Nu era într-un vis în timp străbăteau pajiştea, îndreptându-se spre casă. Ştia ce o aştepta, iar viitorul o înspăimânta. Dar mai aveau o seară împreună. Iar în noaptea aceea nimic nu părea imposibil. Era o noapte magică, atemporală. Aşa că îi sugerase, destul de impulsiv, să o însoţească în bibliotecă şi să aştepte acolo.

Erau înconjuraţi de magie.

Se opri brusc din mers şi îl strânse de mână.

— Uite, îi şopti ea.

Poate că nu ar fi trebuit să îi atragă atenţia asupra a ceea ce zărise, dar simţi că şi el era într-o stare ciudată.

Nu departe de casă, însă ascunşi la trunchiul unui stejar înalt, un bărbat într-un costum negru stătea faţă-n faţă cu o femeie îmbrăcată într-o rochie albă, delicată. O ţinea în braţe, erau lipiţi unul de celălalt. Sub ochii lui Charity, se apropiară şi se sărutară. Charles şi Marie.

— Ce păcat, spuse marchizul, îndemnând-o să îşi continue drumul. Chiar dacă este fiul unui duce, este numai fiul cel mic al acestuia – nici pe departe un înlocuitor de seamă pentru un moştenitor, pentru genul de căsătorie pentru care ea a fost pregătită toată viaţa. Tatăl ei nu o să fie niciodată de acord, rosti el cu tristeţe în glas.

— Poate că s-ar putea lăsa convins, spuse ea. Charles este un tânăr încântător. Cred că au fost prieteni toată viaţa şi s-au îndrăgostit pe parcurs. Poate că vor avea un final fericit.

— Tu eşti genul de persoană care crede că fiecare

poveste are un final fericit, zise el, însă nu pe un ton maliţios.

— Nu, răspunse ea. Nu, chiar deloc.

Şi-ar fi dorit să fi fost genul acela de persoană.

Continuară să meargă în tăcere. În bibliotecă era întuneric. El aprinse câteva lumânări şi se întoarse spre ea.

— Mă întorc repede, spuse Charity. Mă vei aştepta?

— Te voi aştepta, răspunse el.

Ochii aceia – ochii aceia atât de înspăimântători. Îi văzu sufletul prin ochii aceia.

Ducele de Withingsby se plimba printre mese, ca o gazdă bună. Charity se apropie de el în timp ce vorbea cu un grup de vecini – îşi amintea prea puţine nume, chiar dacă încercase să fie foarte atentă când îi întâmpinase.

Ea îl luă de braţ, îi zâmbi şi aşteptă să îşi termine conversaţia.

— Draga mea, îi spuse el, seara a fost un adevărat succes.

— Tată, îi spuse ea, vrei să vii cu mine până în bibliotecă?

El o privi uşor confuz.

— Te rog, zise ea. E important.

— Chiar aşa? întrebă el. Atât de important încât să îmi las oaspeţii? Fie. Oricum, nu cred că îmi vor duce dorul.

Inima îi bătea cu putere în timp ce se îndreptau spre bibliotecă. Întotdeauna îşi propusese să îşi înfrunte problemele şi încerca să îi îndemne pe cei din jurul său să facă acelaşi lucru. Uneori cu succes, alteori nu. Dar nu înfruntase niciodată un conflict atât de mare. Dacă făcea o greşeală? Dacă nu făcea altceva decât să creeze un dezastru? Dar nu vedea cum ar fi putut să înrăutăţească şi mai tare situaţia. Era imposibil.

Soţul ei rămăsese lângă fereastră. Nu zise nimic, nu schiţă niciun gest când îi văzu intrând. Pur şi simplu se încruntă puţin. Nici ducele nu spuse nimic, iar singurul gest de uimire fu o clipă de ezitare când păşi în cameră.

— Tată, zise ea, nu vrei să iei loc? Chiar aici, lângă şemineu? Cred că este mai confortabil decât cel de la birou.

Vrei să-ţi aduc ceva de băut?

Se aşeză pe scaunul pe care i-l indicase ea, îl privi lung pe fiul lui, apoi pe ea şi răspunse:

— Nu vreau nimic. Te rog să-mi explici care este chestiunea aceasta atât de importantă.

Ea rămase în picioare lângă scaunul lui şi îi puse mâna pe umăr.

— Anthony, începu ea, singurul motiv pentru care m-ai adus aici acum două zile a fost să îi dai o lecţie tatălui tău, ca să distrugi toate planurile şi speranţele pe care le avea pentru tine. Ai ales să te căsătoreşti cu o femeie cu mult sub nivelul tău social, o femeie care a fost nevoită să lucreze ca să îşi câştige existenţa.

— Ţi-am spus de la bun început care erau planurile mele, răspunse el.

— Tată, continuă ea, singurul motiv pentru care te-ai purtat frumos cu mine ieri şi astăzi a fost ca să îl enervezi pe Anthony. Iar punctul culminant al planului tău s-a desfăşurat în seara aceasta, când mi-ai oferit colierul de topaz, doar ca să-ţi pedepseşti fiul.

— Cadoul îţi aparţine, zise el. Nu ţi l-am cerut înapoi.

— Amândoi aţi avut de câştigat, spuse ea. Iar eu am fost prinsă la mijloc şi rănită, dar nu vreau să mă plâng. Aţi avut amândoi de câştigat. Amândoi suferiţi.

— Iubita mea, tu vezi situaţia din perspectiva inimii tale nobile, spuse marchizul. Eu şi ducele nu suntem spirite nobile. Mă îndoiesc că avem suflet.

— De ce ai ales tocmai acest plan de răzbunare? îl întrebă ea. Aveai şi alte alternative. Ai fi putut să refuzi să te întorci la Enfield. Ai fi putut să vii, dar să refuzi să te căsătoreşti cu Lady Marie. Ambele ar fi fost la fel de eficiente pentru a-i demonstra Excelenţei Sale că nu are niciun fel de control asupra vieţii tale. De ce ai ales o modalitate atât de drastică?

El rămase câteva clipe în tăcere. O privi pe ea, îl privi pe tatăl său. Şi zâmbi.

— Pentru că cea mai importantă îndatorire a ducelui de Withingsby şi a moştenitorilor săi a fost dintotdeauna

alegerea soţiei potrivite, răspunse el. Fără să se ţină cont de părerile mirelui sau ale miresei. Dacă i-a fost aleasă o mireasă la naştere, trebuie să se însoare cu ea, chiar dacă ea nu îl doreşte, chiar dacă are sentimente faţă de altcineva. Căsătoria potrivită cu o mireasă dintr-o familie potrivită este tot ce contează. Aşa că am ales să mă căsătoresc cu tine, milady, o femeie care a răspuns anunţului pe care l-am dat cum că sunt în căutarea unei guvernante. Oh, da, domnule. Exact aşa s-a întâmplat.

Charity îl simţi pe duce cutremurându-se chiar înainte ca fiul său să îşi termine propoziţia.

— Iar tu, tată, spuse ea, de ce ai ales să-mi dăruieşti tocmai colierul cu topaz, dintre toate bijuteriile?

La fel ca şi fiul său, nu se grăbi să răspundă. Urmă o pauză lungă.

— A fost cadoul meu de nuntă pentru ea, răspunse el. Şi urmă o pauză la fel de lungă. Darul meu din dragoste pentru ea. Ea nu a făcut altceva decât să îmi respingă dragostea timp de douăzeci de ani. Şi-a făcut datoria cu răceală şi le-a arătat copiilor – în special băiatului celui mare – toată dragostea, toată slăbiciunea şi nefericirea sa. Înainte să moară i-a oferit lui cadoul meu, şi, da, milady, l-am bătut pe el pentru asta, pentru că pe ea nu am bătut-o niciodată. Şi nu aş fi făcut-o niciodată, chiar dacă ar fi urmat alţi douăzeci de ani la fel de reci alături de ea. Şi l-am rănit din nou în seara asta dăruindu-i soţiei sale colierul, femeii pe care a luat-o de soţie numai ca să îmi facă mie în ciudă.

— Nu ai ştiut niciodată semnificaţia cuvântului iubire, răspunse marchizul.

— Poţi să crezi ce vrei, spuse tatăl său. Aşadar, draga mea, ai complotat să ne aduci aici împreună, pe mine şi pe fiul meu, ca să ne cerem iertare unul altuia şi să trăim în armonie în ultimele mele zile pe acest pământ.

Da, asta sperase. Deşi suna naiv în cuvintele reci şi batjocoritoare ale ducelui.

— Ţi-am spus că nu avem cum să facem pace, zise marchizul. Eşti prea sensibilă, iubita mea.

— Ducesa e legătura dintre voi, zise ea. Amândoi aţi iubit-o. Şi, drept consecinţă, aţi ajuns să vă urâţi – sau să credeţi asta.

Marchizul începu să râdă.

— El nu a iubit-o. Nu a făcut altceva decât să o ţină închisă în casa asta, când ea s-ar fi bucurat să viziteze Londra. Nu a făcut altceva decât să îi interzică să facă orice, iar ea plângea în braţele mele. Ea nu a fost altceva pentru el decât o femeie de viţă nobilă menită să îi facă urmaşi până la moarte. Îmi cer scuze, milady, pentru limbajul meu.

Ducele rămase privind în gol.

— Ţi-a furat copilăria şi tinereţea, zise el. A făcut o dramă din propria incapacitate şi încăpăţânare de a nu accepta o căsătorie dinastică şi şi-a vărsat toate frustrările pe tine. Căsătoria ei şi viaţa noastră de cuplu ne privea numai pe noi doi. Nu ar fi trebuit să te preocupe pe tine, un simplu copil, dar ea s-a sprijinit pe tine. Viaţa ta a fost umbrită de apelurile pe care le făcea la dragostea ta.

— Este cu adevărat trist, zise marchizul, când o femeie găseşte dragoste şi înţelegere numai în copiii săi.

— Este păcat pentru copii, încuviinţă ducele. Dar până în seara aceasta nu am spus vreodată un cuvânt împotriva ducesei şi nici nu am de gând să mai fac asta. Ea a fost ducesa mea, viaţa mea – nu există o relaţie mai intimă decât asta, Staunton. Dacă îţi mai critici vreodată soţia – aşa cum ai făcut-o în seara aceasta când ai ţinut să-mi povesteşti cum ai cerut-o de soţie – atunci eşti mai mult decât un prost, eşti un bărbat fără onoare.

Se priviră nervoşi, supăraţi, neiertători.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem la bal, zise Charity. Înţeleg că nu mai avem ce discuta. Îmi pare rău pentru asta. Voi sunteţi cei care aveţi numai de pierdut. Dar poate că o să vă amintiţi de durerea şi de iubirea celuilalt.

— Domnule, spuse marchizul, cred că ar trebui să mergeţi în cameră, nu la bal. Eu şi soţia mea ne vom face datoria de gazde. Îmi permiteţi să vă conduc?

Tatăl său îl privi suspicios.

— Te rog să-mi chemi valetul, răspunse el.

Marchizul făcu întocmai şi aşteptară cu toţii în tăcere până ce servitorul veni să îşi conducă stăpânul în camera lui. Ducele părea istovit şi se sprijini de braţul valetului său. Charity îl sărută pe obraz înainte de plecare.

— Somn uşor, tată, spuse ea.

Soţul ei nu se grăbi să o conducă în sala de festivităţi. Când se întoarse cu faţa spre el după ce tatăl lui ieşi din cameră, o surprinse cu o îmbrăţişare care o lăsă fără suflare. După care îi întâlni buzele şi o sărută cu pasiunea la care s-ar fi aşteptat pe malul lacului.

— Un şoricel curajos, zise el, fără să îi dea drumul. Cu capul în nori şi cu picioarele în nisipuri mişcătoare.

Avea o expresie încruntată şi palidă, dar îi vorbi cu căldură în glas. Se aşteptase la o răbufnire din partea lui.

— Avem musafiri, zise ea.

— Aşa e. Îi oferi braţul şi făcu o plecăciune în faţa ei, fără niciun fel de ironie în gesturi.

*

Acum, mai mult ca niciodată trebuia să plece de la Enfield. Mâine. Devreme. Era deja mâine devreme. Cu toate acestea, nu îşi instruise valetul să îi pregătească bagajele, nu vorbise nici cu camerista soţiei sale. Balul se terminase târziu, ar fi fost nedrept să le dea şi mai mult de lucru servitorilor. În orice caz, ştia că nu s-ar mai fi pus problema să plece devreme. Voia să aibă timp să îşi ia rămas-bun de la Charles, de la Marianne şi Augusta, de la Will. De data asta nu avea de gând să plece fără niciun cuvânt. Voia să îşi ia rămas-bun şi de la tatăl său.

Se plimba de colo-colo prin dormitor. Se opri şi închise ochii. „Dar poate că o să vă amintiţi de durerea şi de iubirea celuilalt”, le spusese ea. „Darul meu din dragoste pentru ea”, zisese tatăl lui cu referire la colierul de topaz. Mama îi spusese întotdeauna că tatăl său avea o inimă de gheaţă. Îi vorbise mereu în detaliu despre tatăl său. Oare se înşelase? Oare îşi dăduse vreodată seama că se înşela?

Hotărâse să petreacă noaptea de unul singur. Însă nevoia de a o avea pe soţia sa aproape îl tortura. Nu se credea în stare să petreacă noaptea fără ea. Odată ajunşi în Londra, odată ce avea să o încredinţeze noii sale vieţi, urma să trăiască fără ea tot restul vieţii. Dar noaptea aceea era altfel. După noaptea aceasta, odată plecat de la Enfield, avea să fie din nou singur.

Simţi ezitarea din sufletul său. Poate că s-ar fi putut stăpâni, dacă ar fi fost vorba despre o dorinţă sexuală, însă nu era.

Bătu uşor la uşa camerei ei şi o deschise cu grijă. Dacă ar fi găsit-o dormind, ar fi lăsat-o în pace. Îi aştepta o călătorie lungă. Avea nevoie de odihnă.

La început nu o zări. Văzu că aşternuturile de pe pat erau trase, dar ea nu era acolo. O găsi la fereastră, şalul de pe umeri acoperindu-i albul cămăşii de noapte. Îl privi peste umăr.

— Nu poţi să dormi? întrebă el, apropiindu-se.

Ea scutură din cap.

— Am greşit? îl întrebă ea.

— Nu. O luă de mână şi îi încălzi palmele în palmele sale. Erau ca două bucăţi de gheaţă. Nu ai niciun motiv pentru care să te învinovăţeşti. După cum ai văzut, nu e vorba despre o simplă ceartă. Conflictele noastre sunt vechi de-o viaţă. Ai încercat. Nu aveai nicio obligaţie să te ataşezi de familia mea, cu atât mai puţin de mine şi de tatăl meu, când noi nu am făcut altceva decât să ne folosim de tine. Şi totuşi, ai încercat. Îţi mulţumesc. Nu am să uit niciodată generozitatea ta. Cred că şi Excelenţa Sa simte la fel.

— Este foarte bolnav, zise ea.

— Da.

— Îl iubeşti.

— Încetează, te rog, zise el. Ţi-e frig. Vrei să vii în pat cu mine?

— Da, răspunse ea. Da, te rog.

Şi se lipi de el, îşi odihni capul pe umărul lui, oftând. Era istovită, nu putea dormi, îşi spuse el.

Dacă nu ar fi simţit oboseala aceea din sufletul ei, ar fi

făcut dragoste cu ea. Nu i-ar fi trecut prin minte să nu o facă, deşi recunoscuse faţă de sine însuşi că nevoia din noaptea aceea nu era una sexuală. Dar îi simţise oboseala şi se simţi copleşit de dorinţa de a îi oferi ceva, pentru tot ce încercase ea să facă pentru el în seara aceea.

O luă în braţe, se lipi de ea, o înveli şi o sărută pe frunte.

— Dormi, zise el. Am să te încălzesc eu. Dormi. Îţi interzic să te gândeşti la oi şi la picioarele lor.

— Oi, şopti ea somnoroasă. Ce oi?

Adormi aproape imediat – şi el la fel. Câteva ore mai târziu fu trezit de majordomul tatălui său care îşi făcu apariţia neanunţat în camera sa.

Se trezi speriat şi, din instinct, trase aşternuturile peste umerii soţiei sale. Îşi aminti uşurat că nu era dezbrăcată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el aspru şi o simţi tresărind în braţele sale.

— Am bătut la uşă, milord, zise majordomul. Era îmbrăcat, observă marchizul în întuneric, însă nu la fel de ordonat ca de obicei. Este vorba despre Excelenţa Sa, milord.

Marchizul se ridică în grabă din pat.

— I s-a făcut rău? se grăbi el să întrebe. I s-a făcut rău? îşi apucă repede halatul, pe care îl aruncase pe scaun înainte de a se întinde în pat.

— Da, milord, răspunse majordomul. Brixton mi-a spus să vă chem, milord.

Brixton era valetul ducelui.

— Aţi chemat doctorul? întrebă marchizul, legându-şi cordonul halatului, îndreptându-se spre uşă. Cheamă-l de îndată – trebuie să-l chemăm şi pe Lord William. Trimite-le vorbă lui Lady Twynham şi lui Lord Charles. Pe Lady Augusta nu o vom trezi încă.

— Da, milord. Majordomul părea mai uşurat de povara acelor responsabilităţi.

Marchizul ieşi grăbit din cameră, fără să se gândească la soţia sa care rămase trează în pat.

Tatăl său suferise un infarct. De data asta nu avea cum să scape. Era pe moarte. Fiul său înţelese acest lucru din clipa în care păşi în camera acestuia. Era întins pe pat, încercând cu greu să respire. Fiecare gură de aer era un chin. Brixton îi făcea vânt cu o bucată de pânză, încercând să-i dea mai mult aer. Marchizul îl luă de mână într-o încercare inutilă de a face ceva, deşi ştia prea bine că nu avea cum să îl ajute.

Timpul trecu fără să bage de seamă. Marianne intră în cameră, urmată de Charles. Veniră şi Twynham, Will şi Claudia. Şi Charity. În cele din urmă ajunse şi doctorul, iar ei îi făcură loc să intre, privindu-l în timp ce îl examina. Acesta se ridică şi le comunică mesajul inevitabil printr-o privire resemnată şi o mişcare scurtă din cap.

Ducele de Withingsby era pe moarte.

— Adu-o pe Augusta, zise marchizul, uitându-se la doamna Aylward, care stătea în pragul uşii.

— Mă duc eu, spuse Charity încet. O aduc eu.

Ducele respira cu dificultate. Dar era conştient. Avea ochii deschişi.

— A venit timpul să ne luăm la revedere, spuse marchizul, şi îşi dădu seamă că fiecare dintre ei – membrii familiei, servitorii, medicul – se aştepta la îndrumări din partea sa. Ducele era pe moarte. El devenise deja capul familiei. William? Claudia?

Aceştia se apropiară de pat. Claudia era extrem de palidă, Will ceva mai stăpân pe sine. Fură urmaţi de Marianne şi de Twynham, mai apoi de Charles. Majordomul şi menajera se apropiară şi ei să îşi ia rămas-bun. Chiar dacă îşi simţea mintea amorţită, marchizul înţelese că aceasta ar fi fost despărţirea pe care şi-ar fi dorit-o tatăl său – ceva cuviincios, formal, ca şi cum moartea sa ar fi fost un eveniment bine planificat.

Charity se întoarse cu Augusta care era palidă şi foarte speriată. Se agăţă cu disperare de Charity şi îşi ascunse chipul atunci când Marianne se apropie de ea. Aşa că Charity fu cea care o aduse lângă pat.

— Trebuie să îţi iei rămas-bun de la tatăl tău, spuse

Charity cu blândeţe. Vezi, se uită la tine.

— La revedere, domnule, şopti copila.

Dar marchizul observă, la fel cum o făcu şi Charity, că mâna ducelui trăgea slăbită de aşternuturi.

— Cred că ar vrea să-l săruţi, spuse Charity. Vrea să ştii că te iubeşte şi că Anthony va avea grijă de ţine de acum înainte.

Augusta se ridică pe vârfuri şi îşi sărută tatăl pe obraz.

— O să fiu cuminte, domnule, n-o să-l supăr pe Anthony, zise ea. O să învăţ bine. Şi îşi ascunse din nou faţa în fusta lui Charity.

— Tată. Charity îi prinse mâna slăbită. Ai fost bun cu mine. Îţi mulţumesc pentru bunăvoinţa ta. Nu o să te uit niciodată. Şi se aplecă peste el, îi sărută fruntea şi îi zâmbi în ochi. Îmi voi aminti cu drag de tine, mai zise ea.

Apoi se aplecă, o luă pe Augusta în braţe şi ieşi cu ea în anticamera dormitorului.

Marchizul făcu un pas în spate şi rămase la căpătâiul tatălui său.

— Ieşiţi din cameră. Vorbele sale fură rostite într-o şoaptă răguşită, fără aer, dar fuseseră cât se poate de clare. V-aş ruga să aşteptaţi câteva clipe afară, spuse marchizul fără să îşi ia privirea de la chipul tatălui său.

Ieşiră toţi, fără alte comentarii, mai puţin Marianne care îi şopti lui Twynham că ea era fiica ducelui, iar fratele său o trata ca pe o servitoare.

Ducele de Withingsby nu era genul de persoană pe care să o atingi fără să fii invitat, iar asta se întâmpla foarte rar. Însă marchizul îi privi mâna palidă şi fără vlagă şi îşi luă mâinile de la spate ca să o prindă în palmele sale. Era rece, în ciuda tuturor eforturilor sale de mai devreme de a o încălzi.

— Tată, spuse el, amintindu-şi în timp ce vorbea de perspectiva unei scene sentimentale pe patul de moarte cu care o luase în derâdere pe soţia sa. Te-am iubit întotdeauna. Cum nu aş putea să descriu în cuvinte. Dacă nu te-aş fi iubit, nu aş fi putut să te urăsc. Şi te-am urât. Te

iubesc. Şi îi sărută uşor mâna.

Ochii aceia pătrunzători, semeţi şi incredibil de vii îl priviră de pe chipul palid, de sub pleoapele greoaie.

— Eşti fiul meu, reuşi el să spună. Preferatul meu, aşa cum ai fost şi preferatul ei. O să ai şi tu copiii tăi. Ducesa ta va fi o mamă bună, o soţie bună. Ai făcut o alegere înţeleaptă. O să aveţi parte de iubire în căsnicia voastră. Te invidiez. Nu ai reuşit să mă superi.

Nu putu să spună mai multe. Închise ochii. Fiul său îl privi minute în şir, după care se puse în genunchi şi îşi odihni capul pe pat, lângă mâna tatălui său şi începu să plângă. Nu înţelegea de ce plângea pentru un bărbat pe care îl ura – şi pe care îl iubea, dar nu reuşi să îşi stăpânească lacrimile amare. Simţi că mâna se ridică uşor şi se odihni pe capul său. Se mişcă o dată, de două ori, după care se opri în timp ce răsuflarea întretăiată continuă.

Era o iertare, o dezlegare a păcatelor, o binecuvântare, o mângâiere tămăduitoare. Mângâierea unui tată. Era iubire. Marchizul lăsă toate acele sentimente să se prelingă în sufletul său cu dispreţ, cu bucurie. Tatăl său îi oferise o mângâiere, un gest de iubire.

Se ridică în picioare şi traversă camera. Venise momentul ca familia să se întoarcă în cameră. Era dreptul lor să ia parte la sfârşit. Iar sfârşitul era aproape.

capitolul 16

Ea rămăsese pe un scaun în anticameră, cu Augusta cuibărită în braţe. Copila nu dormea, însă Charity preferă să nu se întoarcă în camera ducelui cu ea. Era important ca fata să-şi ia rămas-bun de la tatăl ei, să înţeleagă ce se întâmpla, dar nu era nevoie să fie martoră la moartea acestuia. Charity o mângâie pe cap şi o sărută pe frunte.

Soţul ei fu primul care ieşi din cameră. Se propti în faţa scaunului şi o privi în ochi. Era palid, obosit. Plânsese. Se bucură să vadă că plânsese. Se aplecă şi o mângâie pe

Augusta pe creştet.

— S-a dus, scumpo, spuse el pe un ton atât de cald, încât lui Charity i se umplură ochii de lacrimi. A murit împăcat. E fericit acum. E... cu mama.

Augusta deschise ochii, dar nu se mişcă şi nici nu spuse nimic.

— Dar o să avem noi grijă de tine, spuse el. O să rămân cu tine... mereu, iar Will, Claudia şi băieţii sunt şi ei aproape de noi. O să fim o familie. Te-am ţinut în braţele mele când erai bebeluş, ştiai asta? Eu am fost primul care te-a ţinut în braţe după ce te-ai născut. Nu am crezut posibil să iubeşti pe cineva aşa cum te-am iubit pe tine. După naşterea ta am fost nevoit să plec şi să stau departe de tine. Dar nu am încetat niciodată să te iubesc. Şi acum m-am reîntors acasă. Suntem frate şi soră, dar mă bucur că sunt mai mare decât tine şi că voi putea să îţi port de grijă aproape ca un tată.

Ea îl privi în tăcere, însă Charity simţi că nu mai era la fel de încordată ca înainte. În câteva minute avea să adoarmă.

— Excelenţa Sa ştia că urma să se ducă, continuă marchizul. Şi m-a chemat acasă ca să am grijă de tine în continuare. Pentru că te-a iubit, Augusta, la fel cum m-a iubit şi pe mine. Pentru că suntem copiii lui. Totul va fi bine, draga mea. Trebuie să mergi la culcare acum. Am să te duc în braţe, iar Charity va veni cu noi.

Fata înţelese şi încuviinţă din cap.

— Charity va rămâne cu tine, iar când te vei trezi o s-o găseşti acolo şi te va aduce la mine, la Will, la Marianne sau la Charles. Eşti în siguranţă.

Dar când se ridică în picioare, majordomul ieşi din dormitor. Tuşi ca să îşi dreagă glasul.

— Excelenţa Voastră... începu el.

Charity simţi cum soţul ei tresare.

— Medicul vrea să vă vorbească, Excelenţa Voastră, zise el.

— Va trebui să aştepte cinci minute, răspunse ducele de Withingsby, până o duc pe Augusta în camera ei.

O ridică în braţe pe fetiţa adormită şi aşteptă ca Charity să se ridice în picioare. În dimineaţa aceea, îşi aminti ea pentru prima dată de când sunetul vocii soţului său o trezise dintr-un somn adânc, ar fi trebuit să fie în drum spre Londra. Astăzi ar fi trebuit să fie ziua care marca finalul scenetei şi începutul vieţii liniştite şi minunate alături de propria familie, viaţă la care visase fără încetare de la moartea tatălui ei.

Dar astăzi avea să continue să îşi joace rolul – nu chiar un rol. Augusta avea nevoie de ea. Nu exista moment mai cumplit în viaţa unui copil decât pierderea unui părinte. Astăzi şi în zilele ce aveau să vină, nevoile Augustei erau mai importante decât orice altceva. Dintr-un motiv sau altul, se părea că fetiţa îşi căuta alinarea în braţele ei şi nu în ale lui Marianne sau ale Claudiei.

Şi Anthony avea să aibă astăzi nevoie de ea, probabil şi în zilele următoare. Îşi pierduse tatăl în împrejurări dificile. Credea – şi spera – că îşi dăduse seama de dragostea pe care i-o purta tatălui său înainte să fi fost prea târziu. Spera că tatăl lui reuşise să îi ofere măcar o mică dovadă de iubire. Cât de încăpăţânaţi fuseseră să rămână certaţi până la final, poate chiar şi după. Dar văzu expresia de pe chipul lui, privirea din spatele lacrimilor care îi dădu de înţeles că tatăl şi fiul reuşiseră să se împace înainte de a fi despărţiţi de eternitate. De-abia dacă petrecuseră cinci minute singuri.

O întinse cu grijă pe Augusta pe pat, în timp ce bona şi guvernanta rămaseră stinghere în pragul uşii. Bona avea ochii roşii de atâta plâns – veştile circulau repede într-o casă mare. Augusta deja adormise. El o înveli bine, iar Charity îşi aminti cum o învelise şi pe ea cu doar câteva ore mai devreme, cum o ţinuse în braţe în timp ce ea alunecase într-un somn adânc. El se ridică şi se întoarse spre ea. Servitoarele ieşiseră din cameră.

— Vrei să rămâi cu ea? întrebă el.

— Desigur, răspunse ea.

Făcu un pas înainte, fără să stea pe gânduri, şi îi mângâie şuviţa care atârna ca un semn de întrebare

răsturnat pe fruntea lui. Părul i se ondulă din nou. Îi prinse chipul între palme.

— Îmi pare rău, şopti ea. Îmi pare atât de rău, Anthony. Se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe buze.

El îi atinse palmele, le simţi pe propriii obraji şi se depărtă uşor, strângând-o uşor de degete.

— Trebuie să plec, zise el şi ieşi din cameră.

După ce plecă, şi Charity rămase singură în camera tăcută, veghindu-i somnul sărmanei copile, se simţi copleşită de sentimente de vinovăţie.

*

Urmă o zi incredibil de aglomerată şi de obositoare. Trăise pe cont propriu în ultimii opt ani, aşa că era obişnuit să facă faţă mai multor responsabilităţi. Însă faptul că devenise duce de Withingsby, la numai trei zile după ce se întorsese la Enfield, văzându-se înconjurat de oameni care păreau să aştepte îndrumări din partea lui, se dovedi un scenariu stresant. Trebuia să se ocupe de aranjamentele pentru înmormântare, trebuia să scrie mai multe scrisori, să se îngrijească de pregătirile pentru oaspeţii care urmau să sosească la înmormântare, să primească mai multe vizite de condoleanţe, să verifice detalii normale, inevitabile, legate de bunul mers al gospodăriei, să îl asigure pe contele de Tillden şi pe familia acestuia că erau, desigur, bine-veniţi să mai rămână – şi multe alte responsabilităţi.

De asemenea, trebuia să asimileze şocul durerii – durerea sa, cât şi cea a fraţilor şi surorilor sale. Charles părea de neconsolat. În după-amiaza aceea ducele îl găsise pe fratele său în seră, plângând în tăcere. Dar nu ar fi avut timp să îşi folosească energia emoţională pentru a-l consola. Lady Marie Lucas îi ţinea companie, bătându-l uşor pe spate cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi ştergea lacrimile de pe obraji cu o batistă de dantelă.

Augusta, care fu scutită de lecţii, nu se dezlipi de Charity, cu toate că rămase să doarmă puţin în poala lui după o vizită a parohului şi a soţiei acestuia.

— O să rămâi cu mine? îl întrebă ea.

— Da, răspunse el cu o îmbrăţişare.

— Chiar o să fii ca un tată? zise ea. La fel cum se poartă William cu Anthony şi Will?

— Îţi doreşti un tată sau ai prefera un frate mai mare? întrebă el.

Copila nu ezită.

— Vreau un tată.

— În cazul ăsta, eu sunt acela. Timp de câteva secunde îşi aminti de viaţa pe care o dusese cu doar câteva săptămâni în urmă, de atitudinea lui fermă. Însă viaţa aceea ajunsese la final. Acceptase acest final. Nu era ceva căruia să i se poate împotrivi. Nici măcar nu era sigur că ar fi vrut să o facă. Unele realităţi erau prea dezolante ca să fie date la o parte.

— Şi Charity o să fie mama mea? întrebă ea.

Anthony închise ochii. Ah, Dumnezeule! Cum să protejezi un copil de o asemenea cruzime? Cum ar fi putut ea să înţeleagă?

— Ai vrea să fie mama ta?

— Jane, Louisa şi Martin o au pe Marianne, zise ea, şi Anthony şi Harry o au pe Claudia. Acum am şi eu pe cineva. Ea e numai a mea.

— O să aibă grijă de tine, răspunse el, sărutând-o pe frunte. Te iubeşte.

— Da, ştiu, spuse copila. Mi-a spus-o. Şi Excelenţa Sa m-a iubit. Nu mi-a spus-o niciodată, dar Charity mi-a explicat că anumitor oameni le vine greu să spună asta, să o arate, dar că asta nu înseamnă că nu iubesc. A avut mereu grijă de mine şi te-a adus acasă pentru ca de acum înainte să ai tu grijă de mine şi să fii ca un tată pentru mine. De dimineaţă mi-am dat seama că mă iubeşte. A vrut să-l sărut pe obraz. Era atât de rece.

— Te-a iubit, scumpo, zise el. Ai fost fetiţa lui cea mică. Şi acum eşti a mea.

Se întrebă oare cât timp petrecuse tatăl său cu ea, copila aceasta care îi omorâse soţia. Nu prea mult, îşi spuse el. Îi invidia pe copiii lui Will pentru că ei aveau un tată. Dar

nu avea să îşi aducă aminte cu amărăciune de tatăl lor. Charity se îngrijise de asta.

A fost o întrevedere scurtă. Până la cină nu avu nicio clipă liberă. În timpul mesei se întrebă vag cum se făcea că toţi membrii familiei, mai puţin Augusta şi soţia sa, reuşiseră să facă rost atât de repede de haine negre. Erau în doliu. Charity purta una dintre rochiile ei maro şi arăta deosebit de ponosită şi drăguţă. Auzi la cină că croitoreasa Claudiei începuse să îi pregătească o rochie neagră pentru a doua zi.

El se aşeză în capul mesei ca să îi observe. Oh, da, săptămâna aceea adusese cu ea atât de mult schimbări. Fu surprins că – acum câteva zile – trăise cu impresia că întoarcerea acasă nu ar fi avut niciun efect asupra lui. O parte din el anticipase. Ceva în sufletul lui îi spusese că trebuia să o aducă pe Charity cu el, dacă ar fi vrut să aibă cea mai mică şansă de a-şi păstra propria identitate. Însă lucrul pe care nu îl înţelesese – sau lucrul pe care nu îl recunoscuse faţă de el însuşi – era natura acelei identităţi. La început nu ar fi ştiut să spună cine era. Acum ştia. Era Anthony Earheart, o parte esenţială a acelei familii. Fusese dintotdeauna, chiar şi în acei opt ani de exil autoimpus.

Nu reuşise niciodată să se elibereze de ei. Totuşi, în mod ciudat, chiar astăzi, în ziua în care pierduse orice libertate, orice putere de decizie, se simţi mai liber ca niciodată. Şi nu era pentru că tatăl său murise şi pentru că nu mai avea nicio putere asupra lui, înţelese el. Din contră. Acum se reîntregise cu sine însuşi şi devenise şi fiul tatălui său. Îşi dădu seama că tatăl lui îl eliberase să trăiască având ambele identităţi. Tatăl său îi mărturisise pe patul de moarte că îl iubea şi îl eliberase.

„Ducesa ta va fi o mamă bună, o soţie bună. Ai făcut o alegere înţeleaptă. O să aveţi parte de iubire în căsnicia voastră”.

O privi lung pe soţia lui, ducesa, care îi vorbea cu duioşie unei contese de Tillden înlăcrimate. Da. Oh, da. Însă trebuia să o curteze, nu să îi poruncească. Dacă o iubea – şi o iubea –, trebuia să o elibereze, aşa cum îi promisese. Şi

avea să rămână cu speranţa că ea va alege de bunăvoie să rămână cu el, să fie soţia sa, să îi facă prunci, să se iubească pentru tot restul vieţii.

Avea speranţă în suflet. Ea avea mai multă căldură, mai mult farmec şi iubire în ea decât orice altă persoană din viaţa lui – cât de înşelătoare se dovediseră a fi acele prime impresii! Încă simţea căldura palmelor ei pe faţa lui şi privirea aceea tristă din ochii ei, sărutul dulce pe care i-l oferise. Da, avea speranţă în suflet. Însă în ultimele zile îşi pierduse aroganţa, printre alte lucruri. Nu era deloc sigur de sentimentele ei. Starea de nelinişte îi tempera speranţa.

În cele din urmă, după cină, fu liber. Rămase câteva clipe cu tatăl său care, aşa întins pe pat, părea că doarme liniştit. Însă Will intră în cameră, îi puse mâna pe umăr şi îi spuse că avea să rămână el să-l privegheze.

— Du-te să te odihneşti, Tony, spuse el. Arăţi sfârşit.

Ducele încuviinţă scurt din cap şi se ridică în picioare – şi îl cuprinse în braţe pe fratele său care îi întoarse îmbrăţişarea.

Augusta era deja în pat, îi spuse el, şi bona avea grijă de ea. Însă Charity nu era în salon cu ceilalţi. Ieşise să se plimbe.

— A spus că preferă să fie singură, zise Charles, cu toate că m-am oferit să o însoţesc, Tony. Părea extenuată. A avut grijă de Augusta toată ziua.

— Dar cred că s-ar bucura să te vadă, spuse Claudia cu zâmbetul pe buze. Toată ziua a stat cu ochii pe tine. Arăţi la fel de obosit ca ea. A spus că merge să se plimbe pe malul lacului.

— Într-adevăr, zise şi Marianne. Chiar a fost foarte atentă cu Augusta, Tony. Experienţa sa de guvernantă a ajutat-o, bineînţeles.

Marianne începuse să se îmblânzească, îşi spuse el în timp ce ieşi din casă. Nu avea cum să mai reziste.

O găsi pe soţia sa plimbându-se pe malul lacului. Era o seară foarte asemănătoare cu cea din ziua precedentă, doar că acum ea purta un şal pe umeri. Se aşezase pe mal, privind luciul apei. Se apropie de ea şi o luă de mână.

— Eşti obosită?

— Puţin. În ciuda peisajul acela feeric, părea încordată.

— Este prea mult pentru tine, spuse el. Îmi pare rău. Asta nu făcea parte din înţelegerea noastră, nu-i aşa?

Dar ea se întristă şi mai tare.

— E numai vina mea, răspunse cu amărăciune.

— Ce vrei să spui? întrebă el, privind-o lung.

— Eu l-am omorât, răspunse ea. Nu înţelegi? Cu încăpăţânare mea de a rezolva situaţia, după cum ai zis şi tu. Eu l-am adus cu forţa în bibliotecă aseară. Eu am fost cea care l-a obligat să participe la scena aceea de amărăciune, complet lipsită de sens. Nu era treaba mea. După cum ai spus şi tu, aveam o înţelegere. Nu sunteţi familia mea. Dar m-am vârât între voi. Eu am fost cea care l-a supus la stresul acela. Şi câteva ore mai târziu a murit.

— Oh, Dumnezeule! Nu, spuse el, strângând-o tare de mână. Nu, Charity, nu! Nu eşti responsabilă pentru moartea lui. M-a chemat acasă tocmai pentru că era pe moarte. Doctorul lui mi-a spus acum două zile că se putea întâmpla oricând. Avea probleme grave cu inima. Şi a avut un atac în dimineaţa asta. A murit. Moartea lui nu are nimic de-a face cu tine.

— Doctorul i-a spus să se odihnească, zise ea.

— Un sfat pe care l-a ignorat cu desăvârşire, îi reaminti el. Ştia prea bine că era pe moarte, Charity. Tocmai din acest motiv şi-a călcat pe inimă şi m-a somat să vin acasă. Dar nu a vrut să moară în slăbiciune. A vrut să moară la fel cu a trăit, iar dorinţa i s-a îndeplinit. Nu i-ai grăbit cu nimic moartea. Dar ai făcut ceva minunat.

— L-am omorât, zise ea.

— I-am spus că-l iubesc, spuse el, că l-am iubit mereu. Şi chiar am spus adevărul, doar că până să mă forţezi tu să analizez cu adevărat situaţia, nu înţelesesem acest lucru. Iar el mi-a răspuns. Nu mi-a spus că mă iubeşte – nu cu cuvintele acestea. Dar mi-a spus că sunt fiul lui preferat. Şi-a pus mâna pe creştetul meu, Charity. Poate că nu pare un lucru mare, dar nu pot să-ţi descriu în cuvinte ce a

însemnat asta pentru mine, să îi simt atingerea. A încercat să mă mângâie pe cap, dar era prea slăbit. Ar fi putut să urle în gura mare că mă iubeşte şi nu ar fi avut acelaşi efect asupra mea ca atingerea lui. M-a mângâiat pentru că tu ai fost cea care l-a făcut să îşi recunoască sentimentele. Aproape că era prea târziu – pentru amândoi –, dar nu a fost. Pentru că tu ai fost cea care ne-a obligat aseară să vorbim. Exact la timp.

Ea privi în gol, fără să răspundă. Dar simţi din atingerea mâinii ei că se eliberase dintr-o parte din tensiunea acumulată.

— Ştii, a avut dreptate, zise el după câteva clipe de tăcere. Am iubit-o şi am urât-o pe mama. M-am simţit obligat s-o iubesc. Ea s-a sprijinit pe mine – chiar şi când eram un simplu adolescent. Aveam douăzeci de ani când a murit. Era foarte nefericită. Mi-a povestit despre bărbatul de care fusese îndrăgostită, cel cu care şi-ar fi dorit să se căsătorească. Mi-a povestit că a fost obligată să se mărite cu tata. Îmi povestea cum o avea cu forţa de fiecare dată când nu era însărcinată. Plângea şi îmi spunea că avea să rămână din nou însărcinată pentru că venea în camera ei în fiecare noapte.

Făcu o pauză. Simţea că o trăda mărturisind toate acestea cu voce tare, gândindu-se la ele. Dar poate că îi datora ceva şi tatălui său.

— A avut dreptate, zise el. Nu ar fi trebuit să-şi încarce fiul cu nefericirea ei. Nu ar fi trebuit să discute cu fiul său despre intimităţile căsniciei sale. Confidenţele ei, nevoia de a o consola, de a-l urî pe el au fost o povară care a atârnat greu pe umerii mei. Până seara trecută nici măcar nu mi-am dat seama de acest lucru.

— Mama ta a avut aşteptări prea mari de la dragostea ta, răspunse soţia lui, iar tatăl tău prea mici. Din păcate, ne e greu să ne gândim la părinţii noştri ca la nişte simpli oameni. Vrem să fie perfecţi. A iubit-o. Pentru mine este clar.

— Poate că şi ea a fost la fel de vinovată, spuse el. Poate chiar mai vinovată decât el. L-a pedepsit toată viaţa

din simplul motiv să a fost obligată să accepte o căsătorie aranjată. Nici măcar nu a încercat să îl înţeleagă. Crezi că asta a făcut?

— Ai grijă să nu-ţi laşi sentimentele să se ducă în extrema cealaltă, zise ea. A fost nefericită, Anthony. Şi în ciuda a tot ce ţi-a povestit ea, nu ai de unde să ştii ce s-a întâmplat între părinţii tăi. Ei sunt singurii care ştiu, iar amândoi s-au dus.

— Cred că ea ne-a ţinut departe de el. El era o fire rezervată, dură – după cum ne-a spus seara trecută –, dar nu ar fi spus niciodată niciun cuvânt împotriva ei. Chiar nu a făcut-o. Ea ne-a învăţat să ne fie teamă de el, să-l urâm, să ne gândim la el ca la un om cu inima de piatră.

— Anthony, spuse ea, ai iubit-o. Nu uita că ai iubit-o. A dus o viaţă grea. Toţi acei copii, toate acele pierderi.

— Mă întreb, spuse el, dacă ai primit şi tu vreodată ceva de la viaţă. Cum se face că eşti atât de obişnuită să dăruieşti? I-ai oferit familiei mele daruri extraordinare.

Dar ea îi dădu drumul şi sări în picioare. Îşi scuturăfirele de iarbă de pe fustă.

— Bineînţeles că am să primesc, zise ea. Am să primesc de la tine o casă, o trăsură, servitori şi şase mii de lire pe an pentru tot restul vieţii – şi tot ce trebuie să fac e să mă simt bine şi să mă bucur de linişte şi pace. De-abia aştept.

Şi el se ridică în picioare

— Eşti soţia mea, spuse el. Aşadar, nu o să duci lipsă de nimic tot restul vieţii. Asta nu înseamnă că primeşti ceva. E pur şi simplu natura unei căsătorii.

Observă că era din nou încordată şi îngrijorată. Nu era momentul să o curteze, aşa cum plănuise să o facă de îndată ce aveau să treacă zilele acestea dificile, de îndată ce avea să se termine înmormântarea.

— Eşti obosită, spuse el. Şi eu la fel. Lasă-mă să te duc la culcare.

— Cu tine? întrebă ea. Ca noaptea trecută?

— Da, zise el, dacă asta vrei. Sau putem să facem dragoste înainte dacă vrei. Nu vreau să fiu nerespectuos

faţă de tatăl meu. Viaţa trebuie întotdeauna reafirmată în faţa morţii.

— Ai un umăr liniştitor, spuse ea amuzată. Şi o îmbrăţişare caldă. Am dormit atât de bine noaptea trecută. Şi tu la fel. Da, vreau să dormim împreună în noaptea aceasta.

— Vino. O luă de după talie, iar ea se relaxă în braţele lui, în timp ce se îndreptau împreună spre casă.

Totuşi, odată ajunşi împreună în pat, făcură dragoste înainte să adoarmă, printr-un consimţământ tacit – nu mai avusese niciodată parte de comunicare tăcută cu nicio altă femeie, însă totul era diferit cu ea. Se iubiră încet, pasional, profund. Ea gemu de plăcere când termină, iar el o pătrunse adânc şi, pentru prima oară în viaţa sa, îşi lăsă în mod conştient sămânţa să curgă în femeia cu care făcuse dragoste.

*

El reuşise să îi calmeze cea mai mare nelinişte. Fusese absolut convinsă că îşi omorâse socrul. Dar bineînţeles că nu o făcuse. Soţul ei reuşise să o liniştească.

Celălalt motiv de nelinişte nu era atât de presant. Însă nu era genul de nelinişte pe care să o împărtăşească şi cu altcineva sau pe care să o lasă să treacă de la sine. Din contră. Se părea că sentimentul de vinovăţie continua că crească în ea.

„Am crezut că eşti interesată de averea lui”.

Vorbele acelea care o făcuseră să se simtă vinovată. Chiar era interesată de averea lui. Păcătuise – oh, de mai multe ori. Păcatele sale continuau să se adune. Luase instituţia căsătoriei în derâdere. Se căsătorise, rostise toate jurămintele de căsătorie, fiind perfect conştientă de faptul că nu avea să le respecte. Se căsătorise pentru bani. Da, ar fi putut la fel de bine să spună că o făcuse pentru Phil, pentru Penny şi pentru copii. Însă în final trebuia să recunoască că o făcuse pentru bani.

Aşa că acel mare păcat adusese cu sine o serie de

minciuni. Socrul său ghicise adevărul, dar fără să îşi dea seama că era vorba despre o căsătorie de ocazie. Probabil că murise cu speranţa că următorul moştenitor al ducatului avea să se nască în curând. Poate că murise împăcat să ştie că Augusta avea să se bucure de o figură maternă şi de una paternă care să vegheze asupra ei.

Nu voia să se gândească la felul în care o amăgise pe Augusta. În acea primă zi de la moartea fostului duce îşi dăduse seama că Augusta o iubea. Se întâmplase brusc, însă iremediabil. Augustei îi era foarte greu să se despartă de ea. O făcea doar ca să petreacă puţin timp cu Anthony. Copila avea să sufere la aflarea adevărului.

Mai era şi Charles, care se purta cu ea ca un frate, mai erau şi Claudia, şi William, care erau la fel de afectuoşi. Chiar şi Marianne începuse să se poarte frumos cu ea. Copiii lui Marianne şi băieţii Claudiei se bucurau de fiecare dată când o vedeau.

Se simţea cea mai mare mincinoasă. Chiar era o mincinoasă. Iar toţi servitorii i se adresau cu Excelenţa Voastră, vorbindu-i cu respect, iar toţi vecinii care veniseră să le prezinte condoleanţe i se adresaseră cu acelaşi respect.

Era o mincinoasă.

Era interesată numai de bani.

Şi dacă ea era cea care le făcea morală celor din jur, atunci trebuia să recunoască şi că era o păcătoasă.

Avea o singură soluţie. Gândul începu să o bântuie treptat în zilele de dinainte de înmormântare şi înţelese în cele din urmă ce avea de făcut. Avea o singură soluţie. Care nu repara tot răul – se gândi îndeosebi la Augusta. Însă era o modalitate prin care să îşi exprime regretele. Era singura variantă onorabilă, singura şansă prin care s-ar fi putut bucura într-o bună zi de o conştiinţă împăcată.

Aşa că, în după-amiaza slujbei de înmormântare, după ce majoritatea oaspeţilor plecaseră deja, iar cei puţini rămaşi se retrăseseră în salon, în timp ce Augusta dormea în camera ei după o dimineaţă intensă, în timp ce ducele călărea cu Charles, Charity porni spre sat, cu o mică valiză

în mână. Voia să prindă diligenţa care pleca de la han – verificase deja ora de plecare.

Avea să se ducă acasă – singură. Îi lăsase soţului său o scrisoare, fără să îi spună unde intenţiona să meargă. Dacă i-ar fi spus, acesta i-ar fi trimis bani – şase mii de lire pe an. Dacă i-ar fi spus, acesta şi-ar fi trimis avocatul ca să se asigure că avea o casă spaţioasă şi toate celelalte facilităţi menţionate în contract. Ar fi insistat să plătească pentru tot. Şi poate că i-ar fi fost imposibil să refuze. Poate că ar fi fost tentată să nu refuze.

Îşi îndeplinise toate îndatoririle în căsătoria aceasta de ocazie. Poate că timpul o va ajuta să se ierte pe sine însăşi pentru că se căsătorise ştiind prea bine că se obligase să-şi facă datoria o perioadă limitată. Dar nu s-ar fi putut ierta niciodată dacă ar fi acceptat bani în schimbul a ceea ce făcuse.

Căsătoria nu era un contract de muncă.

O căsnicie ar fi trebuit să însemne implicare, grijă, iubire. Căsătoria era un angajament.

Se înşelase crezând că ea era pregătită să ofere fără să ia nimic în schimb. Sau poate că el avusese totuşi dreptate. Nu ar fi putut să se transforme în genul de persoană care să ia. Şi-ar fi pierdut sufletul.

Poate că, în timp, va reuşi să se ierte.

capitolul 17

Ducelui de Withingsby îi veni greu să creadă că soţia sa îl părăsise chiar în ziua în care îşi înmormântase tatăl şi că îşi dăduse seama de acest lucru de-abia în dimineaţa următoare.

Se întorsese după o plimbare lungă şi o discuţie cu Charles, simţindu-se ceva mai revigorat. Însă ştia că fusese o zi stresantă pentru întreaga familie. Probabil că Charity se retrăsese în camera ei pentru a se odihni. Aşa că o lăsase să doarmă şi să se odihnească. Se ocupă de ceilalţi oaspeţi.

Nu bătu la uşa soţiei sale ca să o conducă la cină. Atunci când aceasta nu îşi făcu apariţia în salon înainte de cină, vru să trimită o servitoare s-o cheme. Totuşi, camerista Excelenţei Sale îi informă că doamna dăduse ordin să nu fie deranjată pentru că voia să se odihnească.

Aşa că nu o deranjă. O scuză în faţa oaspeţilor. Nu avusese o clipă liberă de la sosirea sa la Enfield. Toţi abuzaseră de energia ei, mai ales el şi Augusta. Probabil că era extenuată. Nu îndrăzni să meargă în camera ei – nu voia să o deranjeze. Din acelaşi motiv nu o deranjă nici când se duse la culcare, chiar dacă se strecură în camera ei de garderobă şi observă că nu era aprinsă nicio lumânare în dormitorul ei.

De-abia în dimineaţa următoare, după ce ajunse mai târziu la micul dejun trebuind să se ocupe de câteva detalii administrative şi află că doamna încă nu coborâse la masă, se duse să investigheze. Şi descoperi, bineînţeles, scrisoarea pe care o lăsase pe pernă. Nu era pe pernă prima oară când o zărise. Camerista tocmai ieşea din camera ei, cu scrisoarea în mână şi cu o privire speriată. Făcu o reverenţă şi i-o înmână, după ce îi spuse unde o găsise şi se grăbi să plece.

Excelenţă, scrisese soţia lui, am să iau diligenţa care pleacă de la hanul din sat în după-amiaza aceasta. Sper să nu găseşti scrisoarea imediat după plecarea mea, ca să nu porneşti în căutarea mea. Ştiu că vei dori să faci asta pentru că am semnat un contract şi, fiind un gentleman onorabil, vei vrea să îl onorezi. Dar te rog să nu vii după mine. Te rog să nu încerci să mă găseşti. Te eliberez de povara contractului.

Nu vreau să primesc bani pentru ce am făcut. Ar fi prea dureros şi ruşinos pentru mine.

Închise ochii şi trase adânc aer în piept. Era în holul de lângă camera ei.

Iau cu mine numai cele trebuincioase, citi el după ce

îşi îndreptă din nou privirea către scrisoare. Nu am rezistat şi mi-am luat şi rochia de bal. Ştiu că nu te vei supăra. Şi perlele. Au fost cadoul meu de nuntă, am avut o nuntă. Aşa că nu mă simt vinovată să le iau cu mine la plecare. Sunt atât de frumoase! Am luat câţiva bani pe care i-am găsit în primul sertar din comoda din biroul tău. Trebuie să plătesc biletul şi să îmi iau mâncare pentru drum. Din nou, sper că nu te vei supăra. Nu o să mai iau altceva de la tine. Te rog să îi spui Augustei că o iubesc. Nu o să te creadă, dar, te rog, te rog să o convingi că spun adevărul.

A ta slujitoare umilă,

Charity Duncan

Charity Duncan. Fu ca o palmă peste faţă. Mototoli scrisoarea în mână şi, preţ de o clipă, simţi că avea să leşine. Era Charity Earheart, ducesă de Withingsby. Era soţia lui – era de datoria lui să o protejeze şi să aibă grijă de ea pentru tot restul vieţii sale, şi chiar şi mai apoi, dacă avea să moară înaintea ei. Fie că alegea să trăiască cu el sau fără el, avea să rămână întotdeauna a lui. Îi scrisese despre onoare. Cum se aştepta să îşi păstreze onoarea după tot ce îi făcuse?

Oare unde plecase? Încercă să îşi face ordine printre gânduri şi să înţeleagă unde plecase. Se sperie când îşi dădu seama că nu avea nici cea mai mică idee de unde să-şi înceapă căutările. La vechea ei locuinţă închiriată din Londra. Dar plecase de acolo. Era foarte puţin probabil că s-ar fi întors înapoi. Nimeni nu i-ar fi putut spune unde se dusese. Se îndoia că le povestise despre Enfield. Plecase cu trăsura de după-amiază. La naiba! Chiar nu o văzuse nimeni plecând de la Enfield – cel mai probabil pe jos – nu se gândise nimeni să îi spună?

Primul său impuls fu să îşi facă bagajele, să îşi cheme trăsura şi să pornească în căutarea ei. În acele prime clipe de panică nu părea nici măcar relevant că nu ştia încotro să se îndrepte. Avea de gând să întrebe la han. Poate că hangiul ştia destinaţia ei – chiar dacă se prea putea să nu

fie destinaţia finală, bineînţeles. Dar avea să pornească cumva în căutarea ei.

Însă, îşi dădu el seama, închizând ochii şi trăgând din nou aer în piept – rămăsese încă la uşa camerei ei – că nu putea să îşi asculte instinctul. Nu putea să fugă după ea. Erau mai multe lucruri de care ar fi trebuit să se ocupe. Unii oaspeţi urmau să plece după micul dejun. Trebuia să îi conducă. Tillden împreună cu soţia şi fiica lui urmau să plece spre sfârşitul zilei. Îi promisese lui Charles că avea să stea de vorbă cu Tillden în numele lui. Planificase o întâlnire cu Will ca să stabilească mai multe aspecte administrative legate de bunul mers al proprietăţii. Stabiliseră să se întâlnească la casa văduvei pentru ca Augusta să se joace cu băieţii. Intenţionase să o invite pe Charity să îl însoţească. Avea o mulţime de lucruri de care trebuia să se îngrijească.

În plus, ea nu voia să o caute. Nu voia să accepte ajutorul lui financiar. Voia să rupă toate legăturile cu el. Nu ştia câţi bani lăsase în sertarul comodei. Dar era sigur că avusese grijă să ia exact cât să acopere preţul biletului şi câteva mese sărăcăcioase. Îşi luase perlele, dar nu avea nicio urmă de îndoială că nu luase şi colierul cu topaz, pe care i-l lăsase probabil pe o cutie pe masa din birou. Intenţionase să i-l ofere într-un moment de intimitate – un cadou din partea sa şi al tatălui său.

Dar ea nu îl voia. Prefera să ducă o viaţă liberă, independentă şi săracă de guvernantă, în loc să fie legată de el. Durerea îl copleşi.

Ah, da, nu greşise când îi vorbise în seara aceea, după moartea tatălui său. Era genul de persoană care oferea tot. Se oferea cu generozitate binevoitoare. Nu lua nimic înapoi. Dar oare chiar nu înţelegea că era o doză de egoism în a da, fără să iei? Oare nu se gândise la sentimentele lui la citirea acelei scrisori? Îşi imaginase că avea să răsufle uşurat? Că avea să o uite fericit şi să continue să îşi ducă viaţa liniştit?

Brusc, o dispreţui.

Văzu că oaspeţii se pregăteau să coboare. Le explică

că soţia sa nu se simţea bine şi că le transmite cele mai sincere urări. Îl invită pe contele de Tillden în bibliotecă şi îi explică că Lord Charles avea să primească o mare sumă de bani în testamentul tatălui său şi că el însuşi intenţiona să îi ofere fratelui său una dintre proprietăţile familiei, o proprietate mult mai mică decât Enfield, însă la fel de prosperă. Lord Charles chiar îi povestise cu o zi înainte că intenţiona să îşi vândă brevetul şi să ducă o viaţă de gentleman, administrându-şi propria moşie. Lord Charles îi ceruse fratelui său mai mare – şi acesta acceptase – permisiunea de a o curta pe Lady Marie Lucas. Acum, prin intermediul fratelui său cerea permisiunea să discute cu tatăl domnişoarei.

Lui Charles nu i se păru necesar sau înţelept să îi explice contelui că o îndrăgise pe Lady Marie toată viaţa lui, că de doi ani începuse să se îndrăgostească de ea – şi că ea îi împărtăşea sentimentele. Credinţa sa era că era vorba despre o iubire imposibilă, având în vedere faptul că mâna ei fusese promisă marchizului de Staunton, care îi grăbise decizia de a se înrola în armată.

Contele de Tillden se arătă tare nemulţumit, vizibil deranjat că fiul cel mic era cel interesat de fiica sa, când el se aşteptase ca moştenitorul să se însoare cu ea. Cu toate astea, lordul Charles era fiul şi fratele unui duce, era un bărbat bogat şi urma să devină proprietar de moşie. În cele din urmă, acceptă să discute cu el. Rămase în bibliotecă în timp ce ducele merse personal să îşi caute fratele. Îl găsi repede. Se plimba agitat pe hol, palid şi cu o expresie nerăbdătoare.

— A acceptat să stea de vorbă cu tine, îi spuse ducele şi îl văzu pe fratele său trăgând adânc aer în piept. Nu uita cine eşti, Charles. Nu eşti inferiorul lui. Eşti fiul tatălui tău. Succes!

Charles se îndreptă cu la fel de mult curaj spre bibliotecă, de parcă dincolo de uşă l-ar fi aşteptat un ucigaş cu topor.

Augustei nu îi putea spune că Charity era indispusă. Trebuia să îi spună măcar o parte din adevăr. Charity

fusese nevoită să plece în grabă, o anunţă el, în timp ce o ţinea în braţe. Una dintre mătuşile ei se îmbolnăvise şi plecase să o ajute. Intenţiona şi el să i se alăture de îndată ce avea să primească mai multe detalii din partea soţiei sale. Spera să o aducă înapoi. Însă uneori boala putea să se prelungească.

Se simţi foarte prost că o minţise. Dacă nu avea să o găsească pe Charity, dacă nu va putea să o convingă să se întoarcă la el şi să îi fie soţie în adevăratul sens al cuvântului, Augusta va suferi. Va trebui să continue să o mintă sau să îi mărturisească că o minţise. Dar nu avu curaj să îi spună adevărul, să îi spună Augustei că Charity nu avusese niciodată intenţia de a rămâne la Enfield şi să îi fie un fel de mamă adoptivă. Ar fi fost nedrept faţă de Charity să-i spună adevărul. Ar fi făcut-o să pară nemiloasă – ceea ce era o mare minciună.

Câteodată, adevărul şi minciuna erau lucruri deosebit de confuze.

Două zile mai târziu, plecă de la Enfield să-şi caute soţia. Contele şi familia acestuia plecaseră deja – Tillden şi Charles ajunseseră la un consens, iar tânărului cuplu i se permisese să petreacă cincisprezece minute singuri, timp în care căzură de acord că ar fi fost şanse să se ajungă la o înţelegere, cu toate că nici măcar nu s-ar fi putut pune problema unei logodne oficiale înainte de anul de doliu. Lordul şi Lady Twynham se întorseseră acasă cu copiii lor. Augustei i se îngăduise o mică vacanţă pe care urma să şi-o petreacă la casa văduvei împreună cu Will şi Claudia. Pur şi simplu le spusese că soţia sa fusese nevoită să plece în grabă şi că el avea să o însoţească înapoi acasă. Nimeni nu ceru mai multe detalii – presupuse că în acele două zile păruse la fel de inabordabil ca şi tatăl său.

În cele din urmă, ducele de Withingsby îşi începu călătoria, neştiind încotro să o apuce.

*

Charity parcurse cu greu cei cinci kilometri de la

staţia de diligenţă până la casa ei şi intrase tiptil înăuntru, în holul de la intrare, pe când copiii tocmai îşi terminau ceaiul şi se rugau de Penelope să îi lase să se joace afară. David promitea extrem de nesincer să nu se murdărească, iar Howard mărturisea că îşi rupsese pantalonii din greşeală – chiar dacă el avusese mare grijă. Mary sublinie că ea nu se murdărise şi nici nu îşi rupsese pantalonii, aşa că Penny nu avea niciun motiv pentru care să o ţină în casă. Howard era pe punctul de a atrage atenţia asupra faptului că Mary nici măcar nu purta pantaloni, când Mary o zări pe Charity în pragul uşii. Tresări.

Curând, toţi începură să tresară, să sară în sus de bucurie, să râdă, să vorbească unii peste alţii, să se îmbrăţişeze şi să ţipe. Se părea că în familia Duncan nu se învăţase că atunci când vorbeau unii peste alţii nu se înţelegea nimic.

— Da, spuse Charity în cele din urmă, m-am întors acasă şi aici o să rămân. Văd că aţi mai crescut şi, dacă mă lăsaţi să mă aşez şi să-mi trag sufletul, o să stăm cu toţii la poveşti.

Se aşeză, iar Penelope apucă în grabă ceainicul şi o cană goală, iar Mary se grăbi să aducă tava de prăjituri – sau ce mai rămăsese din ele –, iar Howard îi povesti lui Charity cum reuşise să îşi rupă pantalonii, din greşeală, după care fusese acuzat pe nedrept că era un băiat neatent. David îi întinse surorii sale un şervet curat, dar destul de mototolit.

Era extraordinar să fie din nou acasă. Nu le spuse adevărul, bineînţeles. Dar se consolă cu gândul că, după ziua de azi, nu avea să mai fie nevoită să mintă – poate doar pe alocuri. Le spuse că nu îi plăcuse ultima slujbă şi că alesese să plece. Le spuse că se întorsese de tot acasă, lucru care avea să îl facă fericit pe Phil, chiar dacă asta însemna că de-acum înainte el era responsabil pentru întreaga familie.

Încă nu era complet sigură dacă urma să rămână acasă. Poate că, după câteva luni, avea să încerce din nou să îşi găsească ceva de lucru, însă momentan era fericită

să fie acasă, unde putea să îşi lângă rănile, încercând să se convingă că sacrificiul său era un lucru bun, care avea să îi aducă într-un final linişte şi pace. Fără îndoială, făcuse ce trebuia.

Penelope se bucură nespus să o vadă. Îi iubea pe copii şi le purta bine de grijă, dar nu avea chiar firea maternă a lui Charity. În plus, avea un pretendent – acelaşi gentleman care o curtase pe Charity cândva. Penny era în mod evident foarte nerăbdătoare să îi accepte propunerea. Voia doar să se asigure că Charity nu mai era interesată de el.

— Bineînţeles că nu, o linişti Charity. Penny, dacă l-aş fi vrut, l-aş fi acceptat când s-a arătat interesat de mine – înainte să mai creşti şi să-şi dea seama că tu eşti cea mai drăguţă dintre noi.

— Oh, nu-i adevărat, răspunse Penny îmbujorată. Dar poate că l-ai refuzat pentru că nu voiai să ne părăseşti, Charity.

Era o fărâmă de adevăr în spusele ei. Dar nici sentimentele ei nu fuseseră profunde.

— Nu am de gând să mă căsătoresc, zise ea. O să rămân să cresc copiii, după care o să mă dedic unei vieţi liniştite de mătuşică celibatară. Se întrebă dacă rămăsese cumva însărcinată. O complicaţie la care avea să se gândească numai dacă se dovedea necesar.

Aşa că se obişnui cu ideea că avea să rămână acasă. Îi scrise lui Philip, care avea să se bucure, era sigură de asta. Ea nu era mulţumită de această situaţie, însă, după cum descoperise, miracolele nu aduceau neapărat cu sine un deznodământ fericit. Cum, necum, aveau să se descurce. Spera că Phil avea să găsească o modalitate prin care să se căsătorească cu Agnes şi să îşi vadă de viaţa lui.

Încercă să nu se gândească la Enfield şi la cei de acolo. Încercă din toate puterile să nu se gândească la el. Ceva imposibil, desigur. Uneori simţea că făcea parte din fiinţa ei, ca şi cum uniunea fizică pe care o trăise în pat cu el se transferase cumva în sufletul său. Însă reuşi să nu se mai gândească la el în mod conştient – câteva minute pe zi,

de mai multe ori pe zi. Noaptea era mai greu, bineînţeles.

Se menţinu ocupată. Acasă avea întotdeauna o mulţime de lucruri de făcut, cât şi în afara casei. Avea prieteni şi vecini la care se cuvenea să meargă în vizită. La urma urmei, trecuse un an de când plecase. Era fericită că se întorsese.

*

Era uimitor cât de multe femei îmbrăcate în cafeniu luaseră diligenţa de la han spre diferite destinaţii, după care îşi continuaseră drumul pe jos, în trăsuri private sau în alte mijloace de transport care duceau în toate direcţiile. Petrecu mai multe zile în urmărirea celei mai promiţătoare piste, însă fără niciun rezultat. În cele din urmă, s-ar fi părut că avea numai două destinaţii – înapoi la Enfield sau la Londra. Cu siguranţă că nu s-ar fi întors în Enfield. Cu toate astea, dacă s-ar fi întors la Londra şansele de a o găsi erau teribil de mici. Avu totuşi un moment de inspiraţie când îşi aminti de scrisoarea de recomandare redactată de preotul de la fosta ei parohie. Dar oricât de mult s-ar fi străduit, nu reuşi să îşi amintească numele localităţii din Hampshire.

Recomandarea şi scrisoarea de intenţie fuseseră distruse. În plus, plecase din Hampshire tocmai pentru că locuinţa ei nu mai ara acolo. Era puţin probabil că s-ar fi întors acolo.

Plecă spre Londra. Şi, pentru că trebuia să îşi înceapă căutările undeva, oricât de deznădăjduit s-ar fi simţit, se duse la locuinţa unde stătuse cu chirie înainte de a se căsători cu el. Nici acest pas nu se dovedi uşor. Nu reuşi să îşi aducă aminte cu exactitate unde se afla. Din fericire, vizitiul lui îşi aminti mai multe detalii. În primă fază, se îndreptă spre strada greşită, însă recunoscură amândoi cea de-a doua stradă şi clădirea.

Nu, domnişoara Duncan nu mai locuia acolo, îl informă gazda şi nu, nu ştia încotro o apucase. Nu, nu se întorsese acolo în ultimele zile. Era răspunsul pe care ducele îl anticipase, însă până să audă acele cuvinte nu îşi

dăduse seama cât de mult sperase să se înşele. În ce direcţie să o pornească acum? În faţa sa erau numai întrebări fără răspuns. Ar fi trebuit să scotocească ţara în lung şi-n lat, începând poate cu Hampshire.

— Dar poate domnul Duncan să ştie mai multe, îi spuse gazda, pe când era deja pe picior de plecare. Dacă vreţi să veniţi diseară, când se întoarce de la serviciu.

Domnul Duncan? Ducele îl privi nedumerit. Tatăl ei? Dar era mort. Soţul ei? Fratele? Nu avea fraţi. Soţul el îşi încleştă pumnii. Simţi că i se usucă gura.

— Aşa am să fac, răspunse el. Vă mulţumesc, şi îi întinse bărbatului câţiva bănuţi.

Totuşi, îşi spuse el în timp ce urcă în trăsură, cu gânduri răzbunătoare, fusese virgină.

Un lucru era clar. Charity Earheart, ducesa de Withingsby, îl minţise de la bun început. Nu numai că nu era un şoricel timid, dar nu era nici…

La naiba, îşi spuse el, nu ştia nimic despre ea. Absolut nimic. Doar că era soţia lui. Şi că o iubea.

Ziua i se păru interminabilă. Lungă ca o săptămână, însă se întoarse la fosta ei locuinţă şi fu informat că domnul Duncan tocmai ajunsese acasă de la muncă.

Ducele urcă treptele şi bătu cu bastonul în uşa pe care i-o indicase gazda.

Un tânăr cu o expresie obosită îi deschise uşa şi îl privi nedumerit – un tânăr care semăna izbitor cu Charity. Acesta observă înfăţişarea elegantă a oaspetelui său.

— Da? întrebă el.

— Domnul Duncan?

— Da. Tânărul părea îngrijorat.

— Aveţi o soră, cred, spuse ducele. Charity.

Tânărul se încruntă.

— Despre ce este vorba, domnule? Ce treabă aveţi dumneavoastră cu sora mea?

Ducele oftă.

— Este vorba despre soţia mea, răspunse el. Pot să intru?

Nu aşteptă o invitaţie specială. Păşi pe lângă tânărul

care îl privea cu o expresie pierdută.

— Presupun că mai există şi alţi fraţi şi surori, spuse el. Asta ar explica unele lucruri.

Priceperea cu care reuşise să le facă ordine în viaţă, spre exemplu.

— Cine sunteţi? întrebă domnul Duncan.

— Anthony Earheart…

— Fostul ei angajator, zise tânărul, la fel de şocat. Domnule, dar sunteţi un bărbat căsătorit, cu patru copii acasă. Acum înţeleg care este motivul pentru care a fost nevoită să-şi părăsească în grabă locul de muncă

— Într-adevăr, sunt un bărbat căsătorit, răspunse ducele. M-am căsătorit cu sora dumneavoastră la o zi după interviul de la reşedinţa de pe Upper Grosvenor Street. Nu avem patru copii, nici măcar unul, însă sper ca lucrurile să se schimbe în viitor. Depinde dacă voi reuşi sau nu să o găsesc. Se pare că ea are impresia că dacă se ascunde de mine, căsătoria noastră se va anula.

Domnul Duncan se uită la el de parcă i-ar fi căzut tavanul în cap.

— Dumneavoastră v-aţi căsătorit cu ea? întrebă el cu o voce tremurândă. Iar ea v-a părăsit? Iar acum se ascunde de dumneavoastră? Cum naiba…

— Ţin să adaug că îmi iubesc soţia, spuse ducele. Înţeleg că ştiţi unde se ascunde. Purtându-le de grijă celorlalţi fraţi, presupun.

— O iubiţi? Iar ea a fugit după numai câteva săptămâni? se miră celălalt bărbat. Domnule, vă mărturisesc că m-aţi lăsat fără cuvinte. Şi nu am nici cea mai mică intenţie de a vă oferi detalii care ar putea pune în pericol siguranţa surorii mele.

Ducele oftă.

— Aveţi instincte fraterne foarte bune, spuse el. V-aş fi urât din toată inima dacă nu aţi fi cerut mai multe lămuriri. Lord Rowling este chiar acum în trăsura mea, plictisit fără îndoială de această lungă aşteptare. El a fost martor la căsătoria noastră. Documentele de căsătorie sunt şi ele în trăsura mea. Vi le aduc îndată dacă îmi făgăduiţi că

nu veţi fereca uşa după plecarea mea. Doresc să-mi găsesc soţia.

— Lord Rowling? Tânărul făcu ochii mari.

— Lord Rowling, repetă ducele. Duncan, dacă nu reuşesc să te conving altfel, am să îţi mărturisesc cine sunt cu adevărat. Vezi tu, eu sunt Anthony Earheart, duce de Withingsby. Dragul meu, sora ta, este ducesa mea. Merg să aduc dovezile şi îţi voi povesti tot. Dacă ai bănuit-o vreodată pe sora ta de nebunie, mi-e teamă că am să-ţi confirm aceste aşteptări.

Ieşi din cameră, iar Philip Duncan privi uluit în urma lui.

capitolul 18

Copiii se jucau în grădina din faţa casei – de fapt, băieţii se jucau un joc energic de război, în timp ce Mary se dădea în leagăn, făcându-şi vânt cu cartea pe care intenţionase să o citească. Era o zi călduroasă.

Văzură cu toţii trăsura. Priviră cu uimire şi admiraţie spre trăsura grandioasă cu uşi frumos decorate, spre vizitiul şi spre valetul cei ţanţoşi. Rămaseră toţi cu gurile căscate când îşi dădură seama că trăsura începuse să încetinească în apropiere de poarta moşiei lor, intrând pe aleea din faţa casei.

Dar nu aşteptară până ce aceasta ajunse la destinaţie. Dădură buzna în casă, nerăbdători să fie primii care îi dădeau vestea cea uimitoare surorii mai mari. Însă o găsiră numai pe Penelope în salon, care lucra la broderiile sale – Charity era în grădina din spatele casei, tăind flori ca să le înlocuiască pe cele uscase care decorau camerele de la parterul casei. Aşa că îi povestiră lui Penelope. Aceasta fu năpădită de un cor de voci, în timp ce copiii îi făceau semn spre uşa de la intrare.

— Aveţi milă! spuse Penny. Vorbiţi pe rând, vă rog. Ce aţi văzut? Cine vine? Domnul Miller? întrebă ea plină de

speranţe, aranjându-şi buclele aurii.

Însă zgomotul se opri brusc la auzul unei alte voci care striga din prag – lăsaseră uşa larg deschisă în urma lor, bineînţeles. Era o voce de bărbat. O voce familiară. Se uitară unii la alţii, uluiţi – inclusiv Penelope.

— Phil?

— Philip?

— E Phil.

— Nu cred. Nu se poate!

Toţi vorbeau în acelaşi timp.

Dar înainte să năvălească toţi în holul de la intrare, fratele lor se propti în pragul uşii, cu un zâmbet larg pe chip.

— Am crezut că tot satul s-a adunat aici, zise el. Ce-i cu gălăgia asta?

Dar înainte să îşi poată umple plămânii cu suficient aer cât să le permită să se arunce în singurul tip de întâmpinare călduroasă potrivită pentru fratele lor de mult plecat de acasă, altcineva apăru în spatele acestuia, iar când Philip intră în cameră, acel altcineva intră şi el. Era un gentleman elegant, chipeş, cu o înfăţişare demonică, îmbrăcat simplu, dar foarte dichisit, în negru. Degetele sale lungi se jucau cu mânerul monoclului. Avea o expresie încruntată. Aruncă o privire în jurul camerei, analizându-i pe fiecare în parte.

Pentru prima oară în viaţa lor, membrii familiei Duncan nu scoaseră o vorbă. Însuşi diavolul părea să fi venit în casa lor, în vizită.

— Penny, spuse fratele lor, David, Howard, Mary – Dumnezeule, ce mari v-aţi făcut! — vi-l prezint pe ducele de Withingsby.

Preţ de câteva secunde, familia Duncan rămase înmărmurită. Penelope îşi veni în fire şi făcu o reverenţă. Mary o imită, iar băieţii, observând mişcare, făcură o scurtă mişcare din cap, în semn de întâmpinare pentru acest duce în carne şi oase care le călcase pragul casei.

— Venim din Londra, spuse Philip. Excelenţa Sa a venit cu treburi importante. Unde este Charity?

Excelenţa Sa traversase camera şi se uita pe fereastră, cu mâinile împreunate la spate.

— Este…

Însă nu fu nevoie ca Penelope să îşi termine propoziţia. Charity apăru în prag cu braţele încărcate de flori, îl zări pe fratele său şi se lumină la faţă.

— Phil! strigă ea. Oh, Phil, ce surpriză minunată! Nu ne-ai anunţat, răule! Eşti ultima persoană pe care mă aşteptam să o văd. Pentru numele lui Dumnezeu, ce cauţi aici? Oh, stai să scap de florile astea ca să te îmbrăţişez.

— Nu cred că sunt chiar ultima persoană pe care te aşteptai să o vezi, Charity, răspunse el, vizibil jenat. Poate că e cineva a cărui vizită te va surprinde şi mai tare.

Se uită nedumerită până ce o mişcare din dreptul ferestrei o puse în gardă. Întoarse repede privirea şi rămase nemişcată. El stătea lângă geam şi îşi întoarse numai capul înspre ea. O privi peste umăr, cu sprâncenele ridicate.

— Charity, rosti Penelope în tăcerea acea tensionată şi inconfortabilă, îl cunoşti pe ducele de Withingsby? A venit cu Phil, are ceva important…

— Este soţul meu, şopti Charity.

Membrii familiei Duncan nu mai aveau să fie niciodată aceeaşi. Chiar şi statuile de piatră ar fi fost invidioase pe liniştea lor.

— Dacă nu vă supăraţi, aş vrea să discut cu soţia mea între patru ochi, spuse ducele pe un ton la fel de calm.

— Mergem afară să admirăm grădina, sugeră Philip şi îşi dirijă fraţii şi surorile.

Aceştia se supuseră fără alte comentarii. Însă în clipa în care închise uşa în urma lor toţi se dezlănţuiră. Zgomotul se îndreptă spre uşa din spate.

*

— Charity.

În mod ciudat, arăta din nou ca un necunoscut. Nu părea în largul lui în casa ei. Era din nou bărbatul care o intervievase pentru postul de guvernantă. Arăta satanic.

Arăta… foarte masculin.

— După cum poţi vedea, Excelenţă, începu ea, aşezându-şi florile pe cea mai apropiată masă, rămânând cu mâinile în poală, locuiesc într-o casă cât de poate de confortabilă, în compania fraţilor şi surorilor mele. Nu suntem înstăriţi. Dar nici săraci. Nu e nevoie să îţi faci griji în privinţa mea. Ar fi vrut să îl copleşească cu întrebări – ce mai făcea Augusta? Îi ducea dorul? Ce mai făceau Anthony, Harry, Claudia şi William? Oare ei îi simţeau lipsa? Cât de îndurerat fusese Charles după plecarea lui Lady Marie? Aveau vreo şansă să fie împreună? Lui îi fusese dor de ea?

— E de datoria mea să mă ocup de tine, spuse el. De soţia mea.

— Nu sunt cu adevărat soţia ta, răspunse ea. A fost un simplu aranjament temporar. Mi-am îndeplinit rolul. M-am întors acasă. Nu era nevoie să vii după mine.

— Nu eşti cu adevărat soţia mea? întrebă el. Cu toate acestea, a avut loc o ceremonie religioasă. Există un registru în care este înregistrată cununia noastră. Ţi-am oferit un inel pe care observ că nu îl mai porţi. Ai locuit în casa mea, ai fost întâmpinată de familia mea. Am împărţit acelaşi pat mai multe nopţi. Spune-mi, draga mea, ce înseamnă să fii o soţie adevărată?

— Eşti nedrept, răspunse ea. Contractul nostru spune că…

— Contractul nostru spune că urma să îmi faci un serviciu, în schimbul căruia aveai să rămâi pe veci soţia mea, urmând ca eu să mă îngrijesc de bunăstarea ta.

— Dar nu pot accepta acest lucru, zise ea. Plata este prea mare în comparaţie cu rolul meu, milord. Şi nu pot să accept să fiu plătită pentru că sunt soţia ta. M-aş simţi ca şi cum aş fi… târfa ta.

Văzu focul din privirea lui şi se înspăimântă. Când făcu un pas spre ea, încercă din răsputeri să nu dea înapoi.

— Târfa mea? şopti el – şoapta aceea o făcu să tresară. Târfa mea, milady? O târfă primeşte bani ca să îşi dea toată silinţa să mă satisfacă în pat. Nu i-aş da unei târfe numele meu. Nu aş merge cu o târfă la tatăl meu, la

familia mea. O târfă nu şi-ar face niciodată loc în patul meu, în casa mea. O târfă nu s-ar afla niciodată în situaţia de a duce o viaţă de ducesă. Nu eşti târfa mea. Nu eşti suficient de versată ca să fii târfa mea. Eşti soţia mea.

Se îmbujoră. Se simţi teribil de umilită. Nu reuşise să îi facă pe plac? Vorbi fără să se gândească.

— Îmi pare rău că nu ţi-am fost pe plac, milord, spuse ea cu tristeţe în glas.

Se uită lung la ea. După care privirea lui se transformă. Aproape că făcu un pas înapoi când el îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă. Nu îl văzuse niciodată râzând atât de tare.

— Îmi pare bine că măcar te-am făcut să râzi, spuse ea cu demnitatea rănită.

— Nu mi-ai fost pe plac! zise el. În pat, Charity? Ai rămas la fel de inocentă, iubita mea, altfel ţi-ai fi dat seama fără urmă de îndoială că mi-ai fost pe plac, foarte pe plac.

Iar atunci se înfurie să simtă acel sentiment de fericire pe care se concentră să nu şi-l arate.

— Nu am să primesc niciun ban de la tine, zise ea. Apreciez că ai încercat să mă găseşti. Dar nu e cazul să îţi faci griji. Trebuie să te întorci acasă. Augusta are nevoie de tine.

Se apropie uşor de ea. Se opri la mică distanţă, lucru care o nelinişti şi mai tare. Dar nu avea să îi dea satisfacţia de a face un pas în spate.

— Augusta are nevoie de tine, Charity, spuse el. Are mare nevoie de tine.

Ah, ce vorbe nedrepte! Atât de nedrepte!

— Fraţii şi surorile mele mai mici au şi ei nevoie de mine, Excelenţă, răspunse ea. În plus, o casă, câţiva servitori, o trăsură şi şase mii de lire pe an nu ar ajuta-o cu nimic pe Augusta.

— Enfield are nevoie de tine, spuse el. Are nevoie de o ducesă. A trăit fără una prea mult timp.

Oh. Sentimentul de dor o luă pe nepregătite şi îi fu teamă că i se citea pe chip. Se încruntă.

— Enfield are nevoie şi de un moştenitor, continuă el.

Un moştenitor direct.

Ea îl privi indignată.

— Aşadar, despre asta era vorba, spuse ea. Vrei să dezvoltăm pe seama contractului original. Însă nu a fost niciodată vorba de aşa ceva, Excelenţă. Ai spus că…

— Iar eu am nevoie de tine, iubita mea. Am atâta nevoie de tine, că mă îngrozeşte gândul că poate nu am să reuşesc să te conving să te întorci cu mine la Enfield. Am atâta nevoie de tine, că nu reuşesc să îmi imaginez restul zilelor fără tine. Am atâta nevoie de tine, că… Ei bine, ţi-am spus deja. Am nevoie de tine.

— Ca să am grijă de Augusta? întrebă ea. Nu îndrăzni să audă ceea ce în mod clar încerca el să îi spună. Nu îndrăzni să spere. Ca să am grijă de Enfield? Ca să îţi fac un moştenitor?

— Da, răspunse el, iar ea simţi un gol teribil în stomac. Şi ca să fii prietena mea, confidenta mea, sprijinul meu. Iubita mea.

— Toate astea nu fac parte din înţelegerea noastră. Trebuia să lupte sau avea să se piardă. Văzu două mâini care îi aranjau gulerul hainei. Erau chiar mâinile ei. Dar nu reuşi să le îndepărteze. Pentru că el le primi în palmele sale.

— Ai dreptate, şopti el. Dar nu ai fost sinceră faţă de mine, Charity. Nu mi-ai spus că nu erai un şoricel timid. Nu m-ai lăsat să văd cât eşti de frumoasă, fermecătoare, generoasă, curajoasă şi… minunată în pat. Încercă să se elibereze, dar el nu îi dădu drumul. Nu mi-ai spus că eşti o hoaţă. A trebuit să vin după tine ca să îmi recapăt proprietatea furată.

— Dar perlele… Ar fi murit de ruşine dacă ar fi putut. Crezuse că perlele fuseseră un cadou.

— Îţi aparţin, iubita mea, spuse el. Au fost cadoul tău de nuntă. Charity, mi-ai furat inima, nu altceva. Am venit să o primesc înapoi, în lipsă de altceva. Dar aş prefera să o păstrezi şi să o aduci cu tine înapoi la Enfield.

— Oh. Suspinul ei păru ca o agonie.

— Nici eu nu sunt cinstit faţă de tine, continuă el. Nu

pot nega termenii contractului nostru. Sunt trecuţi negru pe alb şi am semnat amândoi acel contract. Am să-mi respect îndatoririle, dacă n-o să am încotro. Dar aş prefera să îl rup în bucăţi. L-am adus cu mine – e în trăsură. Sper să îl rupem împreună. Dar am să fac asta cu o singură condiţie. Dacă accepţi să fii cu adevărat soţia mea. Şi atunci ne vom descotorosi de el. Dacă nu accepţi, contractul va rămâne valid. Decizia îţi aparţine.

Îi duse mâinile la pieptul lui. Şi o privi lung. Cum l-ar fi putut refuza?

— E nevoie de mine aici, spuse ea.

— Nu, răspunse el, nu neapărat aici. Fraţii şi surorile tale mai mici au nevoie de tine. Cred că le-ar plăcea la Enfield. Cred că le-ar plăcea de Augusta, iar probabil că ea i-ar adora. Poate că şi surorii tale i-ar plăcea la Enfield.

— Lui Penny îi place de domnul Miller, zise ea.

— Şi dacă şi lui îi place de Penelope, răspunse el, pot să înţeleg că Enfield s-ar putea să nu i se pară un loc la fel de frumos precum casa domnului Miller. Presupun că este un bărbat bun de însurătoare? Dar asta este decizia fratelui tău. Cât despre fratele tău, am discutat pe îndelete cu el. Este incredibil de încăpăţânat şi mândru ca un… Oare ce să fie atât de mândru ca el? Nu contează. Dar a fost imposibil să îi ţină piept ducelui de Withingsby, iubita mea. Doar sunt fiul tatălui meu. Pot fi extrem de încăpăţânat când vreau. Unii ar putea spune că am fost dintotdeauna un mare îngâmfat. În orice caz, fratele tău se va întoarce aici, unde este locul lui, iar datoriile care l-au ţinut departe de casă, muncind din greu vor fi plătite de mine – nu mi-a mărturisit nimic despre aceste datorii, dar mi-am dat singur seama. Presupun că este o tânără frumoasă şi fermecătoare, nu-i aşa? Domnişoara Gladstone?

— Agnes, spuse ea.

— Îndrăznesc să spun că va deveni doamna Duncan cât de curând, zise el, aşa că n-am să mă obosesc să reţin altceva decât prenumele ei. După cum poţi vedea, iubita mea, m-am gândit la toate. Eşti însărcinată?

Charity se îmbujoră numaidecât. Nu avea nevoie de o

oglindă ca să îşi dea seama.

— Nu, răspunse ea.

— Ah, spuse el, zâmbind. Trebuie să recunosc că sunt puţin dezamăgit. Dar putem să ne ocupăm de asta la întoarcerea noastră la Enfield. Nu că aş intenţiona să te supun la sarcini multiple în următorii douăzeci de ani. Vom găsi o modalitate prin care să evităm acest lucru. Dar – se opri brusc, îi dădu drumul, făcu un pas în spate şi îşi feri privirea. Dar nu cred că reuşesc să mă fac bine înţeles. Sunt atât de emoţionat că nici nu ştiu ce spun. Înţelegi ce spun? Charity, te-am supărat? Charity? Charity, vrei să fii soţia mea?

— Aşadar, zise ea, nu e faptul că te simţi obligat? Că ţi-ai dat seama de natura ruşinoasă a contractului nostru?

El scoase un sunet ca un suspin.

— Chiar mă iubeşti? întrebă ea, cu speranţă.

— La naiba! exclamă el, privind-o. Am uitat să spun asta? Tocmai lucrul pe care am venit până aici să ţi-l mărturisesc?

— Şi eu te iubesc. Te iubesc atât de mult, încât, de când am ajuns acasă eşti cu mine aici, zise ea, bătându-se uşor cu mâna peste inimă.

— Ţi-am spus eu că mi-ai furat-o, răspunse el şi îi zâmbi atât de frumos, încât Charity simţi că i se înmoaie genunchii. El se întoarse la timp să o prindă în braţe.

— Anthony, şopti ea, odihnindu-şi capul pe pieptul lui. Oh, Anthony, ce încerc oare să-ţi spun?

— Nu ştiu, zise el. Oare nu ne-am spus deja tot ce era de spus? M-aş putea mulţumi cu un sărut în schimbul vorbelor nerostite. Dacă ai vrea să te uiţi la mine.

Ea ridică ochii şi îl privi în timp ce îşi duse braţele în jurul gâtului lui.

— Atunci ar trebui să te grăbeşti, cât încă mai suntem singuri, spuse ea. Nu i-am văzut niciodată pe fraţii şi pe surorile mele atât de tăcuţi. Nu au mai fost niciodată în prezenţa unui duce – mai ales în faţa unuia cu o prezenţă atât de impunătoare. Acum câteva clipe au aflat că sora lor este ducesă. Dar noi, familia Duncan, suntem oameni

curajoşi. Cât de curând o să-şi revină din şoc şi vor năvăli peste noi cu tot felul de întrebări – fiecare. Te-am avertizat. Nu ţi-ai ales deloc o sarcină uşoară.

— Vai, spuse ducele de Withingsby pe un ton amuzat. În cazul aceasta, să nu mai pierdem timpul, doamnă. Trebuie să îmi încununez norocul.

— Asta voiam să spun şi eu, se grăbi ea să zică. În următoarele clipe nu mai avu ocazia să spună nimic.

Iar după alte câteva clipe, dinspre uşa din spate, începură să se audă multe alte glasuri, unele peste altele.

Sfârşit